

DANDU BRIEL

Cum descoperi
câtă
oare!
CRIMĂ

editura pim

Biblioteca Cronopetia

— biblioteca de poezii —

Reeditare electronică cu acceptul direct al autorului DANDU BRIEL și al Bibliotecii Cronopedia, realizată de Ioan Muntean

MI

Reproducerea - integrală sau parțială - a lucrării și difuzarea ei pe cale electronică sunt autorizate pentru folosul privat al cititorului și pentru scopuri necomerciale.

Cum descoperi o CRIMĂ călătoare! de
DANDU BRIEL
edruroplm
Iași, 2017

Coperta este realizată de Prof. Ionuț Theodor Barbu, după o idee a autorului. Imaginile au fost adăugate conform cerințelor autorului **editura pim**

Editură acreditată CNCSIS - 66/2010 Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 4, Iași - 700497 Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407, 0733.004.203 Fax: 0332.440.715 email: editura pimcopy.ro www.pimcopy.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DANDU, BRIEL

Cum descoperi o CRIMĂ călătoare! / de Dandu Briel.
— Iași: PIM, 2017

ISBN 978 - 606 - 13 - 3868 - 9
821.135.1

Pastilele babei!

Nici n-au intrat bine în biroul de poliție că au și fost atenționați de o nouă misiune.

— Ce facem, mâncăm și mergem sau mergem și mâncăm?

— Să mergem atunci iar de mâncare găsim noi ceva pe drum.

S-au urcat amândoi în mașina poliției și au plecat la adresa scrisă de mână, pe biletul de pe panoul cu misiuni. Era o după-amiază frumoasă de vară, circulația era lejeră și totul părea a fi o misiune de rutină. Nimic nu prevestea ce urma să se întâmple! S-au apropiat de locația indicată pe bilet.

— Ce zicea că s-a petrecut?

— Nu se știe, au primit un telefon la care s-a întrerupt convorbirea și șeful a spus că, din moment ce s-a obținut o adresă, să facem o verificare de rutină la fața locului.

— Uite, aici cred că este!

Cei doi, au coborât din mașină și s-au îndreptat spre casă. Nimic nu dădea de înțeles că ar fi avut loc vreo mișcare deosebită. Au ciocănit la ușă și au așteptat. Nimic! Unul din ei, a văzut pe jos ziarul local și de curiozitate, s-a uitat pe el. Era chiar din ziua aceea.

— Poate o fi ieșit pe undeva, pentru că după câte văd nu a apucat să-și citească ziarul.

— Înseamnă că a ieșit devreme, înainte să treacă băiatul cu ziarele.

— O fi vreun matinal, mai bate o dată să fim siguri că nu e acasă.

Cel care a primit ordinul a mai bătut o dată și dacă au văzut că nu răspunde nimeni s-au hotărât să părăsească locul, care nu era al niciunei fapte.

Au plecat la mașină, cu cugetul împăcat că au

rezolvat atât de repede problema.

— Mai facem vreun proces verbal?

— O să facem, doar știi și tu cum e șeful, dacă nu ai închis cercul te trimite din nou pe teren.

— Bine atunci, facem. Eu sau tu?

— Facem tu, că ești mai mic în grad!

— Păi așa o să fie tot timpul!

— Așa este și în prezent, nu înțeleg de ce mă mai întrebi, mereu ai scris singur procesele verbale!

— Da, că de aia sunt verbale, să fie scrise!

Cei doi au ajuns la secția de poliție și cel mai mic în grad s-a apucat să scrie, cu gândul să nu facă un text prea lung. A povestit cum au primit misiunea, cum s-au deplasat cu mașina numărul... cum au bătut la ușă și cum au plecat fără să constate nimic. Apoi s-a luat cu alte treburi și a uitat să pună raportul pe masa șefului. Tocmai spre seară și-a adus aminte de el, l-a luat repede și s-a dus la șef în birou. Acesta nu era, iar masa se vedea plină de notițe și alte rapoarte necitite. A pus și el raportul pe grămadă și s-a întors să plece, dar ceva l-a reținut. Pentru că nu și-a dat seama despre ce era vorba, s-a întors la biroul șefului și l-a mai privit încă o dată. Grămada era grămadă, dar chiar sub hârtia lui mai era una pe care se vedea trecută, chiar la început, aceeași adresă ca cea despre care scrisese și el. Fără să se gândească la violul de corespondență sau ceva similar, a scos hârtia cu adresa și a citit-o. Era ceva de o banalitate fără seamăn. O babă, reclama telefonic pe vecinul ei, care îi promisese că îi cumpără și îi aduce niște medicamente și acesta nu a venit, iar ea nu poate să trăiască fără ele, așa că roagă poliția să-i cumpere măcar câteva pastile din medicamentul respectiv și să i le aducă acasă, pentru că la vârsta ei nu poate să iasă. Șeful nu pusese încă nicio rezoluție pe hârtia cu pricina, pentru că nu o citise.

— Să știi că toate problemele sunt azi la casa aia! i-a spus el, în glumă, partenerului de echipă.

— Ce probleme, de unde ți-a venit?

— Am văzut la șefu' pe masă o reclamație, că ăla de la adresa unde am fost noi nu i-a cumpărat nu știu cui medicamentele și ne roagă, pe noi poliția, să i le cumpărăm!

— Și șefu' ce-a zis?

— Nimic, nu cred că a citit-o.

— Să așteptăm să vină atunci, a zis el și și-au văzut de treabă mai departe.

Șeful, de cum a venit, a început să strige și să împartă sarcini, iar unele bilețele le punea direct pe panou, în rubrica fiecărei echipe.

— Șefu', pe aia cu reclamația cu medicamentele, pune-o la noi, că am mai fost dimineață în zonă, pentru convorbirea întreruptă!

— Bine mă, dacă ați făcut o pasiune pentru babe, mergeți. Luați și vreo două pastile din alea, dar să vă dea banii pe ele, că astea nu se decontează de poliție.

— Mergem mâine dimineață, știți cum sunt cei mai în vârstă, se culcă devreme!

— Să nu uitați să-i cumpărați și pastilele până îi aduce vecinul altele!

— Nu uităm, șefu'!

A doua zi dimineață, cei doi polițiști s-au trezit cu grija femeii în cap, au cumpărat pastilele și au plecat spre casa reclamantei. După ce au sunat de s-a încins soneria, au bătut în ușă cu cheile de la mașină și atunci ușa s-a crăpat puțin de tot, cât să iasă o mână în capot de casă, care în mod evident dorea pastilele.

— Noi am vrea să și vorbim puțin, au spus ei, după ce au observat că la vecin erau acum două ziare.

— Mi-ați cumpărat medicamentele?

- Da!
- Atunci dați-mi-le!
- V-am spus că trebuie să stăm de vorbă mai înainte!
- Eu nu vorbesc cu nimeni pentru că nu mă interesează!
- Bine atunci, am plecat!
- Și pastilele?
- Au plecat și ele cu noi!
- Dar ce vreți să vorbim așa urgent?
- Despre vecinul de vis-à-vis.
- De două zile nu l-am mai văzut, o fi plecat pe undeva. Poate trebuie să verificați.
- S-a mai întâmplat să plece și să nu vă avertizeze că nu poate să vă cumpere pastilele?
- Nu era cazul, n-am apelat prea mult la el, cine știe prin ce cârciumă o fi!
- O să verificăm și asta! Uite, luați câteva pastile, le-am cumpărat acum de dimineată!
- Mulțumesc, dar nu mai am bani să vă dau că i-am dat vecinului!
- Să fie primit! a spus unul din polițai.
- Bogdaproste! a spus baba și și-a băgat mâna înmănușată în casă și a trântit ușa.
- Ce facem acum? a întrebat cel mai mic în grad. Cred că baba tocmai spăla vasele.
- De ce zici asta?
- N-ai văzut că avea mănuși de cauciuc?
- Eu zic, să vedem mai bine ce-i cu tipul ăsta de vis-à-vis, dar pentru asta trebuie să chemăm echipa specializată în deschideri și un procuror, sau pe cineva ca martor, că nu știi niciodată peste ce dai!
- Îi chemăm acum, dacă tot suntem aici, sau mergem să îi raportăm șefului?

— Șefului îi raportăm la telefon, iar el va trimite echipa de intervenție.

— Da' deștept mai ești!

— Acum înțelegi și tu de ce eu sunt șeful tău!

— Hai mă, c-am glumit, ce te iei așa în serios!

— Să sunăm!

A scos telefonul, care era mai mult o stație de serviciu și atunci când a auzit vocea șefului a strigat:

— Raportez, am dat pastilele babei, dar omul de peste drum tot pare lipsă de la domiciliu, dacă nu cumva s-a întâmplat o nenorocire și de aceea am dori să trimiteți aici o echipă de intervenție, să intrăm în casa omului.

— Bine mă, dacă așa credeți voi! Așteptați acolo, sun imediat!

Până au băut o cafea în mașină, timpul a trecut iar echipa de intervenție a și sosit.

— Salut!

— Salut! Care e treaba?

— Vrem să vedem dacă proprietarul acestei case este acasă sau a plecat din localitate, pentru că are pe jos ziarele de două zile.

— Adică să intrăm și să vedem!

— Exact, dacă nu e deranjul prea mare.

— Adică ne luăm la mișto, ne dăm șmecheri!

— Am glumit, ce nu mai înțelegeți de glumă? Hai să vedem care e treaba!

Toți s-au îndreptat către casa omului și după ce au cules de pe jos ziarele, ca să nu calce pe ele, unul a scos din trusă un fel de stilou, de la care a scos capacul și a rămas la vedere un fel de lamă de oțel care avea pe o latură mai multe lamele, așa cum sunt clapele de la pian. A introdus piesa în gaura cheii și a răsucit-o, iar apoi a scos-o afară. Pe ea a rămas perfect imprimată forma unei chei de yală. Printr-o simplă apăsare pe un buton a rigidizat

această formă și a băgat iar noua cheie în broască. Aceasta s-a deschis fără niciun fel de probleme. Au împins ușa și au intrat.

Vecinul era chiar în mijlocul camerei, pe un fotoliu, și părea că doarme dar după miros au înțeles cu toții că își dormea somnul de veci.

— Cred că nu mai este treaba noastră, problema e de acum încolo pentru detectivi!

— Tu te referi la puștoaica aia care abia ce a venit la noi în secție?

— Exact, la aia drăguță, ai văzut ce ochi are?

— De bine arată bine, dar nu cred că a apucat să știe și meserie, dar poate să vină, că are de a face cu cel mai simplu caz de deces la domiciliu, pentru început merge.

— După câte știu eu regulamentul, acum nu mai putem pleca de la locul faptei până nu vin cei de la Medicină Legală și detectivii.

— Dar ce, sunt mai mulți?

— E și un tinerel în echipă, nici nu știu dacă e doar șofer sau e și el detectiv, pentru că nu l-am văzut decât la volan.

— Sună-l pe șef și raportează situația, se pare că nu mai plecăm azi de aici!

— Și ce, ai altă treabă?

— Mi-aș găsi eu ceva de făcut, nu duce tu grijă!

— Alo, șefu'! s-a complicat treaba, avem un decedat! ... Exact, ăla cu ziarul! Să vină detectiva aia nouă și cu șoferul ei!... Credeam că e șofer, dar dacă e și el detectiv, atunci, cum ordonați, să vină amândoi!... Așteptăm șefu', că știm și noi regulamentul!

Echipa de intervenție a plecat pentru că nu mai avea la ce să intervină iar cei doi au rămas într-una din camere și se uitau pe pereți. Părea o casă normală, cu mobilier clasic, cu bibliotecă și un bar mai mult gol. Era evident că

gazda a fost un om ordonat, toate lucrurile erau la locul lor, până și papucii stăteau aliniați la marginea patului. Pe o servantă se înșirau mai multe fotografii, fiecare în rama ei și parcă, împreună, formau un fel de rezumat ilustrat al vieții omului. Părinții lui și căsătoria lor, apoi doi copii, eleganți ca la fotograf cu un câine lup la picioarele lor, o fotografie de la una din căsătoriile copiilor în care se vedeau mirele, mireasa și o parte din părinți. Probabil că fratele marelui era în altă fotografie, căci aici nu apărea.

După circa o jumătate de oră, au apărut și cei doi detectivi, ea o drăguță cu un ditamai pistolul la șold, el un subțirel, dar destul de voinic, care părea destul de timid.

— Unde-i omul? a întrebat ea de cum a intrat, dar imediat l-a și văzut. S-a oprit, a scos din buzunar o pungă cu mănuși noi și și-a pus o pereche.

— Cine a mai umblat pe aici?

— Doar eu, a răspuns polițistul cu grad mai mare, când am constatat decesul.

— Decesul îl constată echipa medicală care vine după noi, voi ați constatat imobilitatea omului, suspect de a fi decedat.

— Cum ziceți dumneavoastră, a răspuns polițaiul, politicos.

— Cum zice regulamentul, a precizat detectiva. Uite că au venit și cei de la amprente și echipa medicală! Să facem niște fotografii! i-a spus ea însoțitorului ei, care era cu ochii numai la ea. Hai că ne apucă noaptea!

— Uite, acum le fac! a răspuns detectivul și a scos dintr-o trusă un aparat de fotografiat, prevăzut cu tot felul de accesorii.

— Să nu te apuci să faci fotografii artistice că am auzit că ai pasiunea asta!

— Mai puțin cu ăștia morți! mai mult cu persoane feminine în viață!

— Nu fi obraznic că nu mai faci echipă cu mine!

— Am înțeles, să trăiți!

Era evident că fata era șefa grupului restrâns de detectivi iar el era cel mai nou angajat. Asta nu-l împiedica să o privească continuu și să se minuneze. I-a plăcut de ea imediat ce a întâlnit-o, la prezentarea prospăturilor, adică a lui. Destul de înaltă, frumușică foc, l-a impresionat din prima clipă. Nici nu spera el la o parteneră mai bună, doar că ea nu a fost la fel de doborâtă de alura lui de sportiv și privirea lui sinceră.

A trecut la fotografierea decedatului, care părea că murise de moarte bună, acasă, în fotoliul personal. Nimic nu indica vreun act de violență sau alte urme de droguri sau băutură. Televizorul rămăsese deschis și a fost închis chiar de către polițiștii care au făcut descoperirea. Au și raportat, de altfel, acest lucru. Era evident că omul murise în somn, cu ochelarii pe nas. O ceașcă de cafea, aproape plină, a fost găsită pe noptiera alăturată fotoliului iar domnișoara detectiv a ordonat să fie luată și dusă la laborator.

— Crezi că a băut prea multă cafea? a întrebat partenerul ei.

— Nu știu, dar oricum doresc să aflu ce cafea a băut!

Pe pervazul ferestrei stăteau doi porumbei care nu păreau de loc speriați de forfota din casă. Probabil că proprietarul le mai dădea ceva boabe de grâu, dintr-o pungă aflată sub fereastră și acum nu înțelegeau de ce nu le mai dă, că era chiar acolo, pe fotoliu!

Era lumină destulă în casă, așa că detectivul s-a apucat de fotografiat scena decesului din toate părțile. Era o cameră absolut obișnuită, fără perdele la ferestre, asta probabil și datorită faptului că proprietarul dorea să privească păsările de afară. Acesta, era un om trecut de prima tinerețe, cu părul aproape alb, curat îmbrăcat, chiar și în hainele de casă. Avea un halat de culoare vișinie și,

era evident, că se simțea foarte bine pe acel fotoliu, sau cel puțin aceasta era prima impresie. Pe lângă el nu se vedeau, cum ar fi fost normal, cutiuțe sau flacoane cu medicamente, deci omul părea destul de sănătos, dacă ne putem exprima așa, în condițiile date.

Pe una dintre mesele din sufragerie erau aruncate câteva plicuri cu scrisori și o invitație la nuntă. Era chiar din partea fratelui, doar că anul trimeriei era cu vreo 40 de ani în urmă.

— Hai să ne întoarcem la birou și mai vedem ce facem, pentru că aici pare totul clar!

— Cum vrei, a răspuns detectivul. Stai să fac o poză la scrisorile astea!

— Iar pierzi timpul cu toate fleacurile! Nu vezi că sunt de acum zeci de ani?

— Poate mai găsim o rudă, ceva, să o anunțăm!

— Noi anunțăm primăria și ei se ocupă de alte căutări, după cum știi, poliția nu îngroapă oameni. Băieții vor lua toate actele de identitate și le vor preda celor în drept, iar ei se pun pe căutat moștenitori. Se pare că această proprietate este destul de mare, nici nu se vede fundul curții.

— Sigur avea un frate și este posibil ca acesta să mai trăiască. După cum vezi, a fost invitat și la nunta lui.

— Atunci va fi cu atât mai simplu de găsit și de rezolvat cu moștenirea.

— N-am văzut nicio fotografie cu copii și dacă te uiți acolo, unde sunt expuse, o să-ți dai seama că nu există poze cu așa ceva.

— Atunci ar fi și mai ușor, se caută fratele și se încheie cazul.

— Bine, să mergem, ești foarte convingătoare! Este evident că locuia singur, probabil că soția lui l-a părăsit de ceva vreme. Ai văzut pozele cu ea?

— Am văzut, drăguță femeie! I-ai luat numele, pentru că e scris pe spatele fotografiei.

— Atâta meserie știu și eu! N-am citit ce scrie dar am fotografiat dosul pozei.

— Bine, mergem atunci!

Înainte de a pleca, au aruncat o ultimă privire spre casa babei și au observat cum s-a mișcat perdeaua, ca la orice vecină curioasă.

— Ai auzit ce ziceau colegii noștri?

— N-am fost foarte atent.

— Ziceau că au aflat, că vecina de vizavi nu primea pe nimeni în casă ci doar scotea mâna cu banii și lua medicamentele sau poșta. Întotdeauna părea să aibă o mânășă pe mână.

— Cam ciudată comportarea dar probabil că ei nu-i place să se mai aranjeze și să primească musafiri, tu de la cine ai aflat?

— Chiar de la ei, le-a spus și lor o altă vecină...

— Hai să o lăsăm în pace și să ne concentrăm pe raportul pentru șef. Ce contează o babă?

— Ai și tu dreptate, nimeni nu pățește nimic dacă duce niște medicamente unei babe!

Tocmai atunci venea și mașina de la morgă.

Fata din două nunți

Cei doi detectivi au ajuns înapoi la secție și au început să redacteze raportul din ziua aceea. Fata dicta și băiatul scria.

— La fața locului, la adresa indicată... a fost găsită o persoană decedată, iar cauza va fi stabilită de medicii legiști. A fost fotografiat tot spațiul în care s-a produs decesul și unele obiecte aparținând decedatului, cum ar fi scrisori din corespondența purtată cu fratele lui, în vederea stabilirii rudelor în viață pentru anunțarea decesului. Tu când ești gata cu pozele alea, ca să știm ce

mai spunem?

— Măine dimineată pot să le prezint pe hârtie.

— Așa să faci și nu te mai uita așa fix la mine! Nu te-ai prins că eu mă închid la toți nasturii?

— Îmi cer scuze, dar vreau să fiu foarte atent la tot ce-mi spui în calitate de șefa.

— Bine, atunci să anexezi și fotografiile după ce le văd și să-mi dai raportul la semnat mâine dimineată.

— Am înțeles, să trăiți!

— Acum ești liber!

— Mulțumesc, nu vrei să te duc acasă cu mașina?

— Nu, pentru că știu și singură unde stau!

— M-am gândit eu că știi, la revedere!

— La revedere!

Detectivul s-a dus în parcare a poliției de unde și-a luat mașina personală și a plecat acasă. Cum a ajuns, a mâncat ceva repede, ca orice băiat burlac și s-a dus în laboratorul foto să înceapă să lucreze. Încăperea era chiar fostul lui laborator foto, clasic, cu substanțe, dar acum era doar biroul lui cu calculatorul și imprimanta, totul fiind digital. A introdus cârdul de la aparatul de fotografiat în calculator și a început să parcurgă fotografiile. A început să facă și o selecție a unora dintre ele pentru că avea impresia că se repetă și dau aceleași informații, apoi le-a grupat pe categorii. Imaginile cu decedatul, cu camera și cu obiectele din casă. A scos și fotografiile cu pozele din rame și cu scrisorile de pe masă. După ce a terminat și-a pus un film și nu a mai făcut nimic altceva până la culcare. Ultima imagine, înainte de a adormi a fost cu șefa lui, frumoasa detectivă.

Dimineată, foarte mulțumit de rezultatul muncii sale, a plecat la serviciu, cu teancul de fotografii în geantă. Șefa lui frumoasă, avea deja cafeaua făcută și parcă îl aștepta.

— Da mult îți mai trebuie să ajungi la muncă! Te

strici dacă vii și tu cu cinci minute mai devreme?

— Am vrut să iasă ceva de calitate și am făcut și o grupare pe categorii.

— Hai să vedem!

— Da eu nu beau cafea?

— Ai la robot!

— Asta din ceașca ta sigur că nu e făcută de robot, prea miroase bine!

— Atunci fă-ți singur, că ai tot ce-ți trebuie la bucătărie.

— Deja m-ai băgat în ceață, lasă că o s-o miros pe asta și sunt foarte mulțumit.

— Miroase ce vrei dar scoate o dată fotografiile alea și pune-le pe birou!

— Uite șefa! a spus el și a înșirat toate fotografiile pe birou.

Detectiva le-a luat și a început să le înșire ca la pasiențe, pe grupe și pe categorii.

— Eu tot nu înțeleg de ce ne agităm atâta când cazul este perfect clar?

— Tocmai de asta, să demonstrăm că acest caz este perfect clar.

— Și nu e?

— Până nu stabilim noi că este, nu e! Dacă tot ce analizăm ne duce la singura soluție posibilă a unui deces normal atunci asta este, dar dacă apare o singură întrebare la care nu găsim un răspuns logic, atunci mai studiem problema până ne lămurim.

— Și ce poate să apară în acest caz?

— Orice! Nimeni nu moare așa, dintr-odată, fără un motiv serios. Uite că a venit și raportul medical dinaintea autopsiei! Vezi, zice că nu se poate stabili cauza morții. Cum ți se pare, lămurește vreo problemă sau mai mult ne complică?

— Eu zic că nu e concludent, a răspuns detectivul. Spune doar că nu a fost lovit.

— Atunci așteptăm autopsia, corect?

— Corect! mai am de învățat. Eu închideam cazul și gata.

— Atunci erai doar conțopist nu polițist, un polițist trebuie să fie convins că totul este just și corect.

— Și când vine răspunsul de la autopsie?

— Mâine, probabil.

— Atunci te uiți și la fotografii să-mi spui pe care le anexez la raport?

— Uite că mă uit! Pentru că tot ești la faza de ucenic detectiv, te rog să-mi descrii atmosfera din casă, scena morții și restul.

— Cu ce să încep?

— Cu ce vrei.

— În primul rând, este casa unui om civilizat, curățel, văduv sau divorțat, care nu avea cine știe ce probleme de sănătate și care a murit probabil în somn, dintr-o cauză pe care nu o știm încă. Cam atâta!

— Ai vorbit numai de trecut dar acum te rog să vorbești de viitor. Ce trebuie să facem noi pentru a lămuri toate aspectele acestui deces?

— Asta e mai simplu!

— Cum adică, mai simplu?

— Adică, la asta chiar mă pricep și eu.

— Să te aud!

— Se face autopsia, se află cauza morții și se investighează toate condițiile care au generat moartea.

— Nu mi-ai spus nimic până acum, cred că și portarul de la secție putea să dea acest răspuns.

— Dacă aflăm, de exemplu, că a murit de atac cerebral, atunci analizăm toate sursele care ar fi putut

genera acest atac, ziarul de dimineață, ultima convorbire telefonică, o știre de la televizor, deci revedem toate emisiunile premergătoare și nu în ultimul rând, starea de sănătate a mortului rezultată din analize.

— Altceva?

— Atac de cord: atunci vedem dacă are controalele medicale la zi, dacă a respectat medicația prescrisă sau regimul alimentar și dacă modul lui de viață s-a încadrat în prevederile medicilor.

— Parcă începi să vii de acasă! Deci, stabilim că nu au fost urme de violență, nu a fost jaf cu lovituri și trebuie să așteptăm rezultatul autopsiei.

— Exact așa spun și eu.

— Bine atunci, hai să vedem ce aflăm din fotografii! Tu ai observat o treabă?

— Ce treabă?

— Uite, am aici invitația la nunta fratelui, unde se precizează clar numele mirilor și al nașilor.

— Asta văd și eu.

— Da, dar în partea asta am fotografia decedatului în calitate de mire cu mireasa lui și...

— Și ce, el nu are voie să se însoare?

— Ia uită-te aici, în poza care ne arată dosul fotografiei și despre care tu ai spus că ai făcut-o, dar nu ai citit-o, ce vezi?

— Nu se mai distinge foarte bine dar este evident că, așa cum se făcea pe vremuri, pe dosul fotografiei sunt trecute, în ordine, toate persoanele din poză.

— Și?

— Cum și, e o listă de nume de persoane.

— Ia vezi tu al cui este fiecare nume, vezi față spate!

— Probabil că primii sunt unii din socrii ca și în fotografie apoi cei doi miri și la final ceilalți socrii, pare destul de clar.

- Deci nu ți se pare nimic suspect?
- Nu prea!
- Atunci îmi spui și mie de ce numele acestei mirese este același cu numele miresei de pe invitația de nuntă a fratelui?
- O fi o coincidență!
- De ce fratele marelui nu apare în fotografie? Vezi doar că poza nu e întâmplătoare ci e făcută pentru veșnicie, într-un studio fotografic.
- Și?
- De ce după această fotografie de la nuntă nu mai găsim o altă fotografie a fraților, cu nevestele lor, dacă erau nedespărțiți?
- De unde să știu eu? Acum zic și o prostie... poate erau certați!
- Chiar așa, pentru toată viața? Te cerți cu fratele natural și nu-l mai întâlnești toată viața?
- Știi ce zic eu? Hai să mai mergem pe la casa omului, că acum nu mai e nimeni acolo și să verificăm dacă între el și fratele lui a apărut o supărare mare și poate chiar un fel de ură, ar fi și ăsta un motiv de atac cerebral.
- Când vrei să mergem?
- Și acum, dacă nu avem altă treabă.
- Mă duc să scot mașina și să o aduc în față.
- Ok!

Detectivul a ieșit din secție și s-a dus la mașină iar frumoasa colegă a mai schimbat două vorbe cu o altă polițistă și a ieșit după el. Mașina era trasă la scară, așa că au plecat imediat. După zece minute au și ajuns. Peste drum de casa decedatului parcă se mișcau iar perdelele la fereastra babei vigilente. Au intrat în casă, după ce au desfăcut sigiliul de la intrare. Totul era nemișcat, exact așa cum au lăsat la plecare, cu singura diferență că stăpânul casei nu mai era prezent. După ce și-au pus mânușile de

protecție, au căutat prin bibliotecă și prin toate rafturile și sertarele.

Ea căuta în special scrisorile dintre cei doi miri din fotografie, pentru că așa încep toate iubirile mari sau chiar mai mici, cu scrisori, care de regulă nu se aruncă niciodată, dar nu a găsit nimic. În toată casa nu exista nicio scrisoare de dragoste dintre cei doi sau măcar o fotografie din perioada când s-au cunoscut. Parcă prima fotografie au făcut-o atunci, la nuntă.

— Mi se pare foarte curios că nu există fotografii de dinaintea nunții cu cei doi miri.

— Ai căutat bine peste tot?

— Am căutat, normal, că nu o fi vreun scrin cu sertare secrete!

— Mai știi?!

Detectivul a început să caute prin cele mai ascunse locuri.

— Șefa, tu ești extraordinară, dacă aplic metoda bandiților și caut nu numai în sertare ci și pe sub ele iată un plic!

— Ei vezi!? Să vedem ce o fi în el, i-a desfă-l!

— Uite pozele și scrisorile pe care le căutai! E clar că sunt de la mireasă către mire pentru că toate încep cu „Iubirea mea” și se termină cu o semnătură indescifrabilă, dar totul e clar.

— Și atunci, de ce aceste scrisori nu stau la un loc de cinste cu poza de la nuntă, ci sunt pitite la secret de parcă cineva a vrut să le ascundă de altcineva. Vrei să știi de ce?

— Vreau, dar pentru mine e clar, probabil sunt niște scrisori mai intime și să nu fie găsite de copii.

— Care copii? și care intime? văd că unele sunt cu rețete de prăjituri. Uite de ce!

— Ce-i asta? O fotografie cu o fată?

— Exact, dar cu altă fată! Tu nu vezi că este altă

fată? Nu este mireasa!

— Văd foarte bine și e chiar drăguță! Eu zic să le luăm și pe astea la secție, să vedem ce facem cu ele.

— Chiar așa o să facem, să mai căutăm și actele de proprietate pentru moștenire.

Printre altele au găsit și actele originale de proprietate asupra casei și a domeniului, care erau încă pe numele părinților celor doi frați, iar în testamentul olograf nesemnat, găsit tot în aceeași mapă, se scria că totul va fi împărțit între cei doi frați.

— Ce părere ai?

— Poate că l-a despăgubit într-un fel și nu a fost nevoie să-i mai dea jumătate.

— După câtă legislație notarială știu eu, o astfel de rezolvare ar fi fost trecută într-o anexă la testament și nu ar fi fost lăsată așa în vânt. Eu cred că partajul nu a avut loc și acesta poate fi un motiv de supărare, mai ales că acest testament nu are nicio valoare, fiind nesemnat și datat.

— Se putea rezolva prin împuternicirea unui avocat!

— Nu crezi că ar trebui să stăm de vorbă cu acest frate, mai ales că am impresia că acum este moștenitorul întregii averi și oricum trebuie anunțat?

— De ce nu? După câte am înțeles, stă undeva la circa trei ore de aici!

— Poate mai trăiește!

— Mergem mâine, că acum e destul de târziu pentru vizite.

— E în regulă!

Au adunat cu grijă corespondența și toate fotografiile din casă și au plecat la secție. Acolo le-au luat iar la rând și le-au studiat din nou. Nu exista o corespondență anterioară între cei doi miri din fotografie, nici alte poze sau suveniruri care să ateste legătura lor anterioară. Parcă

totul începea în ziua nunții. Singurele scrisori și fotografii mai vechi erau de la fata cu rețetele de prăjituri. Amândoi au recunoscut că aceasta arăta mai bine decât mireasa chiar și din ziua nunții, atunci când ele sunt cele mai frumoase.

Au găsit și adresa fratelui, în primele scrisori din tinerețe și au dat-o la verificat iar răspunsul a fost pozitiv, nu s-a mutat niciodată de acolo. Așa că, a doua zi de dimineață, s-au deplasat la adresa indicată. Au sunat, dar nu le-a răspuns nimeni.

— Hai prin spatele casei!

Au început să ocolească casa și au avut dreptate, chiar în curtea din spate, lângă o imensă volieră de porumbei, se afla un bărbat care, purtând niște mănuși speciale, dădea de mâncare înaripatelor care zburau peste tot în jurul lui și i se așezau pe cap și pe mâini.

— Bună ziua!

— Bună ziua! s-a auzit răspunsul, iar persoana s-a întors cu fața la ei, iar ei au rămas blocați, de parcă le vorbea mortul! Asemănarea era uluitoare!

— Suntem de la poliție și vă rugăm să ne permiteți să intrăm undeva pentru o discuție mai deosebită.

— Poftiți, a spus omul și a deschis o ușă din spatele casei. Atunci au văzut că totuși exista o diferență între cei doi frați, care evident erau gemeni, acesta avea pe față, pe partea dreaptă, un fel de pată maronie, destul de urâtă, pe care se vedeau chiar câteva fire de păr.

— Este din naștere, a spus el surprinzând privirea detectivului fixată pe fața lui, nu este nicio boală!

— Mă scuzați, m-am uitat fără să vreau, nu am mai văzut așa ceva!

— Și nici nu cred că o să mai vedeți! Luați loc, vă ascult! Gazda s-a așezat în așa fel încât să fie cu partea mai estetică spre musafiri. Era evident că făcea acest lucru

dintr-un reflex înrădăcinat de-a lungul anilor.

— Dumneavoastră aveți un frate geamăn?

— Cred că am avut!

— Dar de unde știți asta, că de la noi din poliție nu a ieșit nicio veste.

— Relațiile dintre gemenii univitellini sunt de altă natură decât cele dintre doi frați, am simțit de alaltăieri că s-a rupt ceva în mine și era aproape să leșin, iar azi ați apărut dumneavoastră la ușa mea. Nu-mi mai trebuie alte dovezi.

— Într-adevăr, fratele dumneavoastră a fost găsit decedat acum două zile și vrem să vă întrebăm dacă știți ceva de moștenitorii lui, soție, copii...

— Un moment, vă rog! a spus gazda și s-a ridicat în picioare și a mers până la un bar din apropiere, acolo a întins mâna spre o sticlă de șampanie, evident de colecție, dar în ultima clipă i s-a părut mai decent să scoată o sticlă de tărie și să-și pună un pahar plin.

— Îmi pare rău că sunteți în exercițiul funcțiunii că vă făceam cinste.

— Nu credem că e cazul.

A turnat câteva picături pe covor și apoi a băut tot conținutul paharului dintr-o înghițitură.

— Mi-a fost tare sete! s-a justificat el față de cei doi tineri, care au rămas puțin bulversați de momentul creat. Acum pot să vă răspund la întrebări.

— Tocmai vă întrebam dacă știți ceva de cei care au dreptul la moștenirea fratelui, poate soție, copii.

— Da, știu, soție nu mai are și era cât p-aci să spun că nu mai avem, iar copii nu a avut, deci eu sunt singurul moștenitor.

— Dar ce s-a întâmplat cu soția lui?

— A murit mai de mult, probabil într-un accident.

— Și s-a descoperit vinovatul?

— Niciodată! Nici nu cred că aveau cum... Dar eu nu prea știu detalii despre acest lucru.

— Și nici copii ziceți că nu a avut?

— N-am auzit să fi avut.

— De unde știți, dacă nu ați mai vorbit cu el?

— Am ținut o vreme legătura cu fosta lui prietenă. Știți că geamănul care se naște cu câteva secunde înaintea fratelui îl căpiază toată viața cu faptul că e mai mare și că el are toate drepturile, așa era și la noi. El a fost întotdeauna mai mare și dorea să aibă toate drepturile din lume. Prima însurătoare trebuia să fie a lui.

— Ați putea să ne arătați niște fotografii din tinerețe cu amândoi frații și altele dacă mai aveți?

— Bineînțeles că pot. Dacă nu vă plictisiți, vă arăt un album întreg.

Bărbatul s-a ridicat, s-a dus la bibliotecă și-a mai pus un pahar pe care l-a sorbit instantaneu și după ce s-a scuturat de plăcere a scos dintr-un raft un album, doldora de fotografii, pe care l-a pus pe măsuta din fața lor. Au început să-l răsfoiască încet.

— Pot să fac și câteva fotografii la pozele astea? a întrebat detectivul.

— Fără probleme! Sunt mai mult din copilărie!

Așa și era, cea mai mare parte a fotografiilor era cu cei doi frați și cu părinții lor în tot felul de ipostaze aranjate special de un profesionist într-un studio foto. De când erau mici, în brațele părinților, apoi mai mari, în picioare lângă ei și apoi tineri absolvenți în fotografiile de final de școală, în costume sport sau de călătorie. Detectivul făcea câte o poză, din când în când, să nu zică cineva că a cerut degeaba aprobarea. Exact când mai aveau câteva file din album au început să apară și fotografii în care gazda era împreună cu o domnișoară iar acestea erau nenumărate. Amândoi la picnic, la plimbare,

la tenis, împreună cu prietenii, iar ultima fotografie era cu cei doi, foarte eleganți, la intrarea unui magazin cu rochii de mireasă. Ciudat era că, după această fotografie, nu mai urma niciuna, cu nunta, luna de miere, excursiile, copiii, așa cum există în toate casele. Albumul se termina.

— Pot să vă întreb ceva? a spus detectiva cu ultima fotografie în mână, care încă nu fusese pusă la locul ei în album și stătea în așteptare.

— Spuneți!

— Cine este domnișoara?

— Nevasta noastră!

— Mi-e greu să înțeleg!

— E foarte simplu, eu am cerut-o și el a luat-o de soție!

— Vorbiți de fratele dumneavoastră?

— Exact, mi-a luat-o cu o zi înainte de nuntă!

— Și ea nu v-a explicat de ce s-a petrecut asta?

— Ba da, dar după mai multă vreme. Pentru că suntem identici dar el are fața mai curată. E drept că atunci nu aveam această pată pe față atât de mare și urâtă dar, asta a fost în favoarea lui.

— Și el v-a invitat la nunta lui?

— Nu și-a permis, pentru că știa că am pistol!

— Și de atunci nu v-ați mai întâlnit, nu ați mai vorbit?

— Niciodată! Am avut răbdare, nu am cerut nici partea mea de moștenire. E drept că am avut întotdeauna de toate și nu mi-a lipsit nimic.

— Dar dumneavoastră nu v-ați mai căsătorit?

— Mi-a fost imposibil, aveam tot timpul senzația că dacă mai găsesc o fată bună vine amărâtul ăla de frate-meu și și-o ia de amantă. Toată viața mea am fost umilit de el, ca frate mai mare.

— Este de-a dreptul uluitor ce-mi spuneți!

— Trebuie să înțelegeți că între gemenii univitellini, monoziagoți, relațiile sunt extrem de profunde, fiecare simte trăirile celuilalt și chiar loviturile fizice.

— Acum va fi necesar să mergeți la notariat în zona fratelui dumneavoastră pentru a face actele de moștenire.

— Nu e nevoie, am avocați care să-mi rezolve problemele, eu nu prea pot să plec de acasă din cauza porumbeilor și nu cred că avocații vor să le dea de mâncare iar eu să umblu pe la tribunale. Fiecare cu treaba lui.

— Înțeleg că nu doriți să participați nici la înmormântarea fratelui.

— Aș merge cu mare... nu... nu doresc să particip dar voi achita toate cheltuielile prin avocații mei.

Acest gen de bâlbâială a dat imediat de gândit celor doi detectivi.

— Nu vrem să vă mai reținem și vă rugăm doar să ne dați numărul de telefon ca să vă putem contacta dacă este cazul. Noi vom lua din casa fratelui dumneavoastră testamentul și actele necesare pentru moștenire și le veți da avocaților numărul nostru de telefon ca să ne contacteze, a spus detectiva și i-a întins o carte de vizită cu antetul poliției.

— Foarte bine, așa o să fac! Vă mulțumesc că ați venit să mă anunțați.

— Sper că nu v-am produs vreun șoc?

— Nu, nu, în niciun caz!

Amândoi s-au urcat în mașină și ea nu s-a putut abține să nu zică:

— Am vaga senzație că i-am produs chiar o plăcere, nu că i-am fi adus vestea unei nenorociri. Tu ai văzut că era cât pe ce să desfacă șampania, dar și-a retras mâna în ultima clipă de pe sticlă? Sunt sigură că dacă am mai fi stat câteva minute lângă ușa lui am fi auzit și pocnitura

șampaniei. Cred că o păstra de multă vreme pentru această veste. Am senzația că situația se complică. Hai să trecem și să luăm și actele alea, așa cum am promis.

S-au întors spre casa decedatului și în aproximativ trei ore erau acolo.

— Uite că au resigilat ușa, probabil au venit să ia amprente și alte urme de ADN.

— Și ce facem, nu mai intrăm?

— Hai să încercăm prin spate, a spus ea și a început să ocolească casa. Dar, ce-i cu ăștia?

— Ce-s ăia?

— Uite, doi porumbei morți pe jos!

— Să-i arunc la tomberon?

— Eu zic, a spus detectiva, să-ți pui mănușile și să-i colectezi într-o pungă din alea pentru laborator, că prea am văzut mulți porumbei azi. Tare sunt curioasă să știu de unde au venit și de ce au murit ăștia doi.

— Mă întorc imediat, să iau mănușile din mașină.

— Până atunci eu intru să iau documentele pentru moștenire. Acum am înțeles și eu de ce decedatul nu are poze cu mireasa iar fratele lui are o mulțime dar nu mai are de la momentul nunții.

— Nu mi-a trecut prin cap că un frate geamăn poate să fie atât de rău cu fratele lui doar pe motivul că e mai mare cu câteva secunde!

— Mergi de îți ia mănușile și vorbim după ce terminăm!

Detectiva a intrat în casă pe ușa din spate, fără probleme și a început să adune actele promise. În timpul ăsta, polițaiul detectiv a adus o pungă specializată și a băgat, cu mănușile, cei doi porumbei în pungă. În ultima clipă i-a privit mai atent și a observat că la gura lor era un fel de spumă întărită. „Or fi porumbei de lapte și nu le-a căzut cașul, cum se spune, de la gură”. Cu această

concluzie s-a dus foarte liniștit la mașină și a pus coletul în portbagaj, în altă pungă mai mare. Atunci a ieșit și frumoasa din casă.

— Dacă ești gata, mergem! și s-a îndreptat spre mașină.

Cum au ajuns la sediu, el a dus coletul cu cei doi porumbei direct la laboratorul de la subsolul clădirii și l-a predat pentru analize.

— Ce crimă odioasă mi-ai adus? a glumit laborantul, cu care era în relații foarte bune.

— Tu știi cum e șefa, nu-i scapă nimic, mai erau niște ciori pe șosea dar de alea nu mi-a zis nimic, a glumit el.

— Ai avut noroc, poate totuși nu le-a observat. De la ce caz sunt păsările astea că par victime, nu martori sau inculpați? O să le pun la congelat pentru că în acest moment am altceva de lucru.

— De la cazul cu pastilele babei!

— Fii atent, eu așa scriu pe fișă!

— Așa să scrii, nu-i nicio problemă!

Detectivul a plecat iar singur acasă deoarece frumoasa lui colegă nu i-a mai aruncat nicio privire.

Vieți otrăvite!

A doua zi de dimineată toată lumea era la program, la secția de poliție, când s-a anunțat sosirea rezultatelor de la autopsia din cazul cu „Pastilele babei”.

— Ia să vedem, ce avem noi aici? a spus domnișoara detectiv și a început să citească. Zice că omul era sănătos, nu avea probleme cu ficatul, cu inima, iar cauza morții este „otrăvirea” și zice și substanța cu care s-a produs. Mai zice că s-au prelevat niște probe din plămâni dar că rezultatul va fi gata peste vreo două, trei săptămâni. Acum chiar că nu mai contează. Interesant că, după câte am vorbit cu vecinii, omul nu prea primea vizite, deci este posibil să fi utilizat în locuință o anumită substanță care să-i producă

moartea. Nu cred că ar fi băut detergent de vase, produsul descoperit de laborator este o otravă extrem de puternică, care, scrie aici, nu se găsește ca atare de vânzare dar poate fi preparată într-un laborator bine utilat. Ce de lucruri știu ăștia din poliție! Păi dacă nu se găsește la vânzare nicăieri, de unde a cumpărat-o omul nostru?

— Acum, a intervenit și detectivul, eu chiar nu înțeleg de ce o fi cumpărat el așa ceva dacă știa că e otravă? Poate a primit-o?

— Cum adică să primească otravă, cine face așa cadou și de ce? Și mai ales cine s-o prepare?

— Încă nu știm, dar probabil o să aflăm. Se pare că nu putem trage nicio concluzie și nu putem să închidem cazul pentru că, dacă s-a otrăvit singur este una, dar dacă a fost otrăvit, este crimă și atunci abordăm altfel problema. Uite că vine și cu rezultatul de la analiza porumbeilor găsiți morți.

— Ia spune, care-i treaba!

— Au fost otrăviți!

— Eu credeam că numai săgețile se otrăvesc în unele triburi dar ca să trimiți porumbei otrăviți nu am mai pomenit. Ai aflat ce tip de otravă este?

— Exact aceeași ca la victima din casă, fix aceeași substanță! Componentele principale au fost găsite și pe penele exterioare, pe spate.

— Nu în corpul porumbeilor?

— În corp mai puțin, mai mult pe penele exterioare, dar probabil că s-au dus cu ciocul până la pene ca să se scarpine sau pentru alt motiv și au preluat otrava. Ce este interesant, e și faptul că acest tip de otravă, datorită componentelor care se combină într-un anumit timp, devine letală după o anumită perioadă ce poate fi reglată din proporția părților. Adică o parte de timp poate fi inofensivă. De aceea ea se prepară numai la nevoie iar

dacă este expusă la aer mai multă vreme, se descompune în substanțe chimice nepericuloase. E ceva cu totul rar și deosebit!

— Atunci e simplu, cineva unge cu otravă câteva pene de pe spatele porumbeilor, îi trimite la omul nostru care îi atinge. Ai văzut cum stăteau la geamul lui? Deci noi trebuie să căutăm omul cu porumbei, otravă și mai ales cine ar fi avut interesul ca el să moară.

— Pentru prima și ultima se cam știe persoana, cine are porumbei și cine are interesul, problema mai este doar otrava, dacă are și așa ceva treaba e clară.

— Eu cred că ar fi necesar un mandat de arestare cât mai urgent! a spus domnișoara detectiv, mă duc să vorbesc cu șeful secției.

Șeful secției era foarte ocupat dar și-a făcut timp să o asculte pe frumoasa lui subordonată și a înțeles imediat despre ce este vorba.

— Dau chiar acum ordin să fie întocmit mandatul de arestare și percheziție, aveți toate datele, nume, adresă?

— Aveți aici, pe acest formular de cerere, tot ce trebuie!

— Mă ocup imediat! a spus șeful cu ochii fix pe fundul polițistei care, spre regretul lui, se îndepărta. El era căsătorit și cu copii dar totuși bărbat.

Cu mandatul în mână, detectiva și ajutorul ei, s-au suit în mașina cu mascați și au plecat la adresa fratelui cu porumbei. Acesta era acasă și se pare că tocmai finalizase o tranzacție cu un tip mai în etate, care avea pe lângă el o mulțime de colivii în care erau înghesuiți toți porumbeii pe care tocmai îi achiziționase.

— Îmi pare rău dar tocmai i-am vândut, dacă ați fi dorit cumva să cumpărați porumbei!

— Ați renunțat la ei, așa dintr-odată? V-ați făcut treaba cu ei?

— Da, nu pot să zic, au fost utili pentru o vreme dar acum nu mai am ce face cu ei. Cu ce ocazie pe la mine?

— Cam asta e ocazia, a spus domnișoara detectiv și ia arătat mandatul de arestare și percheziție.

— Nu sunteți în toate mințile, cum adică acuzat de crimă? Ce crimă?

— Există și crime călătore și o să dovedim asta!

În acest timp, doi mascați i-au pus cătușele și l-au împins în mașină, în partea cu grilaj. Chiar atunci s-a apropiat și a doua mașină cu specialiștii în percheziții care după ce și-au luat toate sculele pentru amprentare au dat drumul și unui splendid exemplar de câine lup care era, evident, un grad mare și l-au îndrumat să înceapă mirosirea pentru substanțe chimice încă din exteriorul casei. Primele mașini cu detectivii, arestatul și mascații a plecat la poliție iar ceilalți au rămas să-și facă treaba.

— Noi o să mergem să ne scriem raportul și probabil că mai târziu vom participa și la interogatoriu, a spus domnișoara detectiv imediat ce au intrat în sediu.

Au trecut la activitățile curente, concepute parcă pentru a plictisi îngrozitor polițiștii. Formulare, rapoarte, date, fotografii. Au pus și poza celui care a cumpărat porumbeii și au căutat să fie cât mai preciși, cazul se apropia vertiginos de final. Mai era necesară recunoașterea oficială a crimei iar porumbeii sigur nu făceau declarații.

Timpul a trecut fără alte surprize și s-a întors și echipa de la percheziții. Cum au intrat, s-au dus direct la domnișoara detectiv și i-au arătat o sticlută, legată de o sforăică și la capăt cu un cârlig făcut dintr-un bold, totul într-o pungă etanș.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

— Nu știm, dar era agățată la spate, de dosul canapelei de lângă fereastră iar câinele a lătrat-o de parcă

era cu droguri!

— Dați-o imediat la laborator!

— Am înțeles!

— Tu te-ai mai uitat să vezi ce face arestatul? a întrebat domnișoara detectiv pe ajutorul ei.

— Am trecut pe la oglindă și am văzut că stă liniștit, parcă moțăie.

— Să-l lăsăm să se mai dospească! A venit avocatul din oficiu?

— Încă nu.

— Atunci nu avem ce căuta la el!

După circa o oră vine și rezultatul de la laborator: în sticlă, aceeași otravă!

— Mai vrei altceva? a întrebat domnișoara detectiv; sau te-ai lămurit?

— Doar recunoașterea crimei și gata. Nu ai zis că e bine să fim cât mai corecți procedural?

— Bună ziua domnule avocat, ați fost la clientul dumneavoastră? a întrebat domnișoara polițist văzându-l pe avocatul din oficiu că a intrat în birou.

— Am fost.

— Și ați discutat?

— N-am apucat pentru că mi-a strigat din ușă că el recunoaște tot și să se termine odată, că nu mai suportă, are conștiința prea plină!

— Dar ce repede și-a umplut-o! în două zile! Când putem să începem interogatoriul?

— După ce vine stenografa, suntem gata!

— Nici nu mă gândeam să rezolvăm problema așa repede! a spus ajutorul de detectiv.

— Așteptăm recunoașterea oficială a crimei!

— Păi nu a zis că recunoaște?

— Recunoaștere înseamnă un document tipărit și

semnat iar până acum avem vorbe care nu se capsează la dosar! în foarte multe cazuri, între vârful pixului și hârtie, atunci când semnezi un astfel de document, este o distanță imensă.

— Bine șefa, uite că vine și stenografa!

— Hai să-i facem o vizită!

Domnișoara detectiv cu partenerul ei și cu avocatul din oficiu, s-au îndreptat spre camera de interogatoriu cu gândul că toată această tevdură se va termina repede și ei vor putea începe un alt caz. Prima pe ușa a intrat domnișoara, apoi stenografa, avocatul și la final detectivul ucenic.

— Cred că fiecare cunoaște persoanele de față și nu mai este cazul să facem prezentările decât pentru înregistrare.

— Mă rog, faceți cum e procedura, a spus și arestatul.

— Sunteți de acord ca această discuție să fie înregistrată?

— Parcă contează părerea mea!

— Răspundeți cu da sau nu!

— Da, sunt de acord!

— Atunci dăm drumul la înregistrare.

În momentul în care a spus aceste vorbe, detectivul a și scos din geantă un reportofon profesional, pe care l-a deschis cu o singură apăsare pe buton și l-a pus pe masă, în centrul ei. Arestatul avea încă mâinile legate cu cătușe, iar domnișoara detectiv a cerut celor de la pază să i le scoată dar să fie pe fază privind prin oglindă. Omul și-a frecat mult mâinile și era evident că a avut o stare de complet incomfort.

— Să începem! Sunteți de acord că numele și adresa dumneavoastră au fost scrise corect pe acest formular?

Omul a dus mâna la buzunarul interior de unde a

scos o pereche de ochelari și după ce și i-a pus pe nas s-a uitat pe formularul din fața lui, cu mare atenție și a spus:

— Toate datele sunt corecte, inclusiv data nașterii.

— Să începem cu niște întrebări generale. Cu ce vă ocupați în prezent?

— Sunt pensionar. Dar în principal, până acum, mi-a plăcut să fiu columbofil.

— Și acum nu vă mai place?

— Eu am fost îndrăgostit de porumbei de mult, din copilărie, când tatăl meu se ocupa serios de așa ceva și el ne-a insuflat, mie și fratelui meu, dragostea pentru aceste păsări. Acum, m-am gândit că mi-ar plăcea să călătoresc și să văd lumea și de aceea am și hotărât să-i vând, de fapt a fost mai mult o donație pentru că suntem prieteni.

— Și ce făceați cu porumbeii? Presupun că nu erau pentru pus la grătar!

— Nici vorbă, foarte mulți dintre ei sunt campioni, pentru distanțe medii și lungi, cred că ați văzut că am casa plină de medalii și diplome.

— Și cam pe ce distanță ar putea merge?

— Pe sute sau chiar mii de kilometri, dintr-o țară în alta, am și doi care au zburat peste o mie de kilometri.

— Participați des la concursuri?

— Nu așa des cum ar trebui sau cât ar fi necesar pentru antrenament într-o viață de porumbel!

— Stimată domnișoară, aș dori să știu ce întrebări aveți pentru clientul meu, că altfel mai e puțin și luăm diplomă de columbofili!

— Foarte bine, atunci să trecem la întrebări concrete. Ați înțeles pentru ce ați fost arestat?

— Da și nu doresc să mă eschivez cu nimic de la anchetă. Chiar doresc să răspund la toate întrebările!

— Încă nu am mai întâlnit un astfel de caz dar faptul că doriți să cooperați va fi sigur în favoarea

dumneavoastră.

— Așa m-am gândit și eu că cel mai corect este să spun tot ce știu.

— Și cu ce ați dori să începem?

— Nu cred că sunt eu în măsură să stabilesc procedura de interogatoriu așa că vă las să faceți cum doriți.

— Bine! Vă considerați vinovat?

— Cred că da! Nu acesta este răspunsul pe care îl așteptați?

— Ba da, dar asta nu înseamnă nimic, noi trebuie să demonstrăm cu probe că sunteți vinovat!

— Păi, demonstrați, că eu nu prea mă pricep, nu am mai fost niciodată în situația de a fi arestat.

— Considerați că sunteți vinovat de crimă cu premeditare?

— Așa o fi, dacă așa e procedura!

— Sunteți de acord cu faptul că înainte de comiterea acestei crime v-ați gândit la modul în care să procedați?

— Sunt de acord că mi-am făcut tot felul de planuri, dacă la asta vă referiți!

— Sunteți de acord că, prin crima comisă ați devenit beneficiarul efectelor ei și aceasta v-a produs satisfacție?

— Da, recunosc că am avut o mare satisfacție și dacă asta se poate numi beneficiu atunci am beneficiat mai mult de o mulțumire, că am făcut o treabă la care mă gândeam mai de mult.

— Puteți să puneți întrebări mai concrete? a intervenit avocatul, că ne cam plimbăm!

— Da, desigur! Vă rog să-mi spuneți cum ați procedat concret pentru a face crima respectivă?

— Păi, cum să procedez, așa cum ați spus dumneavoastră, am plănuțit-o, am organizat-o și am efectuat-o, ce alte date să vă mai dau?

— De când vă gândiți la această crimă?
— Din perioada de imediat după nuntă!
— Vorbiți de nunta fratelui dumneavoastră?
— Exact, că nunta mea nu a mai avut loc niciodată!
— Adică, de acum aproape patruzeci de ani ați început să plănuiți crima?

— Da, de ce vă mirați, pe mine nunta aia m-a dat cu totul peste cap.

— Am înțeles că fratele dumneavoastră v-a furat într-un fel mireasa, așa este?

— Exact, v-am mai spus că a doua zi făceam eu nunta, era mireasa mea, eu i-am cumpărat rochia!

— Și aceasta a fost fapta care v-a făcut să treceți la crimă?

— Că i-am cumpărat rochia, nu! Dar, mi s-a părut că nu mă pot lăsa călcat în picioare și batjocorit în așa hal!

— Acesta a fost singurul motiv de a face crima?

— Nu e suficient? Eu am cerut-o și el a luat-o de nevastă, ce vreți mai mult? V-am mai spus acest lucru.

— Mie mi-e foarte clar, a intervenit detectivul, cred că o lungim prea mult, omul a recunoscut crima și din momentul ăsta pierdem timpul, ce credeți?

— Cred că ai dreptate. O ultimă întrebare, regreți fapta, că l-ai omorât?

— Nu am înțeles întrebarea!

— Să știi că nu mă interesează procesele tale de conștiință dar am să repet întrebarea: regreți că l-ai omorât?

— Nu cred că înțeleg, cu tot respectul, dar nu vorbim aceeași limbă!

— Ce nu înțelegeți?

— Ultima întrebare!

— Domnule avocat, vă rog să discutați cu clientul, am

văzut că dorea inițial să cooperăm iar acum face pe prostul!

— Stimate domn, în calitate de avocat din oficiu, vă rog să răspundeți exact la întrebări fără a căuta alte subterfugii, din moment ce ați recunoscut crima, premeditarea și chiar satisfacția de a realiza acest lucru infam.

— Stimate domnule avocat, eu doresc să fiu cooperant dar parcă suntem în filme diferite!

— Adică?

— Adică ce? Am recunoscut crima și premeditarea dar domnișoara m-a întrebat dacă regret că l-am omorât!

— Și, răspunde simplu, regret sau nu regret și gata că ne e și nouă foame!

— Voi nu sunteți în toate mințile aici în poliție, pe cine „l-am omorât”, ce tot vorbiți!?

— Cum pe cine domnule, pe fratele dumneavoastră!

— Eu nu l-am omorât pe fratele meu, cum să fac așa ceva! E ca și cum aproape că m-aș sinucide!

— Nu ați spus dumneavoastră că recunoașteți crima?

— Am cam spus, că am văzut și mandatul de arestare pentru motiv de crimă dar nu m-am gândit la fratele meu!

— Dar la cine, pentru Dumnezeu?

— Adică vreți să spuneți că m-ați arestat pentru că mă bănuieți că l-aș fi omorât pe fratele meu?

— Exact!

— Atunci v-ați păcălit, pentru că eu nu recunosc așa ceva!

— Dar ce crimă tot recunoașteți de o oră întreagă?

— Nu mai recunosc nimic și chiar vă rog să veniți cu probe dacă tot umblați cu toate prostiile. Ce, m-ați găsit de fraier!

— Eu nu mai pot să continui, a spus domnișoara

detectiv, să fie dus în celulă și mai vorbim mâine, se pare că am pierdut timpul degeaba. Să fie pregătite toate probele pentru dimineață, să vadă și domnul acesta că știm despre ce vorbim și mai ales cum să ne facem meseria. Să mergem, puteți să-l luați!

Toată lumea a ieșit din încăpere. Chiar și cei care se uitau din spatele oglinzii la show-ul din cameră, erau bulversați.

— Ce bine a început și s-a ales praful, că nu mai recunoaște nimic.

— Eu v-am zis de la început să puneți întrebări concrete, punctuale, acum am impresia că o s-o luăm de la capăt! Totuși, nu am înțeles până la urmă, de ce crimă vorbea el?

— Am impresia că totul s-a schimbat în clipa în care am vorbit de un bărbat mort, atunci când am zis: „l-ai omorât!” pentru că, până atunci, crima era crimă și recunoscută!

— Adică, dacă ai fi zis: „ai omorât-o”, crezi că totul ar fi fost în regulă?

— Exact, eu mă gândeam la fratele lui, că ăsta e cazul nostru iar el se gândea la o femeie și de aceea a spus avocatului la prima întâlnire că are conștiința încărcată. Știu și eu că ea nu se încarcă ca o brichetă cu gaz ci într-un îndelung proces plin de regrete de ani de zile. E clar că am vorbit de crime diferite! mai vedem mâine, la revedere!

— Vrei să te duc cu mașina mea? a întrebat ajutorul de detectiv plin de speranță.

— Uite că ai ghinion, pentru că acum vreau. Mașina mea i-am dat-o unei prietene care a venit în vizită.

— Atunci să vin și mâine dimineață să te iau, să venim împreună la birou?

— Poți să vii dar să nu crezi ca asta înseamnă altceva între noi doi!

— În niciun caz! a spus el ferm dar deloc convins!
Capitolul cu povești!

La exact ora stabilită, băiatul a oprit în fața casei unde locuia domnișoara detectiv și nu a putut să nu observe cum pe la ferestrele vecinilor se mișcau perdelele și el se vedea ca un băiat frumuseț și subțirel într-o decapotabilă roșie cu semn de Jaguar. Ea a fost punctuală și a apreciat când el a coborât și i-a deschis portiera. Gentleman curat!

— Eu tot nu-mi revin, a început ea să vorbească, cu interogatoriul de ieri. Am vorbit o oră întreagă degeaba. Tot timpul am avut senzația că ceva nu e în regulă și că totul părea ca o eliberare pentru el, era relaxat și tot recunoștea și tot recunoașterea, ca la final să vedem că vorbeam de crime diferite. Cred că mai avem mult de lucru la cazul ăsta care abia începe!

Cum au ajuns la secția de poliție, abia au apucat să-și bea cafeaua că a și venit avocatul. Au chemat imediat stenografa și au mers împreună la sala de interogatorii. Au trimis după arestat care a fost adus cu cătușe la mâini dar care în sală i-au fost desfăcute.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața! Cu ce începem azi, că aici e mare plictiseală!

— După condamnare o să vezi că e și mai mare! a răspuns, amabilă, domnișoara detectiv.

Avocatul, avea mai mult rolul de a constata dacă se respectă procedura de interogatoriu și nu prea dorea să intervină; își luase cafeaua cu el și părea foarte concentrat pe ea.

— Despre ce femeie e vorba? a întrebat din prima, domnișoara detectiv.

— Nu știu la cine faceți referire!

— Ieri ai recunoscut o crimă, dar care, am înțeles noi,

nu este a unui bărbat, ci a unei femei.

— Eu nu am pronunțat niciodată cuvântul femeie în timpul discuției de ieri, iar dacă nu mai rețineți putem asculta înregistrarea.

— Atunci de ce ai sărit în sus când am vorbit de un bărbat?

— Poate că așa îmi place mie să țin în sus și în jos, care-i treaba?

— Treaba e următoarea, vom sta aici împreună până vei recunoaște crima făcută! Așa ai și spus, că vrei să recunoști crima.

— Dacă nu aveți altă treabă, stați cu mine!

— Du-te și adu probele, i-a spus domnișoara detectiv ajutorului ei, păsările și sticla aia agățată cu sfoară.

Băiatul a ieșit și s-a întors în cinci minute.

— Știi ce este în această sticlă? a întrebat domnișoara.

— Nu, ce este? Nu cred că mi-ați luat un suc. Ar fi prea frumos! a răspuns arestatul.

— Știi unde a fost găsită această sticlă?

— Nu, unde a fost găsită?

— Recunoști canapeaua din fotografie?

— Bineînțeles, doar stau toată ziua lungit pe ea.

— Atunci privește această fotografie, executată în prezența a doi ofițeri de poliție, în care se arată unde a fost găsită această sticlă.

— Eu tot nu înțeleg care e treaba cu sticla. E clar că ați găsit-o sau ați pus-o la mine acasă, agățată în spatele canapelei, dar nu văd care este ilegalitatea, oricum eu nu știu nimic de ea.

— Dumneata știi din ce cauză a murit fratele dumatăle?

— De bătrânețe presupun.

— Răspuns incorect, presupun că ar fi trebuit să muriți simultan, ca frați gemeni. A murit otrăvit!

— Acum înțeleg de ce am avut în gură un gust ciudat mai multă vreme dar de când m-ați anunțat că a mierlit-o parcă nu-l mai simt.

— Atunci află că otrava cu care a fost omorât este identică cu aceasta din sticluța găsită chiar în casa dumatăle.

— În primul rând că nu știu nimic despre această otravă, iar în al doilea rând, doar nu vă imaginați că eu m-am dus la fratele meu și i-am dat otravă cu lingurița iar el a fost atât de amabil și a înghițit-o. Nu l-am mai văzut de patruzeci de ani!

— Atunci, ca să fim mai operativi o să-ți arăt două fotografii cu doi porumbei călători, morți tot din cauza acestei otrăvi și care, după cum se vede, au și un fel de spumă la cioc. Ei au fost atinși de fratele dumatăle.

— Și ce dovedește faptul că mi-ați adus porumbei morți de pe stradă? Din ăștia aveam și eu în cuștile mele. Mai mor, n-am ce să le fac!

— Repet. Înțelegi că acești porumbei călători, cu otravă pe pene, au ajuns la fratele tău care i-a atins și a murit?

— Atunci am și eu o întrebare. Aveți și mortăciunile sau numai fotografiile lor?

— Avem păsările întregi, exact cum au fost găsite lângă casa fratelui, în curtea lui.

— Și eu pot să le văd?

— La ce ți-ar folosi treaba asta?

— Eu sunt columbofil! Am să vă spun după ce îi văd.

— Bine atunci, du-te și adu-i!

Detectivul a plecat imediat și s-a întors cu cei doi porumbei înghețați în pungi vidate.

— Sper că nu ai de gând să-i atingi sau să desfaci

pungile, că sunt probe la dosar.

— Și nu mai pot fi capsate probele la dosar dacă le ating eu? Nu e cazul, m-am lămurit, dacă priviți mai atent, la picioarele păsărilor se vede clar că nu au mărci.

— Cum adică, nu au mărci?

— Mărcile la porumbei, sunt niște inele pe care este trecut codul țării și un număr de înregistrare, iar aceștia nu au așa ceva.

— Și ce-i cu asta?

— Adică nu sunt porumbeii mei și nici nu au fost vreodată, iar această specie pe care o aveți aici nici nu este de porumbel voiajor, sau călător cum ziceți voi. Nu sunt profesioniști. Sunt din cei sălbatici.

— Cum putem verifica acest lucru?

— Foarte simplu, mergeți la prietenul meu, cel căruia i-am dat toți porumbeii și verificați fiecare pasăre, dacă are inel sau nu. Toate păsările mele fiind de concurs, selecționate, sunt marcate. Au inele de la asociație.

— Atunci eu zic să ne oprim pentru ziua de azi și să mai continuăm mâine după ce facem și această verificare, a spus detectiva. Duceți-l în celulă!

Discuția s-a terminat și toată lumea a ieșit din cameră.

— Nu prea înțeleg ce aveți de gând, a spus și avocatul primele vorbe din ziua aceea.

— Ideea este să verificăm fiecare afirmație a tipului și să-i demonstrăm că noi avem dreptate. Auzi colega, cred că ar trebui să dăm la laborator și sticla cu otravă dar pentru amprentare, să ne spună dacă găsește ceva care să aparțină gazdei, că presupun, dacă nu cumva a umblat cu mânuși, că are și amprente.

— O să o duc imediat la laborator!

— Foarte bine, las-o acolo! Noi să mergem la cumpărătorul porumbeilor.

— Mă întorc imediat!

— Și eu care credeam, după cum a început treaba, că rezolvăm repede cazul dar acum văd că ne complicăm. Dacă nu dovedim că el a trimis porumbeii călători otrăviți la fratele lui atunci ne blocăm.

— Nu are cum să nu fie el vinovatul din moment ce sticla cu otravă era la el! Ați văzut ce a spus cel de la laborator, că otrava este identică, nu diferă nicio moleculă. Să vedem și amprentele și l-am dovedit!

— Eu vă doresc succes și ne mai auzim!

— Sunt gata, am lăsat sticla la laborator!

— Hai la mașină!

Au plecat cu mașina și au pus adresa pe GPS ca să nu aibă probleme. Noul proprietar stătea undeva într-o zonă plină de verdeată și cu mulți pomi. Nu se vedeau prea mulți porumbei. Omul era chiar în curtea casei și dădea de mâncare la noile lui achiziții.

— Bună ziua!

— Bună! Parcă v-am văzut și la prietenul meu, erați cu două mașini. Sper că nu are probleme cu poliția.

— Cu poliția mai puțin, dar cu procuratura mai mult!

— Ce spuneți, eu îl știu de zeci de ani dar nu am auzit să fie scandalagiu sau violent.

— Nici nu este, acum venim de la el pentru că a fost reținut, dar încă nu a recunoscut acuzațiile și am vrea să ne ajutați.

— Să nu credeți că voi spune ceva împotriva prietenului meu, asta în niciun caz!

— De data asta dorim să ne dați o informație care ar putea fi în favoarea lui.

— Atunci cu mare plăcere! Despre ce vorbim?

— Vrem să știm un singur lucru, dacă toți porumbeii lui sunt marcați cu inele, dar absolut toți.

— Asta e cel mai simplu de verificat, toți sunt aici în

voliera asta și toți sunt marcați. Dacă doriți și lista mărcilor v-o pun la dispoziție. Eu mă folosesc de ea pentru că mi-am notat în dreptul fiecăruia datele de proveniență și premiile câștigate. Asta e o treabă foarte serioasă și nu poți să faci cu ei ce vrei, orice porumbel își are rostul lui.

— Deci ne garantați că absolut toți porumbeii sunt marcați?

— Fără dubiu! Puteți verifica personal!

— Dar de ce nu le dați drumul să zboare, văd că alții fac ture pe deasupra noastră.

— Am cel mai simplu răspuns, în maxim cinci minute ar fi înapoi în voliera prietenului meu. Nu pot să le dau drumul până nu mă împrietenesc cu fiecare și nu-l obișnuiesc cu această nouă locație.

— Acum am înțeles, dar am putea să vorbim, mai pe îndelete, despre prietenul dumneavoastră, undeva, nu aici în picioare?

— Sigur că da, aproape am terminat cu ei și putem intra în casă.

După ce a mai aruncat câteva boabe la păsări, i-a invitat în casă și i-a rugat să ia loc. Totul părea normal pentru casa unui columbofil pasionat. Toți pereții erau plini de fotografii, medalii și diplome câștigate la tot felul de concursuri. Pe un suport, erau înșirate mai multe inele de marcă.

— Fiecare inel de aici are istoria lui, ele au fost purtate de porumbei profesioniști celebri și care au diplomele pe pereți.

— Și ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit de moarte bună! Am avut și câțiva, de-a lungul anilor, mâncați de vulturi, dar foarte puțini, sunt extrem de rapizi. Doriți o cafea, ceva, o apă?

— Nu, mulțumim foarte mult, nici nu vrem să vă reținem prea mult din timpul dedicat porumbeilor, dorim

doar să-l cunoaștem mai bine pe prietenul dumneavoastră. De când vă știți? Probabil că v-ați cunoscut prin participarea la concursurile de zbor?

— Nici vorbă, ne știm din copilărie, tatăl lor, că ei nu puteau fi separați pe vremea aceea, a fost un mare pasionat de porumbei, el ne-a dat primele lecții despre această adevărată artă, a creșterii lor.

— Atunci înțeleg că ați fost prieteni buni, cu amândoi frații?

— Da, pentru că erau nedespărțiți, singura diferență fiind semnul de pe obrazul celui mai mic, așa îi deosebeam.

— Ce fel de om este prietenul dumneavoastră, că de fratele lui cred că ați aflat că a murit?

— Am aflat. Din această cauză își vinde porumbeii, pentru că vrea să călătorească, a spus, cum va intra în drepturile lui de moștenitor vinde tot și dorește să umble prin lume, iar porumbeii, de regulă, nu te lasă să pleci mai mult de câteva ore. I-a părut tare rău că se desparte de ei, aproape că plânga.

Noul proprietar părea un om extrem de decent, liniștit, chiar molcom, care vorbea cu mare plăcere despre porumbeii lui. Nu era un om înalt, avea puțină burtică și puțină chelie dar pe fața lui se citea un suflet bun și zâmbitor. Există, într-adevăr, oameni care zâmbesc și cu sufletul.

— Vreau să vă întreb dacă i-ați cunoscut cumva familia și nu mă refer la părinții sau la fratele lui.

— Aici este o poveste mai lungă, pentru că cei doi frați s-au certat urât de tot, eu am fost invitat la nunta celui mai mic, cel cu pata, dar nu am mai avut parte de petrecere sau altceva pentru că celălalt, care se tot lăuda că e cel mai mare, a plecat chiar în dimineața nunții cu mireasa și dus a fost. Am crezut că se duce după el și-l omoară, așa rău s-a înfuriat!

— Se pare că până la urmă a reușit să-l omoare. Îl credeți în stare?

— În niciun caz! El nu poate să omoare un porumbel, e drept că ai lui erau de rasă, dar mai veneau și alții la mâncare și eu, de exemplu, îi fac imediat pe grătar, sau la proțap, să nu se împerecheze cu ai mei, dar la el nu era cazul, n-am văzut om mai milos.

— Poate era așa doar cu porumbeii, dar ați spus că îl ura pe fratele său.

— Îl ura extraordinar de mult, pentru că i-a furat mireasa și nu a fost o glumă, cum se mai face la nunți, dar în același timp el știa că dacă fratele lui pățește ceva atunci suferă și el. Așa au fost de mici, dacă dădeai într-unul țipau amândoi ca din gură de șarpe. Asta e, așa, o chestie a gemenilor identici. S-a mai liniștit după câțiva ani, când a venit la mine și mi-a spus: i-am tras-o, acum suntem iar singuri! Dar nu am înțeles ce dorea să spună, poate se referea la părinții lor care se prăpădiseră recent. Nu mi-a mai spus niciodată nimic, dar nici nu a mai vorbit vreodată despre fratele lui. Mi-a spus doar o dată că nu înțelege cum a putut să părăsească așa o fată frumușică, adică prietena lui de atunci, doar ca să-i ia lui mireasa. El a știut de prima dată că o să-l supere tare dacă se va însura înaintea lui dar a zis că o să-i treacă.

— Și de ce nu i-a luat și el prietena?

— A încercat, dar aia era nebună după frate-său și a fost atât de șocată încât nu și-a mai revenit niciodată, știu că s-au văzut de câteva ori, erau amândoi uluiți de ce li s-a întâmplat dar mai mult nu a fost între ei.

— Păi a venit prietena fratelui la el acasă?

— A venit și a fost și el la ea dar nu s-a legat nimic, doar o jale mare! Au plâns unul pe umărul celuilalt. Ea chiar a locuit la el câteva zile.

— Și ce a mai făcut, ați mai aflat ceva de soarta ei,

noi am găsit niște fotografii la fratele prietenului dar nu știm dacă e cu ea sau nu, cu ce se ocupa? în câteva poze era într-un fel de halat alb!

— Atunci ea este, a fost farmacistă!

— Și nu mai este?

— Ca diplomă cred că mai este dar o fi și ea la pensie, că erau aproape de aceeași vârstă, puțin mai mică. Nu știu ce a mai făcut sau dacă mai trăiește. Și-o fi luat și ea lumea în cap, altă familie, copii, viața asta nu stă în loc.

— Eu zic că v-am deranjat destul iar dacă mai avem nevoie de ajutorul dumneavoastră o să vă căutăm, acum ne întoarcem la secție. Mulțumim foarte mult pentru cooperare, ați venit în ajutorul prietenului și nimic din ce am aflat nu-l incriminează.

— Vă stau la dispoziție oricând, nici eu nu le știu pe toate dar cu ce știu, cu plăcere. Niciodată nu am aflat de ce mi-a zis atunci că i-a tras-o, mai târziu m-am gândit că nu putea fi vorba despre părinții lui, că erau comuni, deci expresia cu singurătatea nu mai ține, dar astea nu sunt problemele mele, am altele acum, mai importante! La revedere!

— La revedere!

Au plecat și într-o oră erau la secție, era mare aglomerație pe șosele, ca în zilele de lucru. Cum au ajuns, s-au gândit că mai bine ar mânca ceva și apoi să continue interogatoriul, așa că s-au dus la un local din apropiere. Au găsit locuri libere și au comandat. Semănau cu doi tineri care sunt la prima lor întâlnire, cu toate emoțiile la ei, privindu-se pe furiș. Ea începea să fie din ce în ce mai mulțumită de noul ei ajutor, care nu numai că nu-i făcea niciun fel de probleme dar era mereu pe fază și parcă îi citea gândurile.

— N-am mai avut de mult așa un moment de liniște. Ce părere ți-ai făcut de omul cu care am vorbit?

— Dacă este să mă iau după cunoștințele mele în domeniul gesturilor, aş putea spune că a fost sincer, deschis, bine intenționat, gata să coopereze, deci nu avem de ce să ne îndoim de sinceritatea lui. Chiar și fața lui spunea acest lucru.

— Cum adică, ce vrei să spui?

— Spun ce mă pricep, ai văzut ce tip de bărbie avea, lată puternică, urechile lipite de cap, cu ochii clar vizibili, fruntea înaltă, iar începutul de chelie era în formă de piramidă cu partea lată exact pe sprâncene.

— Și ce dacă?

— Adică inteligență și stăpânire de sine!

— Da' de unde știi tu toate astea?

— De la cursurile de studiu al feței.

— Există și așa ceva? Eu știam doar de gesturi.

— Există și studiul feței și al ochilor și al frunții și al urechilor, aici beduinii sunt celebri pentru că ei te ghicesc dacă îți privesc doar ochii.

— Deci tu zici să credem ce ne-a spus?

— Nu să credem că orbeții, dar am verificat și am văzut cu ochii noștri mărcile porumbeilor, doar de asta neam și dus acolo.

— Atunci, înțelegi că rămânem fără un element foarte important din acuzare dacă porumbeii morți nu sunt ai lui.

— Poate că sunt ai lui, dar din ăia nemarcați!

— Nu cred, nu ai auzit ce zicea prietenul, că nu trebuie să se amestece cu cei de rasă, că-i strică. Eu zic că ei sunt foarte atenți la astfel de lucruri care nouă ni se par doar mofturi.

Domnișoara detectiv a rămas foarte impresionată de cunoștințele colegului ei cu privire la citirea fețelor. Ea se baza mai mult pe amprente și alte feluri de urme.

Cum au ajuns înapoi la secția de poliție, au cerut rezultatul de la amprente de pe sticla de otravă. Imediat

s-a prezentat la ei laborantul care s-a ocupat de problemă.

— Să auzim, ce ai aflat?

— Părerea mea este următoarea: cât timp sticla a fost goală cineva a umblat cu ea și a lăsat și amprente, dar imediat ce a fost umplută cu otravă este evident că s-a umblat numai cu mănuși de cauciuc care au lăsat doar niște umbre de grăsime și nu a mai apărut nicio amprentă nouă.

— Și presupun că amprente găsite aparțin arestatului, nu-i așa?

— Nu prea, nu sunt ale lui, nu sunt în baza noastră de date și mai mult, par a fi amprente de femeie.

— Atunci nu ne-ai ajutat de loc.

— Îmi pare rău dar nu pot să inventez probe! Am mai redus din variante!

— Bine, mulțumesc, poți să pleci și ia și sticla cu tine.

— Ok, am plecat, dar apropo de sticlă, după ce a fost înfundată nu a mai fost deschisă niciodată.

— Chiar mă uimești, dar cum e posibil să determini așa ceva?

— Anumite substanțe creează pe marginea dopului, în zona de contact cu sticla, un fel de sigiliu din substanța cea mai volatilă și este evident, la microscop, că această pecete nu a fost distrusă niciodată, deci dopul sticlei nu a mai fost scos după umplerea sticlei.

— De aici ar putea rezulta că otrava din această sticlă nu a fost scoasă niciodată?

— În mod cert s-ar fi observat dacă nivelul din sticlă ar fi scăzut pentru că pe pereții interiori ar fi rămas urma veche, nimeni nu ar fi avut cum s-o șteargă pe dinăuntru și nici motivul s-o facă. Deci, această sticlă a fost umplută aproape până sus și așa a rămas, nu știu dacă asta vă ajută cu ceva, la revedere!

— Ne ajută foarte mult, mulțumim!

— Cred că am cam încurcat borcanele, deci teoria noastră că fratele mai mic dădea cu otravă pe porumbei și apoi îi trimitea la cel mare care îi luă în mână și se otrăvea, începe să se destrame. Porumbeii nu sunt ai lui, otrava nu a fost niciodată utilizată și nu știm cum a ajuns acolo, singurul lucru care ne-a mai rămas este mobilul crimei, el fiind cel mai mare câștigător și faptul că s-a grăbit să declare că recunoaște această crimă.

— Eu am impresia, a spus detectivul, că el nu recunoaște „această” crimă, ci alta, ai văzut cum a cotit-o imediat când a văzut că nu știm nimic legat de crima lui.

— Dar mobilul cu moștenirea rămâne valabil! a spus domnișoara.

— Eu mă întreb atunci, de ce nu a deschis un proces de moștenire prin avocați, astfel nu trebuia să se deranjeze.

— Poate se gândea că fosta lui mireasă o să-l certe că îi ia casă, nu era ceva ce se putea împărți în două și nu cred că fratele mai mic ar fi venit să stea cu cei doi în aceeași casă. Adică cu fratele lui și cu ea.

— E totuși ciudat că un om bănuیت de crimă dorește să-și vândă proprietățile și să plece brusc în lume, exact după eveniment, nu ți se pare?

— Eu am înțeles că vinde doar casa fratelui, nu și pe a lui, de unde ai scos-o?

— Cred că m-a luat valul și sunt bănuitor mai mult decât e cazul. Dacă nu se confirmă nimic, vom fi nevoiți să-l eliberăm. Pentru doi porumbei morți în curtea unuia e greu să condamni pe altcineva aflat la mai mulți kilometri distanță.

— Eu zic să mergem să-l mai interogăm. O crimă sigur avem, aia pe care dorea să o recunoască și poate aflăm și cine a pus otrava în casa lui.

— Să vină și avocatul!

— Cheamă și stenografa!

— Da, să trăiți!

Și așa au ajuns iar în camera interogatoriilor.

— Vreau să te anunț că am fost la prietenul tău cu porumbeii și sunt cu toții bine sănătoși. A confirmat că nu ai avut decât din cei marcați. Mai am o veste bună pentru tine, faptul că pe sticla de otravă nu s-au găsit amprente tale și nici nu se poate dovedi că s-a consumat ceva din sticlă. O să discutăm altă dată să vedem cum a ajuns această sticlă la tine acasă. A mai rămas o suspiciune prin faptul că erai singurul interesat de moartea fratelui, datorită moștenirii destul de consistente care s-ar fi dublat, ceea ce s-a și întâmplat și a faptului că el și-a pierdut soția în acel accident despre care am mai vorbit. În momentul de față mai avem un singur fir călăuzitor pentru lămurirea acestor aspecte și de aceea te întreb și te rog să-mi răspunzi clar, de ce i-ai spus prietenului tău, la un moment dat: i-am traso! La ce te refereai?

— Nu mai rețin să fi spus eu așa ceva cuiva!

— Dacă după ce i-ai tras-o ați rămas singuri, în mod clar nu se referă la decesul părinților voștri ci la altceva comun amândurora. Iar singura persoană comună, dacă raționamentul meu este logic, pe vremea aceea era doar soția lui și fosta ta mireasă. Ce părere ai? Cum i-ai tras-o fratelui?

— A recunoscut, l-ai nimerit în plin! a sărit și detectivul de la locul lui.

— Dar nu am scos o vorbă, a strigat arestatul! Nu i-am spus nimic!

— Nu știi cu cine ai de-a face, chiar dacă ei nu i-ai spus nimic, cu mine ai vorbit pe șleau!

— Ce vrei să spui?

— Corpul tău se exprimă singur. Ți-am privit pupila ochiului și am văzut cum s-a dilatat, nărilor s-au umflat, ai

început să respiri mai repede, ai început să clipești mult mai des iar privirea ta a fugit de la stânga la dreapta ca a unui om hăituit, deci, ai recunoscut!

— Și ce, mi-ai înregistrat pupila pe banda reportofonului și mi-ai numărat clipirile, vorbești prostii!

O să capsezi clipiri în raport?

— Nu, vezi, a replicat detectivul, ți-ai schimbat și timbrul vocii, este evident că ai fost descoperit, asta doreai să recunoști și ai și strigat că recunoști, că ai conștiința prea plină, asta era, e clar, nici nu trebuie să mai scoți o vorbă! Chiar te rog să taci! i-a replicat detectivul calm. Să nu mai aud o silabă!

— De ce să nu scot, a strigat el roșu de furie, crezi că sunt prostul vostru? Ce, am ajuns cârpa fratelui meu? Ce

1 aia că era mai mare, ce-i prostia asta, i-am tras-o pentru că așa merita! Așa cum m-a lăsat el fără mireasă l-am lăsat și eu fără nevastă! Cel puțin, de acum în colo, voi fi liniștit, nu mă mai urmărește nimeni, nu mai trebuie să fug de nimeni!

— Deci tu ai provocat accidentul?

— N-am provocat nimic, am bușit-o de nu s-a văzut!

— Și cum ai scăpat până acum?

— Nu m-a căutat nimeni, era întuneric beznă, ploua cu găleata, mașina era „împrumutată” și doar cred că am șters-o cu bara iar ea a căzut. În ziare a scris că a alunecat și s-a lovit la cap și probabil așa a și fost, de fapt.

— Deci nu ești sigur că tu ai omorât-o?

— Nu, nu sunt sigur, iar de îngropat e clar că a îngropat-o, dar așa a meritat pentru că a fugit cu fratele meu.

— Ne oprim aici și mai vorbim mâine, este deja prea târziu. Îl rog pe domnul avocat să afle ce este cu acest caz de crimă cu premeditare recunoscut de arestat.

— Mă ocup mâine dimineață după ce ajung la arhive.

— Mulțumesc, atunci ne vedem mâine!

Chiar dacă recunoști, trebuie să dovedești!

A doua zi, spre prânz, a sosit și avocatul după ce a cercetat cazul în arhive.

— Cum a fost? a întrebat domnișoara.

— Foarte simplu, atunci au scris toate ziarele iar poliția a făcut o anchetă minuțioasă, cazul a fost închis și dacă nu reușim să dovedim că el a fost criminalul nu mai deschide nimeni nimic.

— Cum adică, nici dacă își recunoaște fapta?

— Recunoașterea nu are nicio valoare dacă nu e și dovedită, eu mai am un client care zice că e Iulius Cezar și a omorât nu știu câți soldați romani dar nu-l pot condamna doar pe baza acestei mărturii deși a dat și în scris.

— Și atunci cum procedăm?

— Foarte simplu, mai punem câteva întrebări și dacă nu iese nimic ne ocupăm în continuare numai de moartea fratelui lui, pentru că asta e acum treaba noastră.

— Să mergem atunci!

Grupa de anchetatori, formată din cei patru, a ajuns iar în biroul de interogatorii.

— Bună dimineața! Vreau să-ți amintești exact cum a fost cu accidentul.

— Ce anume să-mi amintesc?

— De unde ai luat mașina, cum ai așteptat să apară victima, cum ai demarat, cum ai lovit-o, unde ai dus mașina și tot ce-ți mai amintești legat de asta. Noi nu te credem până nu reușești să-ți dovedești afirmațiile.

— Dar voi ce credeți, că eu am față de prost? Ce zice specialistul în fețe, am eu față de prost?

— Ce legătură are cu cazul, întrebarea asta?

— Are, pentru că am impresia că voi nu aveți nicio dovadă împotriva mea și vreți ca eu să vă pun la dispoziție tot ce doriți! Cum vă sună asta?

— Cum să ne sune?

— Declarația mea este următoarea: fata aia a murit după ce a alunecat pe stradă și s-a lovit la cap, așa cum scrie în toate ziarele și în ancheta poliției. Abia acum îmi dau eu seama că m-am agitat degeaba, crezând în mod eronat, că aș fi avut vreo contribuție la treaba asta, dar nu am avut niciuna!

— Deci nu mai recunoști nimic?

— Așa este, ai înțeles perfect, recunosc că nu recunosc nimic! Nu mai știu dacă am luat vreodată o mașină, dacă am fost pe strada aia, dacă am lovit pe cineva și din acest moment pierdem timpul.

— Eu zic, a spus domnișoara detectiv să ne oprim cu acest caz și să trecem la primul.

— De acord, a spus și avocatul, am să verific dacă nu a fost și prescris după atâția ani! Dacă a fost ceva de prescris.

— Foarte bine, atunci să ne spui cum a ajuns sticla aia cu otrava cu care a fost ucis fratele tău, la tine în camera de zi, agățată după canapea?

— Vă informez că din acest moment, deoarece nu aveți împotriva mea niciun fel de dovezi care să mă incrimineze, în niciunul din cazuri, mă consider un om complet liber și vă vorbesc numai în această calitate. Vouă nu vă lasă impresia de probă plantată? Nu zic că ați pus-o voi acolo, deși nu m-ar mira, dar dacă ați găsit-o așa repede, într-un loc extrem de incomod de accesat, nu aveți senzația că nu am pus-o eu? Dacă doream s-o ascund, să o am la îndemână, aveam o mie de alte variante.

— Cert este faptul, a intervenit detectivul, că sticla există, a fost găsită la tine acasă și chiar dacă nu a fost utilizată otrava, este identică cu cea care ți-a omorât fratele. Cine putea să vină la tine acasă și să o „planteze”?

— Problema nu este cine putea să intre la mine în

casă, ci cine este persoana care să dorească să fiu vinovat de crimă. Dacă aflăm acest lucru, e posibil ca cele două persoane să coincidă, adică cel cu plantatul și cel cu dorința și nu m-ar mira ca această persoană să fie, de fapt, criminalul.

— Atunci întrebarea numărul unu este: cine putea intra în casă?

— Iar răspunsul numărul unu este: oricine, de cele mai multe ori nu încuiam casa pentru că cea mai mare valoare a mea erau porumbeii iar ei erau afară.

— Ai mulți prieteni?

— Niciunul serios. Cine stă de vorbă cu un nebun care toată ziua vorbește cu porumbeii lui.

— Așa nu ne prea ajuți!

— Dar nici voi nu știți să întrebați concret!

— Atunci spune-mi cine știa că ai un frate geamăn la trei ore distanță?

— Așa mai veniți de acasă, știa prietenul cu porumbeii, știa mama, știa tata, dar ei nu mai sunt.

— Cine dorea să se răzbune pe fratele tău?

— Probabil că erau mai mulți, în afară de mine, iar una era sigur, fosta lui prietenă, farmacistă, pe care el a părăsit-o ca să-mi fure mie mireasa.

— Ce mai știi de ea? A fost vreodată pe la tine acasă?

— A fost de mai multe ori pentru că am invitat-o ca să mă răzbun și eu pe el. A și stat la mine o perioadă, dar nu am mai văzut-o de cel puțin treizeci de ani și cred că a murit, că prea a dispărut.

— E posibil. Altcineva cine ar mai putea fi?

— Ar putea fi un vecin cu care s-a judecat ani de zile pentru poziția gardului și până la urmă instanța a stabilit că fratele meu avea dreptate și că acela a pus gardul cu douăzeci de centimetri în curtea lui. L-au obligat să-l de jos și să facă altul.

— Și omul ăsta mai trăiește?

— Nu știu.

— Vom verifica! Luați-l!

Următoarea zi, de dimineață, cei doi detectivi au ajuns cu mașina la locul crimei, au parcat și s-au îndreptat spre casa vecinului cu gardul. Au sunat dar nu a răspuns nimeni. În timp ce stăteau și așteptau, o altă vecină din casa de lângă cel căutat, a venit spre ei. Era o persoană serioasă, peste șaizeci de ani, cu părul alb, destul de elegantă și cu o voce plăcută.

— Cred că este la fata lui, la țară! Nu l-am văzut de câteva zile.

— Dumneavoastră locuiți aici de mai multă vreme?

— Dintotdeauna, aici m-am născut, chiar în casa asta!

— Deci cunoașteți pe toată lumea din zonă?

— Bineînțeles, aici nu se prea schimbă proprietarii, unii mor dar rămân copii.

— Ce știți despre domnul care locuia dincolo, în casa aceea, știți că a murit?

— Am aflat. Nimeni nu credea că are așa puține zile de trăit, pentru că era foarte activ. Toată ziua stătea pe terasă cu porumbeii în brațe, îi ciuguleau din palmă, avea pasiunea asta, ca și baba de vis-à-vis care o are cu pisicile.

— O cunoașteți și pe dânsa?

— Mai puțin pentru că nu prea iese din casă, cred că e bolnavă. Ea a venit mai recent în cartier, dar o știu pe menajera ei care se duce după cumpărături, o persoană foarte drăguță dar tot trecută de prima tinerețe.

— De unde știți că e menajeră? Poate e vreo nepoată sau altfel de rudă.

— Nu e, fiindcă mereu zice de bătrână „doamna mi-a zis, doamna m-a rugat”, deci nu e rudă.

— Ați aflat că domnul care a murit a avut un proces cu vecinul lui pentru poziția gardului?

— Cum să nu aflăm, au venit experții de trei ori să măsoare curțile. Am crezut că se taie între ei când s-a constatat că gardul e băgat mai mult în curtea cealaltă. Era așa de douăzeci de ani, de când a fost schimbat, atunci trăiau și părinții vecinului care a murit, oameni de treabă.

— Am aflat că vecinul decedat a fost însurat!

— A fost, dar a avut ghinion, lumea zicea că i-ar fi luat mireasa fratelui lui!

— Și de ce a avut ghinion?

— Nu a avut prea mult timp parte de ea, a căzut pe stradă și s-a lovit cu capul de bordură și s-a prăpădit.

— Asta când s-a întâmplat?

— Nu cred că trecuseră doi-trei ani de la nuntă.

— Și de atunci nu s-a mai însurat?

— Niciodată! A rămas singur dar și-a văzut de treaba lui și de porumbeii lui. Toată ziua se gângurea cu ei, ca și tatăl lui. Nici aialaltă nu s-a mai întors la el.

— Care aialaltă?

— Cea de dinaintea ăsteia furată de la fratele lui. El a avut o prietenă, foarte frumoasă, dar cu care s-a certat atunci când a adus-o pe asta acasă, nici nu știu ce l-a apucat!

— Am auzit că între frații gemeni e întotdeauna o luptă, iar cel care este cu câteva secunde mai mare vrea întotdeauna să fie primul în toate.

— Eu nu știu cum e la gemeni dar a fost mare prost că a lăsat-o pe prietena lui, farmacistă.

— Deci și dumneavoastră știți că era farmacistă?

— Toată lumea știa, adică cei din cartier. De multe ori pleca la serviciu direct de la el și se îmbrăca în alb, atunci nu era așa o strictețe cu hainele de serviciu.

— Deci de când s-a însurat, farmacistă a plecat și a rămas numai cu asta nouă?

— Păi ce era să facă? Așa a fost doar o perioadă. La

un moment dat, a lipsit ea de aici, toți credeam că l-a părăsit, dar probabil că a fost la părinții ei să-i mai îngrijească, iar în rest, după ce s-a întors a stat numai cu el, până a avut accidentul acela.

— Dar cum se face că mai țineți minte atâtea detalii?

— Aici la noi nu se întâmplă nimic zeci de ani, așa că nu prea avem ce să ținem minte. Se moare în ordine, civilizat, nu sunt probleme și chiar nu-l înțeleg pe vecinu, ce i-a venit să se ducă așa tânăr. Nu avea șaiszeci și cinci de ani!

— Tocmai asta anchetăm și noi, că se pare că nu a murit de moarte bună. Știți pe cineva care ar putea să-i vrea răul?

— Nu cred. După chestia cu gardul nu a mai fost nimic deosebit, el nu se certa cu nimeni, se ducea la birou, venea acasă, nu prea avea prieteni așa mulți. Când trăiau cei bătrâni mă mai duceam pe la ei în vizită, dar după aia, mai ales după ce a venit soția lui, am întrerupt vizitele când am văzut că nu prea eram agreată.

— De cine, de el?

— Nu de el, că doar am copilărit împreună cu el și cu fratele lui. De ea, fiindcă era foarte geloasă și nu dorea să mai vadă altă femeie în apropierea lui, era topită după el și pe stradă când mergeau, parcă era agățată de un cuier, dar toată lumea a zis că așa sunt începuturile în orice căsătorie.

— Noi vă mulțumim foarte mult că ați stat cu noi și vă rog să-mi dați numărul de telefon dacă mai avem întrebări să vă anunțăm.

— Cu mare plăcere, nu a fost niciun deranj, au fost o familie foarte de treabă, în general.

— Dar pe fratele lui l-ați mai văzut să vină în vizită?

— Nu, niciodată și nimeni din cartier nu a mai auzit de el ceva, dar probabil că acum o să vină la moștenire

pentru că îi rămâne lui totul!

— Așa se pare, e singura rudă. Unde se stabilesc aici aceste probleme testamentare?

— Nu e decât un singur notar, mai spre centru, are firmă mare!

— Bine, mulțumim încă o dată, la revedere!

— La revedere!

— Să mergem acum și să mai venim mâine să discutăm cu notarul, poate nu are adresa fratelui lui.

— Apropo de asta, ce facem cu fratele lui? a întrebat detectivul.

— Cred că vom fi nevoiți să-l eliberăm dacă nu avem nicio dovadă asupra lui și cel mai bine este să venim cu el direct la notar să se cunoască.

— O să venim mâine pentru că azi nu mai avem timp.

— Foarte bine, nici nu suntem așa departe!

Cei doi detectivi s-au suit în mașină și el a demarat, între ei începuse să se înfiripe o frumoasă poveste, mai ales după ce el s-a dovedit așa priceput în citirea chipurilor umane.

— Ce părere ți-a făcut vecina?

— Foarte bună, nu a avut niciun fel de ezitare în răspunsuri, te privea exact în ochi, vorbea foarte calm și clar, ținea mâinile pe lângă corp, deci e demnă de toată încrederea.

— Știi, ai început să mă impresionezi cu cunoștințele tale!

— Bănuiesc! De aceea și vorbesc așa, să mă cunoști mai bine.

— Prea bine, nu am intenția...

— Nu se știe niciodată! „Nu aduce anul ce aduce ceasul!” zice o vorbă din bătrâni.

— Ai dat-o pe zicători?

- Încerc și eu toate variantele.
- Poți acorda mai multă atenție la condus?
- Bine șefa! Dar privirea ta îmi spune altceva!

A doua zi dimineață, la poliție, au solicitat eliberarea arestatului și împreună au plecat la notariat cu toate documentele pe care le-au găsit în casa omului. Fratele cel mic se și vedea moștenitorul unei averi frumoșele și era deja îmbarcat, în mintea lui, pe vaporul care îl ducea în cele mai calde și frumoase zone din lume.

Au fost nevoiți să aștepte puțin. Nefiind programați, nu au putut intra imediat. Cum s-a eliberat, notarul a sunat secretara să intre următorii clienți și a solicitat totodată și mapa cu documente.

- Mapa e la noi, a precizat domnișoara detectiv!

— Nu e vorba de mapa dumneavoastră ci de cea a domnului notar întocmită împreună cu clientul pentru care ați venit.

— Cum ziceți dumneavoastră, dar singurul moștenitor este domnul aici de față.

— Eu zic să intrați, azi e destul de aglomerat și numai datorită faptului că și-a anulat cineva programarea puteți intra, altfel e numai cu programare.

— Bună ziua! a spus domnișoara detectiv de cum au intrat.

— Bună ziua! le-a răspuns domnul notar, care nu avea mânecute, în schimb avea cotiere. Un om trecut de șaizeci de ani și demn de încredere, după cum i-a făcut semn detectivul.

Au fost invitați toți trei să ia loc și ea i-a spus pe scurt notarului de ce au venit și a pus actele pe masă. Notarul le-a luat și a început să se uite prin ele.

— Știu că nu s-a făcut niciodată partajul între frați pentru această proprietate, deci acum dumneavoastră aveți dreptul la jumătate din întreaga proprietate, văd că

soția fratelui a decedat de multă vreme.

— Da, a răspuns fratele mai mic, a avut un accident.

— Pe noi nu ne interesează cauzele morții ci numai decesul în sine! Uite că a venit și dosarul meu din arhivă, spuneți că sunteți singurul moștenitor?

— Păi cum altfel, dacă soția lui a murit?

— Înseamnă că nu ați fost foarte apropiat de fratele dumneavoastră în ultimii ani.

— Cum adică, de ce trebuia să fiu apropiat?

— Să vă cunoașteți nepoata!

— Ce nepoată?

— Fata fratelui dumneavoastră!

— Nu cred că există vreo fată!

— De când nu ați mai vorbit cu fratele?

— De aproape patruzeci de ani!

— Totul se confirmă. Avem aici un testament întocmit de fratele dumneavoastră prin care toată averea lui revine fetei lui care acum are circa treizeci și opt de ani, deci este o persoană în toată firea.

— Și unde este această persoană?

— Avem aici toate datele și adresa completă.

— Și testamentul este valabil?

— Foarte valabil și destul de recent. Uite, aici avem și scrisoarea prin care fata își anunță tatăl de existența ei și anexează și certificatul de naștere unde părinții sunt clar precizați. Ea a fost crescută de bunici, iar aceștia, atunci când a mai crescut, i-au spus cine e tatăl ei. Mama ei s-a dus să o nască în casa părinților ei, fără știrea soțului, știind că el nu suportă de loc copiii ci numai porumbeii.

— Adică vreți să spuneți că eu nu moștenesc decât partea pe care mi-au lăsat-o părinții mei?

— Exact și nici nu cred că vreți mai mult, adică să luați din drepturile fetei sau nepoatei, cum vreți să-i

spuneți.

— Dar nepoata asta trăiește?

— Asta nu știm dar putem să verificam cu o adresă sau un telefon. Oricum nu putem să mai facem nimic până nu vine și fata la stabilirea moștenirii.

— Și când ar fi asta?

— Ne lămurim după ce găsim fata, într-o zi-două!

— Atunci, dacă nu mai am nimic de făcut aici o să mă duc și eu să mă spăl la un hotel și ținem legătura, a spus fostul arestat.

— Trebuie să stai pe aproape, achităm noi toate costurile, pentru că nu am rezolvat cazul cu crima iar partea cu moștenirea te privește personal. Domnule notar, vă rugăm să ne sunați și pe noi imediat ce aflați ceva noutăți.

— Nicio problemă, lăsați la secretariat un număr de telefon. La revedere!

— La revedere!

Cum a ajuns la hotel s-a băgat în cadă și a stat așa și s-a gândit cum de nu a aflat el nimic despre fata asta, dar a înțeles că nici fratele lui nu a știut nimic până mai recent.

„O fi vreo drogată de provincie, crescută de niște bunici cam ciudați”. El îi cunoștea foarte bine pe părinții fetei, pentru că dacă nu l-ar fi invitat pe fratele lui la nuntă, acum ar fi fost socrii lui. Ea era casnică dar el se credea un fel de inventator, cercetător extrem de curios în toate problemele de viață sau de știință. Nu vorbea decât în formule și principii clare.

E posibil ca ăștia să mai trăiască încă dar poate s-au mutat de acolo, pentru că aveau o casă pe malul unui lac și mereu ea se plângea că o trage de la apă. Ei, dacă se căsătoreau, nu ar fi stat împreună cu socrii ci în casa în care locuia acum și, care, din câte a înțeles el, îi plăcea și ei. O deranjau puțin porumbeii dar a priceput că asta e

pasiunea lui și ea nu are nicio obligație față de păsările alea.

După ce și-a terminat baia și s-a mai liniștit, a mai aruncat o privire pe documentele din dosar, din care lăsase o copie și la notar, dar nu a descoperit nimic deosebit și să culcat. Urmau niște zile complicate.

Domnișoara detectiv a fost sunată chiar a doua zi de domnul notar care i-a comunicat că la adresa din testament nu mai locuiește persoana menționată dar este posibil ca bunicii care au crescut-o să cunoască situația ei și a rugat-o, dacă este posibil, să ia legătura cu aceștia, prin intermediul fratelui mai mic și să încerce să o contacteze.

— Am înțeles ideea și vom merge la hotel să discutăm.

— Vă mulțumesc foarte mult, la revedere!

— La revedere!

— Hai până la hotel, i-a strigat ea partenerului detectiv, nu s-a găsit fata!

— Și ce, crezi că este la hotel?... Am glumit, am glumit, văd că ești gata să scoți pistolul!

— Eu nu împușc insecte, să știi!

— E clar, chiar te-ai supărat, calificative din astea nu mi-a mai dat nimeni!

— Nici nu prea meriți altceva. Ai adus mașina?

— Nu, pentru că am stat, din respect, să ne certăm!

— Hai, du-te!

Au plecat imediat, iar la hotel au aflat că domnul tocmai plecase la plimbare prin cartier.

— Știți că noi nu asigurăm micul dejun pentru camerele închiriate de poliție, ca să nu încărcăm factura de la buget și cred că domnul s-a dus până la colț să guste ceva.

Așa și era. În primul fast food, omul nostru stătea

într-un colț și își savura cafeaua.

— Putem să stăm și noi?

— Poliția tot poliție, a spus plin de respect. Uite ce repede m-ați găsit!

— Era și greu să intrăm în primul loc cu mâncare.

— Ce ați aflat?

— Nu mai este la adresa aia!

— Și atunci, nu putem să facem treaba fără ea?

— Asta nu se poate, fiindcă e trecută în testament.

Notarul zice să o căutăm la bunicii care au crescut-o, poate știu ei unde este acum.

— Nu o caută ei?

— Ei nu o caută și noi avem tot interesul să nu stai mult pe banii noștri la hotel, așa că am vrea să-ți propunem să mergem împreună la ei pentru că tu știi unde stau.

— Știam pe vremuri dar poate s-au mutat!

— Dacă s-au mutat, întrebăm în vecini dacă știu de ei. De regulă cei mai în vârstă își lasă adresa să poată fi găsiți de foștii prieteni. Eu zic ca după prânz să plecăm spre ei, cred că în mai puțin de trei ore ajungem.

— Ajungem, am făcut drumul ăsta de multe ori.

— Atunci ne vedem aici pe la ora două!

— Vă aștept!

— Tu crezi că fata asta ar putea fi implicată în moartea tatălui ei? a întrebat el când au rămas singuri.

— Eu nu cred nimic, a spus detectiva, dar constat că este a doua persoană ce ar putea fi interesată de moștenirea asta, o fi vreo amărâtă și dacă și-a cunoscut tatăl așa târziu este posibil ca nici să nu aibă vreo mare iubire față de el, de asta și vreau s-o cunoaștem.

Se caută o moștenitoare

La ora două, mașina poliției era în fața hotelului iar

detectivul a intrat să-l cheme de la recepție pe colegul lor de drum. Când a coborât acesta parcă era alt om, aranjat și frezat de i-a lăsat puțin cu gura căscată.

— Nu vreau să creadă că fostul lor iminent ginere nu este un om de calitate. Și ei au fost de acord să mă părăsească pentru pata de pe obraz, dar să nu ne grăbim și să vedem dacă mai trăiesc!

— Să sperăm că mai trăiesc, altfel trebuie să mergem la poliție și să apelăm la colegii noștri din zonă. Realitatea este că mi-aș dori să-i cunosc personal. Ce fel de oameni sunt aceia care au fost de acord cu schimbarea viitorului ginere pe baze estetice?

— Atunci să mergem!

Mașina a pornit din fața hotelului și pentru că până la destinație era destul drum, au mai stat de vorbă.

— Am și eu o întrebare, a spus domnișoara detectiv. După ce te-ai despărțit de propria mireasă nu ai mai fost pe la ei?

— Nu am fost și nici nu m-au invitat vreodată.

— Dar înțeleg că până atunci ați avut o relație foarte bună!

— Așa a fost, cu toate că de multe ori glumeau că toți copiii noștri vor fi care de care mai pătați. Ei spuneau: „O să aveți o mulțime de dalmățieni!”. Iar în momentul când l-au văzut pe fratele meu, cu o zi înainte de nuntă, au și găsit soluția salvatoare. Cred că și el a fost surprins dar, nu putea să rateze să-mi mai dea una peste nas, în calitate de frate mai mare. A fost ocazia vieții lui! M-am făcut că trec și peste această dorință a lui, dar nu l-am mai vizitat niciodată. Apropo, ce ați mai găsit în legătură cu moartea fostei mele mirese?

— Toate rapoartele indică accident pe stradă, probabil că doar ai reușit să o sperii și a căzut, dar moartea nu s-a datorat unui accident auto, iar avocatul a

zis că dacă ar fi fost declarată crimă cu autor necunoscut, până acum oricum s-ar fi prescris, deci nu ai nicio treabă cu asta dar e bine să te abții să mai pomenști de așa ceva, mai ales dacă o vom găsi pe fata ei, nu știi ce idei îi dai!

— Aveți dreptate, poate era bine să mă interesez mai din vreme și atunci nu vă declaram nimic nici vouă.

— Așa ar fi fost cel mai bine dar probabil că te-a ros de atâția ani și ai ajuns să te convingi singur de ceea ce credeai că ai făcut.

— Așa este, ani întregi am visat noapte de noapte scena cu mașina, că am ajuns să știu fiecare picătură de ploaie care mi-a curs pe față atunci când am deschis geamul de la mașină să o văd mai bine, mai ales că a trebuit să dau înapoi ca să fiu sigur.

— Și dacă nu ar fi murit atunci, ce-ai fi făcut?

— Nimic, totul a fost atât de îngrozitor că nu aș mai fi putut să fac nimic.

— Și atunci când ai dat înapoi mașina, ce ai văzut?

— Parcă dormea cu capul pe mână, dar am plecat imediat.

— În raportul medical scrie clar că decesul s-a datorat loviturii de la cap și că pe corp nu au fost găsite urme de violență, ceea ce mă face să cred că nu ai reușit nici măcar s-o atingi cu mașina ci doar s-a speriat și a căzut. Multă lume se sperie din senin și pățește câte ceva. Trebuie să ai grijă ce vorbești pentru că fata asta pe care o căutăm e nepoata ta și singura rudă de sânge, ea va fi și moștenitoarea ta dacă nu ai măcar un copil din flori, pe undeva.

— Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea, zilele astea am aflat o mulțime de noutăți.

— Eu tot nu înțeleg, a continuat domnișoara detectiv, cum a fost posibil ca fratele tău să vină la tine la nuntă și să plece cu mireasa? Am înțeles că el avea o prietenă în

perioada aia.

— Așa este și am mai vorbit despre ea, îl iubea tare mult, a venit și pe la mine dar nu s-a legat nimic, eu vorbeam de mireasa mea și ea de fratele meu și nu aveam alte subiecte de conversație. Oricum, ea a fost teribil de afectată, mai ales că se considera și așa și era, mult mai frumoasă decât mireasa mea. Era într-adevăr o femeie splendidă, dar probabil că a murit între timp pentru că nu am mai auzit nimic de ea. Am mai vorbit cu vecinii din cartierul ei, când am mai avut drumuri pe acolo, dar mi-au spus că s-a mutat din zonă și nu știe nimeni unde.

— Bine, pentru noi cazul ei nu este interesant, e plină lumea de femei dezamăgite din dragoste.

— Mie mi-ar fi plăcut să fim prieteni și să ies cu ea în lume pentru că aș fi dat clasă tuturor vecinilor și cunoștințelor, așa bine era fata!

— Probabil că ar fi trebuit s-o cauți pe la toate farmaciile din zonă sau din țară ca să dai peste ea.

— Nu cred, fiindcă atunci când a fost la mine era pe cale să primească o mare moștenire și dacă intra în posesia ei, mi-a spus că nu mai este nevoită să mai lucreze nicio zi din viață. Cred că s-a lăsat de farmacie până la urmă, deși era foarte pricepută.

— O fi fost dar povestea ei nu are nicio legătură cu cazul nostru. Acum căutăm fata!

— Așa este, ne-am luat cu vorba și nu am stabilit cum procedăm atunci când ajungem acolo.

— Eu zic, a spus domnișoara detectiv, că după ce ajungem acolo și ne arăți casa să nu apari imediat, ca să avem timp să vorbim cu ei și poate aflăm tot ce dorim fără să te mai vezi cu ei.

— E și asta o variantă și dacă putem rezolva așa e foarte bine, deși eu n-am nicio rețineră să mă arăt, cu toate că știu ce vină au în toată treaba.

— Să facem așa cum am zis eu și apoi mai vedem ce apare, a spus domnișoara!

— Bine, așa facem, au răspuns și cei doi parteneri de drum.

Au mai mers, au mai moțait în mașină dar până la urmă au ajuns la destinație. Casa era la locul ei și era evident locuită. Chiar în fața casei era un domn, mai în vârstă, tundeia iarba cu o mașină electrică. Din cauza zgomotului, probabil, nici nu a auzit mașina atunci când a oprit la trotuar.

— El este fostul meu socru! a precizat fratele mai mic și a rămas în mașina cu geamuri fumurii.

Cei doi detectivi au coborât și s-au apropiat de cel cu utilajul de tuns iarba. Acesta nu i-a observat decât în momentul în care s-au pus în fața lui.

— Bună ziua!

— Bună ziua, vedeți că stați cu picioarele pe o proprietate privată! a spus domnul și a oprit funcționarea mașinii. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Amândoi și-au scos simultan insignele de polițiști și domnul a spus:

— Aha!

— Am dori, dacă aveți amabilitatea, să ne răspundeți la câteva întrebări!

— Faceți ceva sondaje sau e obligatoriu să vă răspund?

— Nu e obligatoriu dar sunteți singurul care știe ceea ce dorim să aflăm.

— Nu vreți să intrați? mi-e greu să stau în picioare, așa mă mai rezemam de mașină.

— Intrăm cu plăcere, dacă nu deranjăm!

— Nici vorbă, pe la noi nu prea vine nimeni și sunt doar cu soția.

— După dumneavoastră!

Au intrat în casă și au observat tot felul de aparate, și diplome, așezate care mai de care peste tot. Soția domnului a apărut și s-a uitat direct la soțul ei care, probabil printr-un semn stabilit între ei după mulți ani de conviețuire, a liniștit-o și ea a devenit imediat amabilă și ospitalieră.

— Vă rog să luați loc și să-mi spuneți dacă vreți un pahar cu apă, un fruct, o cafea...

Doamna era o persoană absolut normală, cu părul alb, privirea vie și iscoditoare și care nu părea deloc o ființă slabă ci foarte sigură pe ea.

— Vă mulțumim foarte mult, eu aș vrea o cafea, dacă este posibil.

— Atunci și pentru mine una, dacă se poate.

— Cum să nu se poată, imediat! Dar cu ce ocazie pe la noi, pentru că noi vedem lume nouă foarte rar.

Spațiul de bucătărie fiind comun cu camera de zi puteau discuta în voie unii cu alții, chiar în timp ce doamna punea de cafea.

— Problema noastră e simplă, a răspuns domnișoara detectiv, văd că aveți aici o mulțime de fotografii cu o fetiță și apoi domnișoară și dacă ea este persoana din acest testament atunci pe ea o căutăm.

— Pot să mă uit peste document?

— Desigur, vă rog! a spus domnișoara și i-a întins domnului o copie a testamentului.

— Cunoașteți această persoană? Cred că răspunsul nu poate fi decât afirmativ, după cum se vede prin fotografiile din casă.

— Dumnezeu să-l ierte pe decedat! Da, o cunoaștem foarte bine, este nepoata noastră, noi nu am știut niciodată nimic despre acest testament și este posibil ca nici ea să nu știe încă nimic.

— Nu mai locuieste cu dumneavoastră?

- Nu, de câțiva ani locuiește în altă parte.
- Este căsătorită?
- Nu, pentru că este destul de ocupată!
- Ne puteți spune adresa ei? Dorim să-i comunicăm personal ceea ce o interesează.
- Numai după ce o întreb și pe ea, nu prea agreează vizitele neanunțate.
- Și când puteți să luați legătura cu ea?
- Am să încerc să vorbesc chiar acum, mă scuzați un moment.

Domnul a ieșit din cameră și s-a dus într-un birou alăturat pentru a da telefon. În acest timp, cei doi s-au uitat la fotografii și au mai luat o gură de cafea.

— Ne permiteți să ne uităm la aceste fotografii? a întrebat detectivul.

- Cred că deja le-ați și numărat, așa că vă permit!
- De unde știe testamentarul de existența fetei, aveți vreun rol în treaba asta?

— Avem chiar cel mai important rol. Fata noastră să prăpădit într-un mod foarte ciudat, pe stradă, noi deja o creșteam pe asta mică de ceva vreme dar nu i-am spus nimic pentru că nu credeam că va înțelege. Tatăl ei nu dorea să audă de niciun copil în casa lui.

— Dar de ce credeți lucrul ăsta?

— Fata noastră, mai vorbea cu noi la telefon și ne spunea că soțul e cu mintea aiurea și că vorbește noaptea în somn de o altă femeie, i-a spus și ei că aceea a fost marea lui iubire, dar apoi s-a întâmplat să rămână gravidă și atunci a venit la noi unde a și născut și mai bine nu pleca. S-a și prăpădit la puțin timp și noi am rămas cu fata. După ce a crescut mare și am fost siguri că va înțelege situația, i-am spus cine e tatăl ei și cum s-a petrecut totul, într-o zi, mi-a spus că i-a transmis prin avocat tatălui ei că are o fată și totodată i-a trimis și dovezile, cu fotografii,

ADN-uri și tot ce mai trebuia ca să înțeleagă.

— Și el nu i-a răspuns?

— Ba cum să nu, ba chiar a invitat-o pe la el să se cunoască dar ea nu s-a dus niciodată și chiar a spus că nu dorește să-l cunoască și nu are nevoie de nimic de la el.

— Și el nu a încercat să vină aici, să o întâlnească?

— A trimis o scrisoare la care noi am dat adresantul necunoscut și imediat după aceea ea s-a și mutat de la noi. Niciodată nu a vrut să-l cunoască.

— Adică spuneți că ea nu a fost niciodată la el acasă?

— Noi așa știm.

— Atunci trebuie neapărat să ne întâlnim și cu nepoata dumneavoastră.

— Se pare că nu este nicio problemă și vă puteți duce la ea. Am vorbit cu ea la telefon.

— Vă mulțumim foarte mult pentru amabilitate și dacă ne permiteți o să plecăm. Presupun că nu e foarte departe. Acum este la această adresă?

— Da, o găsiți la adresa pe care v-am dat-o!

— Mulțumim, la revedere! a mai spus domnișoara detectiv și s-au îndreptat spre mașină unde invitatul lor dormea dus.

— Ați terminat?

— Da, ne-am lămurit și acum mergem la nepoata ta.

— Am înțeles!

Cei doi s-au urcat în față și detectivul a demarat.

— Mie mi-au plăcut cei doi!

— Oameni normali, fără fițe și ai văzut din fotografii ce mult țin la nepoata lor, părea o răsfățată.

— Sper să fi avut parte de o educație corectă, cu toate că nu a locuit cu părinții ei.

— O s-o cunoaștem în scurt timp.

Mașina a intrat pe o bucată de șosea, gen autostradă,

iar apoi, exact ca pe hartă, drumul făcea la dreapta și iar la dreapta și intra într-un fel de incintă mai largă care avea chiar în centrul ei o vilă cu etaj, destul de cochetă. În fața vilei era un fel de parc unde lucra un grădinar și o femeie cu șorțul în față, cu un batic în cap și cu mănuși pe mână, pline de pământ. Au parcat mașina, au coborât toți trei și domnișoara detectiv s-a adresat femeii care s-a ridicat în picioare:

— Am fost anunțați acum circa o jumătate de oră, suntem de la poliție!

— Am înțeles, a răspuns femeia, vă rog să poftiți în salonul de la parter, a mai spus ea și i-a îndrumat spre intrarea în vilă. Spațiul de la parter era deosebit de generos și au fost invitați să ia loc.

— Lipsesc un minut, a spus femeia și în timp ce se îndepărta își scotea șorțul și mănușile.

— Probabil că s-a dus să o anunțe pe stăpâna casei!

— Probabil, a răspuns și detectivul.

După câteva minute, a intrat în încăpere o doamnă elegantă, dreaptă, cu o privire albastră, care părea să-i dizolve. Era clar că stăteau în fața stăpânei acestui domeniu.

Domnișoara detectiv și-a revenit cel mai repede și a făcut prezentările.

— Iar dacă dumneavoastră sunteți persoana pe care o căutăm atunci domnul acesta este unchiul din partea tatălui care v-a lăsat acest testament, a spus domnișoara și i-a întins copiile de pe actele lor.

— Cred că ați fost familiarizați cu istoria acestei familii, dacă veniți de la bunicii mei. Am înțeles, a mai spus doamna că erați leit la chip cu tatăl meu, cu excepția acelui semn din naștere. Într-un fel, este ca și cum l-aș cunoaște și pe el, a continuat ea cu ochii la unchiul ei.

— Da, ai dreptate, cred că pot să-ți vorbesc așa,

având în vedere gradul de rudenie dintre noi, eram complet identici și asta era singura diferență. Probabil că bunicii tăi ți-au povestit că a fost o perioadă când eu și mama ta am fost foarte apropiati.

— Așa este, mi-au povestit, dar au fost convinși că nu prezintă interes pentru tine, chiar dacă eram o nepoată veritabilă.

— Eu am aflat recent, la notariat, că am o nepoată, poate mi-ar fi plăcut să fi știut mai devreme!

— Acuma nu contează, vă rog să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos?

— În primul rând să primiți aceste documente, în copie, care atestă că sunteți singura moștenitoare a tatălui dumneavoastră, pe partea lui de moștenire și apoi avem și această citație prin care vă chemăm la sediul nostru de poliție. Oricum, tot trebuie să veniți și la notariat, pentru a vă pune unele întrebări uzuale în cadrul cercetării privind moartea tatălui dumneavoastră.

— Nu-i nicio problemă! Când ați dori să vin la poliție? Am să rezolv atunci, așa cum ați spus și cu notariatul.

— Noi ne-am gândit că într-o zi sau două, ca să nu ne lungim, pentru că și așa sunt probleme destule în cazul ăsta!

— Și, presupun că nu puteți să-mi mai dați unele detalii lămuritoare?

— Stimată doamnă, activitatea de polițist are un specific aparte și nu e cazul să vă divulgăm prea multe din secretele ei.

— Așa mi se pare și corect. Atunci, unchiule, mă bucur că ne-am cunoscut și voi veni la poliție peste două zile, e în regulă așa? Puteți să-mi faceți o programare sau să-mi dați numărul de telefon de la notariat?

— Da, ne ocupăm noi și e foarte în regulă să veniți dimineață la 9 dar să fiți punctuală pentru că noi nu ne

jucăm cu timpul nostru!

— Am înțeles, a răspuns doamna și s-a ridicat în picioare, ceea ce reprezenta, clar, sfârșitul discuției!

Nu a dat mâna cu nimeni și nu s-a îmbrățișat nici cu unchiul ei iar ei s-au întors, s-au dus la mașină și au plecat.

— Mamă ce ți-pă! a exclamat detectivul, ce voce, ce ținută, nici nu știu cum mi-a putut trece prin cap că o să dăm de o femeie oarecare. Când am văzut căsoaia aia chiar m-am gândit că o fi menajeră acolo. E o persoană cu totul distinsă!

— Și eu mă bucur să am așa o nepoată, mă gândeam că dau peste una pe care trebuie s-o iau la mine și să am grijă de ea, dar nu prea e cazul.

— După ce vine la poliție ce facem cu ea?

— În primul rând o amprentăm ca să vedem dacă urmele găsite pe sticla cu otravă au vreo legătură cu ea.

— Adică, tu crezi că nu a fost niciodată la tatăl ei dar în schimb crezi că ar fi putut face o vizită la unchiul ei, pe care nu-l cunoaște, să-i planteze o sticlută cu otravă agățată de canapea?

— Eu nu cred nimic până nu dovedesc, că de aia sunt detectiv. Trebuie să înțelegi că pe noi ne interesează să descoperim vinovatul de crimă și până acum am aflat că a fost otrăvit, am aflat tipul de otravă, dar încă nu știm cine i-a trimis porumbeii călători otrăviți. Apropo, tu ai văzut vreun porumbel la doamna asta?

— Nu, n-am văzut și dacă aș fi în locul ei și aș afla de mică faptul că tatăl meu iubea mai mult porumbeii decât pe mine, nu aș permite nici unui picior de porumbel să-mi intre pe proprietate decât dacă ar fi fript.

— Cred că ai dreptate! Totuși, trebuie să aflăm cine mai are porumbei în zona aia.

— Și eu zic la fel, este evident că a murit după ce a luat porumbeii otrăviți în mână, că doar nu umbla cu

mănuși de protecție dacă îi plăceau atât de mult! Stătea bot în bot cu ei!

— Eu cred, a spus detectivul, că dacă vine peste două zile, va putea fi prezentă și la înmormântarea tatălui ei, pentru că a stat destul la morgă conform procedurilor și e posibil să se ocupe chiar de ceremonie.

— Nu cred. După cum am văzut, cred că deja a vorbit cu avocați ei care să se ocupe de toate problemele legate de înmormântare. Am aflat că are locul de înhumare în cimitirul din cartier, doar trebuie adus de la morgă și pregătit.

— Să sperăm că medicii legiști au terminat cu toate analizele și poate omul să-și vadă de liniștea lui veșnică.

— Am văzut că lasă o avere destul de mare, a mai spus detectivul și s-a uitat în oglinda retrovizoare să vadă ce răspunde fratele moștenitor.

— Asta cam așa e, părinții noștri au fost oameni înstăriți și cred că fratele meu a întreținut bine proprietatea. Acum problema este cu nepoata, eu sigur vreau să vând totul, nu mă pot ocupa să întrețin ditamai casa și domeniul din spatele ei.

— Eu cred, a spus domnișoara că și ea o să vrea să vândă, stă și mai departe decât tine și nu o interesează să mențină această proprietate.

— Să sperăm că așa o să fie ca apoi să ne vedem fiecare de treburile lui. Dacă o să dorească să vină pe la mine în vizită o voi primi cu plăcere, mai ales acum când am înțeles că nu eu am fost factorul hotărâtor la decesul mamei ei.

— Cu astea ne-am înțeles, a spus domnișoara, eu vreau, cum ajungem, să ne interesăm cine mai are porumbei în zonă, mai ales dintre cei nemarcați.

— O să mai facem o tură prin cartier să întrebăm chiar mâine de dimineață.

— Nu cred că puteți afla ceva concludent, v-am povestit că porumbeii pot veni și de la sute de kilometri, a intervenit singurul specialist din mașină în domeniu columbofil. Poate să vorbiți la asociația columbofilă din zonă.

— Corect. Să nu zicem că nu ne-am interesat. Nu văd altă posibilitate de a afla de unde au venit porumbeii otrăviți!

— Poate ar fi util, mai degrabă, să organizăm un post de pază și să acționăm atunci când vin să mănânce, cu un pulverizator fosforescent și apoi am putea să-i căutăm prin alte părți.

— Este o idee și dacă ai putea să ne ajuți ți-am rămâne îndatorați.

— Am glumit, nimeni nu marchează așa porumbeii, există riscul să le fie afectată vederea.

— Să zicem că dacă ne ajuți să prindem criminalul, vei fi răsplătit cu un bonus substanțial din partea poliției, oricum ești cazat gratuit.

— O să mă gândesc și la varianta asta!

— Așa să faci!

Din vorbă în vorbă, au ajuns și după ce l-au lăsat la hotel s-au dus la secția de poliție.

— Ne-au anunțat de la morgă că pot să elibereze corpul decedatului cam peste două zile, dar au spus că a sunat cineva din partea fetei lui și i-au asigurat că se vor ocupa de tot ce e necesar.

— Ți-am spus că așa va fi, a remarcat domnișoara detectiv.

— Și eu nu te-am contrazis, a răspuns partenerul ei.

— Să mergem și noi la casele noastre, a spus domnișoara.

— Vrei să te conduc cu mașina?

— Nu, mulțumesc!

— Dar când o să vrei?
— Atunci când o să mă găsești în mașina ta și nu vei mai fi nevoit să mă întrebi.
— Am înțeles!
— N-ai înțeles nimic!
— Bine, n-am înțeles nimic, la revedere!
— La revedere! Nu vrea, nu vrea, a mai vorbit el singur mergând spre mașină și jucându-se cu cheile.

Riscurile meseriei!

A doua zi dimineată, de cum au intrat pe poarta secției de poliție au și auzit alarma generală sunând, ceea ce însemna că toată lumea este mobilizată pentru o anume activitate. În astfel de situații, nimeni nu se ducea mai întâi la ghișeul de informații să întrebe ce și cum, ci toate cadrele disponibile și prezente săreau simultan în mașini și în timp ce porneau motoarele, prin stație se transmiteau informațiile cazului. De data aceasta, era vorba de un atac armat la Banca centrală a orașului.

Cum au ajuns, au descoperit o scenă parcă scoasă din filme, cu foarte multe mașini de poliție grămadă, care aveau cel puțin doi polițiști fiecare, cu armele îndreptate spre intrarea în bancă. Nu se vedea nicio mișcare. Un ofițer, care părea coordonatorul polițiștilor, vorbea deja la telefon cu unul din atacatori și o făcea atât de tare încât toți cei prezenți credeau că era mai bine să le-o strige direct, dar procedeul prevedea și înregistrarea convorbirilor, deci nu se putea renunța la aparat.

— Vreau un negociator, a strigat ofițerul coordonator, chemați un negociator.

În acel moment domnișoara detectiv l-a văzut pe partenerul ei că se duce la portbagajul mașinii scoate o vestă antiglonț și se îndreaptă spre ofițer.

— Unde te duci? Au nevoie de un negociator nu un detectiv! a strigat ea la el.

— Așa am înțeles și eu, a spus detectivul și s-a îndepărtat de mașină înaintând spre cel care a făcut apelul.

În clipa aceea ea a văzut cu stupoare că pe spatele vestei lui antiglonț scria mare, cu litere de tipar: NEGOCIATOR. La fel scria și pe fața vestei, ceea ce ea nu a văzut din lateral ci numai în momentul în care el s-a întors spre ofițerul coordonator. Acesta i-a explicat despre ce este vorba, trei atacatori, doisprezece ostatici, se cerea o dubă blindată chiar în fața ușii iar timpul era cam pe terminate.

— Detectivul a preluat telefonul de la ofițer și a început să vorbească:

— Salut, din acest moment toate discuțiile se vor purta numai cu mine în calitate de negociator. Am o primă întrebare, te simți bine, ești cumva rănit, vrei apă, alimente?

— Salut măi băiețică, nu pari foarte vechi în bransă, trebuia să mă întrebi de ostatici, nu de mine!

— O să fii surprins dar eu nu mă ocup de ostatici, asta e treaba ta să ai grijă de ei, pentru că dacă unul singur pățește ceva asta înseamnă mulți ani de închisoare pentru tine și pentru amicii tăi, deci pe mine doar tu mă interesezi în primul rând, iar apoi colegii de arme.

— Termină cu prostiile astea, ce, asta e negociere? Ai aflat că am cerut o mașină blindată în fața ușii de la intrarea principală, cu accesul pe lateral, pe partea noastră? Cred că îți dai seama de ce!

— O vrei cu șofer sau vă pricepeți voi la condus?

— Ne pricepem noi, nu-i nevoie de șofer.

— Și dacă voi veți fi răniți în urma schimbului de focuri?

— Care focuri, cum să fim răniți dacă sărim direct în mașină și plecăm?

— Eu mă îndoiesc că cel care va conduce mașina va sări pur și simplu în mașină, ocolind prin fața zecilor de arme îndreptate spre voi. Cred că va fi mort într-o secundă, mort de tot.

— Ia nu mai umbla cu vrăjelile astea, cum să fie mort, se urcă odată cu noi pe lateral și doar trece în față la volan.

— Atunci avem o problemă!

— Ce problemă?

— Mașina care a fost pregătită și vine aici, are perete blindat între cabina șoferului și partea cu valori!

De alături, ofițerul coordonator, îi făcea semne disperate că nu-i așa, că mașina are trecere din spate în față, nu e mașină de valori ci de luptă, în care rănirea șoferului permite înlocuirea lui imediată cu altul din spatele lui.

— Atunci să aduceți mașina pe care am cerut-o! Ce, nu aveți și din astea?

— Avem, dar asta va prelungi timpul și eu nu vreau să faci ceva rău ostaticilor!

— Mișcați-vă dracului odată, că nu le fac nimic, dar mie să-mi aduceți exact ce v-am cerut și să nu dureze până mâine!

Și telefonul s-a închis.

— Înțeleg că noi avem mașina pregătită și doar am câștigat timp.

— Timp pentru ce?

— Să-și aducă prada mai aproape de ușă!

— Și la ce ne folosește nouă treaba asta?

— Nouă nu, dar lunetiștilor cu siguranță! Ei pot perfora cu precizie orice geam de la intrare, în mod cert se vor așeza lângă gețile cu bani pentru a se mișca cât mai repede în clipa în care va veni mașina.

— Și șoferul nostru ce va face, după ce parchează?

— Foarte simplu, după ce va opri exact în fața ușii, el va coborî și va veni spre cordonul de poliție fără să fie nicio clipă în primejdie.

— Atunci trebuie să-i spunem acest lucru.

— Am să vorbesc personal cu el, a spus detectivul. Doar să știu momentul când apare mașina.

— Înseamnă că îi pierdem dacă se urcă în mașină, trebuie să începem să gonim după ei și să tragem din mers sau din elicopter. Oricum, îi facem praf în primul kilometru după ce ies din zona populată.

— S-a anunțat că mașina este la circa cinci sute de metri, a anunțat un subofițer de legătură.

— Reluați convorbirea cu șeful lor ca să mai stăm de vorbă!

— Nu văd mașina! a urlat acesta în telefon.

— Dacă ai să ieși pe ușă ai să vezi că este în spatele meu și va ajunge imediat. Ca să vină la ușă, doresc să am confirmarea unuia dintre ostatici că toți sunt nevătămați, dă-mi pe oricare la telefon.

— Bă da mare șmecher ești! Dacă ți-l dau, vine mașina?

— E venită, doar că nu e parcată!

— Vorbește cu ăsta, cel mai aproape de mine, era la un ghișeu!

— Alo, vă ascult! Salvați-ne!

În momentul următor s-a auzit o bușitură și atacatorul i-a strigat în telefon:

— Uite altul, că ăla băga texte personale!

— Alo!

În aparat nu se mai auzea decât respirația greoaie a celui de la celălalt capăt al firului.

— Te rog să fi liniștit, terminăm în câteva minute, să-mi spui dacă toți ostaticii sunt bine, adică nu sunt răniți sau loviți.

— Toți sunt bine, în afară de cel cu care ați vorbit înainte, e pe jos dar văd că mișcă.

— Dă telefonul înapoi celui care ți l-a dat și confirmă că sunt trei atacatori!

— Da, a răspuns omul pentru confirmare, îi dau telefonul!

— Acum mă duc să trimit mașina, toată lumea să fie pregătită.

— Apropo de lume, să nu vă gândiți să trageți în mașină că o voi umple cu ostatici.

Și convorbirea s-a întrerupt brusc.

— Eu trebuie să mă duc la mașină, a spus detectivul, să nu tragă nimeni în ea nici de sus și nici de jos pentru că va fi plină cu ostatici, aici ne-au făcut-o. Trebuie să aplicăm planul B.

— Nu știu la ce plan te referi, mașina se vede acolo, vrei să mergi până la ea?

— Este obligatoriu!

— Bine, spune-i ce să facă și apoi te aștept iar aici!

— E în regulă!

Detectivul a plecat imediat spre mașină și toată lumea a rămas cu ochii țintă pe ușa de la intrare.

— Lunetiștii văd ceva? a întrebat ofițerul coordonator prin stație.

— Răspunsul este negativ. Cât timp sunt înăuntru nu vedem nimic deoarece geamurile sunt de oglindă. Așteptăm să se deschidă ușa.

— Bine, fiți pe fază, vor ieși odată cu ostaticii!

— Am înțeleș, facem diferența.

Mașina s-a apropiat foarte aproape peretele cu ușa și a început să înainteze spre ea, venind dinspre dreapta. În momentul în care a ajuns în dreptul ei, a acoperit perfect golul ușii și nu se mai putea vedea nimic din nicio parte. Șoferul a coborât și a plecat spre cordonul de polițiști

aproape în fugă. Mașina a rămas cu motorul pornit. S-a văzut clar cum partea superioară a ușilor se mișcă, ceea ce era evident că mișcarea a început. Ambele uși s-au deschis deodată spre exterior.

— Se vede ceva la lunetiști?

— Negativ, doar știm că s-au deschis ușile de la bancă și se văd un fel de umbre la interior, care se mișcă.

— Acum s-au auzit și ușile de la mașină cum s-au deschis, au tras zăvorul exterior și probabil că au tras de uși să le deschidă.

— De aici se vede cum se deschid ușile laterale, li se văd marginile superioare, a strigat un lunetist. Nu avem țintele în vizor.

Au mai trecut câteva secunde, ca niște ore și după ce s-au auzit la început niște strigăte care îndemneau ostaticii să se urce, s-au auzit clar patru împușcături, trase una după alta.

— Cine trage, opriți imediat! a strigat ofițerul coordonator.

— Nu trage nimeni șefu', au strigat lunetiștii!

— Au fost împușcături cu armamentul nostru, ei nu au așa ceva!

— Așa am auzit și noi dar nu s-a tras din dispozitiv!

În momentul următor, ca un stol de păsări bezmetice, ostaticii au început să fugă în toate părțile și au fost recuperați de polițiștii de pe margine.

— Sunt toți, șefu'!

O liniște mormântală s-a așternut peste toată scena.

— Și atunci cine s-a urcat în mașină și de ce nu pleacă?

— Nu mai are cine să plece! a strigat unul din ostaticii eliberați.

— Cum adică, unde sunt cei trei care au furat banii?

— Sunt morți domnule, i-a împușcat omul

dumneavoastră!

— Noi nu am avut niciun om acolo! a strigat șeful coordonator.

— Atunci de ce scria pe el NEGOCIATOR?

— Ce vorbești și unde este acum?

— L-au omorât atacatorii, ultimul dintre ei care s-a îmbrăcat în muiere, că pe primii doi i-a luat din zbor chiar în frunte dar ultimul a apucat să tragă.

În momentul acela domnișoara detectiv care a auzit dialogul a strigat:

— Nu se poate! Nu pe el! Și a fugit spre mașină scoțând pistolul scos din toc.

În spatele mașinii totul părea din altă lume. Pe jos, era o femeie moartă, dar care s-a văzut imediat, după blugi, că de fapt era unul din atacatori. Peruca îi căzuse spre ureche iar în mână avea un pistol plin de sânge. Apoi, era un tip, în genunchi, cu mâinile încă pe mânerul genților și care oricum nu ar fi putut să tragă, fiind cu bustul prăbușit în interiorul mașinii, chiar pe prag, iar picioarele afară, nu apucase să urce. Privind prin ușă, se mai vedea un tip și acela cu două genți pline cu bani, căzut chiar pe spate, de-a lungul mașinii, cu picioarele spre trupul detectivului, rezemat cu spatele de peretele dinspre șofer și parcă dormea, cu pistolul într-o mână și cu cealaltă pe piept, în dreptul inimii.

— Dragul meu, a strigat detectiva, iubirea mea, nu mă părăsi, a mai spus ea și s-a aruncat la pieptul lui.

— După așa o declarație chiar că nu mai am de gând! s-a auzit vocea, ușor tremurată, a detectivului, care s-a trezit din cauza strigătului ei și a cuprins-o cu brațul, iar ea a ridicat capul și s-au sărutat pentru prima oară. Momentul merita înregistrat, dar ei erau singurii în viață din mașină.

— Ești complet nebun, ce ți-a venit să te bagi în

mașină?

— M-am gândit că doar unul va putea să tragă iar restul vor fi ocupați cu gențile de bani. M-a derutat șeful lor că s-a îmbrăcat în femeie și doar după ce a tras am văzut cu cine am de-a face și am tras și eu, bine că l-am nimerit. Norocul a fost că eu eram în întuneric iar el la lumină. Bune vestele astea de negociator.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva și să mă sperii în halul ăsta!

— Orice rău este spre bine!

— De când ești tu negociator?

— De când am absolvit cursurile și mi-am luat diploma.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— N-a venit vorba.

În câteva clipe, tot locul era înconjurat de polițiștii care au trecut fiecare la treaba lui. Unii au cercetat cadavrele, alții l-au ajutat pe directorul băncii să care banii înapoi în incinta băncii și să-i numere, iar ceilalți au început anchetarea ostaticilor pentru întocmirea detaliată a raportului de activitate.

După ce și-a scos vesta, detectivul a observat că are o ditamai vânătaie pe locul loviturii, în zona umărului, dar s-a gândit că e mai bună decât o gaură. A coborât din mașină sprijinit de partenera lui, care oricum nu-i mai dădea drumul și astfel dragostea lor discretă și înăbușită de atâta vreme a ieșit la iveală, în văzul tuturor, ca un fir de ghiocel ce anunța primăvara.

Toată lumea a primit liber de la șeful secției de poliție și după ce a depus armamentul, detectivul s-a îndreptat spre mașina lui, mirându-se că nu-și mai vede partenera. Nici măcar nu a fost surprins când a văzut că ușa mașinii este deschisă și pe locul din dreapta îl aștepta chiar ea. S-au mai sărutat încă o dată, ca și cum s-ar fi

văzut prima dată pe ziua de azi și după ce și-au potolit cât de cât dorințele au demarat spre casa lui.

— De unde ți-a trecut prin cap că îmi place de tine? l-a întrebat brusc domnișoara.

— Asta e foarte simplu! Atunci când mă privești tu, nu te uiți în ochii mei, ci de cele mai multe ori te uiți la gura mea și atunci pentru mine este evident că vrei mai mult decât să ne privim!

— Așa deci! Atunci eu cum să interpretez faptul că tu mă privești mai mult în decolteu decât în ochi? Asta ce înseamnă?

— E foarte greu de explicat cu vorbe dar pot să exemplific concret atunci când ajungem acasă, a spus el și i-a zâmbit cu privirea!

Acasă la el totul arăta complet diferit de casa unui burlac, promovată prin filmele de gen. Curățenie perfectă, ordine precisă, era evident că fiecare lucru este la locul lui. Într-un colț era un birou cu niște lucrări și era clar că cineva studia ceva acolo.

— Ce faci aici? a întrebat ea după ce și-a dezbrăcat haina de polițistă și a rămas doar în bluză, prezentându-și decolteul gata de atac.

— Scriu o carte.

— Despre?

— Este un fel de cercetare asupra criminalilor proveniți din familii perfect normale și cu o situație foarte bună materială. Caut să demonstrez, că modul de educație nu conduce întotdeauna la rezultatele dorite.

— Și pe ce te bazezi?

— Pe știri din ziare, în special, dacă suntem atenți și știm să citim o știre o să fim surprinși câte informații se pot afla numai din media. Așa cum fața unui om îi trădează trăirile interioare, tot așa și ambalajul unei știri dezvăluie, de fapt, realitatea, fără să o spună explicit.

— Noi am venit aici dar nu ne-am gândit ce mâncăm astăzi!

— Să n-ai nicio problemă! Abia așa am ocazia să-ți fac o demonstrație a talentelor mele culinare. Eu am crescut amestecând albușuri și gălbenușuri, mama mea a fost profesoară în domeniul culinar și o ajutam să prepare felurile cu care mergea la demonstrații sau chiar participam la ele gătind pe loc, în fața auditoriului.

— Cred că ai prea multe calități pe care nici nu ți le-am bănuț până acum!

— Tot ce am este în slujba ta de acum, dacă îmi permiți.

— Cu plăcere, deci ce gătim?

— Ți-aș propune ceva ce trebuie să stea mai mult la cuptor ca să avem și noi timp de un duș și de o vorbă!

— Te-ai gândit bine, cine intră primul la duș?

— Trebuie să recunosc că nu cred să am atâta apă caldă pentru două dușuri așa că va trebui să ne sacrificăm și să intrăm împreună.

Ce a urmat deja face parte din viața intimă a noului cuplu și scenele fierbinți sunt destinate numai adulților. Norocul a fost că nu au dat drumul la cuptor.

Surprizele din secția de poliție!

Moștenitoarea a sosit la secția de poliție exact la ora la care a fost solicitată. Pentru că își anunțase venirea, a fost așteptată de domnișoara detectiv chiar la intrare și fără prea multe menajamente, a fost condusă în camera de amprentare.

— E neapărată nevoie? a întrebat doamna elegantă cu un surâs amabil pe buze.

— Așa este procedura standard! Aici nu avem ce comenta. Vă rog să faceți exact cum vi se spune de către specialistă noastră.

— Cunoscc procedura!

— Serios, ați mai fost implicată și în alte situații de acest gen?

— Nu neapărat de acest gen, amprentarea se face în foarte multe situații, a mai spus ea cu subînțeles.

— Probabil, dar la noi nu sunt prea multe variante și așa se anchetează o crimă.

— Am înțeles, dar eu ce calitate am în această anchetă?

— Momentan nu știm decât că sunteți moștenitoarea defunctului și prima pe lista celor interesați ca acest om să moară, adică să pună mâna pe avere.

— Foarte interesant, probabil că așa procedați cu toți moștenitorii, în toate cazurile?

— Nu e cazul să ne luați peste picior, nu în toate cazurile au loc și crime!

În tot acest timp, doamna își lăsa amprente, pe rând, pe suportul indicat. Cerneala specială urma să le evidențieze, după trecerea lor printr-o imprimantă termică.

— Pot să te întrerup un minut? a întrebat detectivul, care de ceva vreme asista și el la dialogul celor două.

— După ce termin, cu plăcere! a răspuns detectiva.

— E ceva ce aș dori să-ți spun acum, între patru ochi.

— E chiar așa important?

— Exact, mie așa mi se pare.

— Bine, vin acum, mă scuzați vă rog!

Cei doi au ieșit și după ce au închis ușa el a întrebat-o:

— Ție nu ți se pare curios că această femeie nu are niciun fel de problemă, e perfect relaxată și te privește ca pe o furnicuță? Nu fața asta trebuie să o aibă o femeie anchetată!

— Nu mi s-a părut!

— Ai văzut că te privește exact în ochi sau mai bine

zis între sprâncene?

— Poate să mă privească unde vrea pentru că eu conduc ancheta!

— Ai doar impresia că o conduci, de fapt ea face exact cum dorește!

— Cum adică, cum dorește? Nu i-am luat eu amprente! Ce, mi le-a luat ea mie?

— Tu ai văzut că eu am fost de față, nu?

— Da, ai fost prezent tot timpul!

— Și ai verificat ce amprente ai luat? Se potrivesc cu ceva? Sunt tare curios să aflu și eu răspunsul de la laborator.

— Cum intrăm înapoi am să-l cer!

Cei doi au intrat înapoi și domnișoara a cerut rezultatul electronic al amprentării.

— Poftiți, a răspuns laboranta, acum a ieșit!

Domnișoara detectiv a deschis mapa cu rezultatul și după ce a privit lung pe foaie, a spus:

— Cred că trebuie să repetăm procedura, nu a ieșit nimic! a spus domnișoara cu ochii la invitata ei.

— Cu mare plăcere, a spus distinsa doamnă, să vină iar cu placa de amprentare.

— Vă rog să nu vă amestecați, eu spun cine să vină și cu ce!

— E și mai bine așa!

Procedura s-a repetat și placa a fost retrimisă la laborator pentru a fi trecută pe computer și imprimantă și a se căuta similitudinile. Între timp, moștenitoarea a stat pe un scaun și s-a relaxat cu câteva reviste iar cei doi detectivi au completat diferite formulare legate de ultimele evenimente la care au participat. Mai scriau, mai se uitau unul la altul și era evident că nu se săturaseră de privit. Toți colegii au început să-și facă semne cu subînțeleas dar ei nu vedeau nimic în jurul lor.

După ceva timp, a venit din nou rezultatul de la laborator și concluzia a fost aceeași: nu exista nicio persoană cu acest tip de amprentă și nici chiar persoana căreia i s-au luat amprente, nu exista pentru că acestea erau șterse.

— Dumneavoastră ce părere aveți de această situație? Știați că nu aveți amprente? a întrebat domnișoara detectiv, după ce, cu greu și-a dezlipit privirile de la partenerul ei.

— Eu am amprente, tocmai ce mi le-ați luat dar nu sunt înregistrate și de ceea nu mă găsiți nicăieri.

— Parcă ați fi ținut mâna pe o plită încinsă, așa arată!

— Așa am și făcut, bineînțeles că eram mică și nu mi-am dat seama, dar la rezultat se vede.

— Ați spus că sunteți familiarizată cu procedura de amprentare și am crezut că ați mai fost amprentată.

— Nu, nu am mai fost dar am asistat la astfel de proceduri.

— Cu ce ocazie?

— Cu diferite ocazii!

— Puteți fi mai explicită pentru că aici sunteți la poliție și noi nu obișnuim să vorbim în dodii sau să pierdem timpul.

— E posibil și acest lucru!

— Atunci ziceți, cu ce ocazie ați participat la procedura de amprentare?

— Eu nu am declarat că voi da explicații suplimentare ci doar că este posibil să o fac.

— Și o s-o faceți?

— Nu cred!

— Cred că ne cam complicăm, eu nu mai tolerez așa ceva, să vină ofițerul de serviciu! a strigat detectiva spre ușa deschisă.

În încăperea a intrat un polițist în uniformă, cu tot

harnașamentul pe el, cu pistol și cătușe. Odată cu el a intrat și șeful secției de poliție, intrigat de faptul că a auzit chemarea ofițerului de serviciu. Acesta s-a uitat cu interes la doamna din fața lui și a așteptat să vadă ce ordin dă detectiva.

— Îți ordon să-i pui cătușele acestei persoane și să o duci pentru astă seară la carceră, poate devine mai cooperantă!

— Am dreptul la un avocat?

— O să vă repartizăm unul din oficiu.

— Din câte știu, am dreptul să dau un telefon!

— Bine, puteți să dați un telefon ca să anunțați familia, de avocat ne ocupăm noi!

Șeful secției, dacă a văzut că problemele sunt clare, a dat să plece dar doamna l-a oprit:

— Vă rog să rămâneți, am înțeles că dumneavoastră sunteți șeful secției și doresc să fiți prezent atunci când vorbesc la telefon.

— Doamnă, eu nu sunt obligat să asist la procedura de arestare, pentru asta am subordonați!

— Totuși insist! iar vocea doamnei a devenit dintr-odată extrem de tăioasă și clară așa că șeful secției a ordonat:

— Aduceți-i femeii un telefon!

— Prefer unul cu legături securizate! a precizat doamna!

— Lăsați dumneavoastră mofturile și vorbiți de pe acesta, a răspuns șeful, dându-i telefonul adus de ofițerul de serviciu.

Doamna a luat aparatul în mână și a format un număr, după care a așteptat câteva secunde să i se răspundă.

— Mă recunoști? a întrebat doamna, iar toți cei din încăpere au crezut că vorbește cu unul din copii ei de

acasă, sunt nevoită să mai întârzii azi, am probleme la o secție de poliție!

— Poate și mâine! s-a auzit vocea șefului secției.

— Auzi ce zice șeful de aici, că poate și mâine... mă faci să râd, nu m-a întrebat nimeni, sigur că pot, ți-l dau la telefon. Vorbiți aici cu cineva!

— Cu cine să vorbesc? Noi nu negociem cu rudele starea arestaților!

— Eu zic totuși să vorbiți, că nu vă face nimic, nu vă fie frică! Vocea doamnei era extrem de calmă și autoritară.

— Cum să-mi fie frică stimabilo, dă-l încoace, e un copil, sau unul mare?

— E chiar mare! a spus doamna și i-a întins receptorul.

— Da nene, care-i treaba?... Nu, nu știu, ești vreun frate mai mare și mai șmecher, cine ești?

Șeful a ascultat răspunsul apoi era să scape telefonul din mână și s-a uitat în jurul lui de parcă ar fi rămas singur pe lume și neajutorat. A căzut pe scaun dar imediat a sărit în picioare și parcă îi venea să muște din receptor. În așa hal nu l-a văzut nimeni niciodată. S-a întors spre doamna care tocmai savura momentul și cu o voce total pierdută a spus:

— Vă rog să poftiți la mine în birou, ne va suna pe guvernamental!

Fără să schițeze nici cel mai mic gest de surprindere, doamna a intrat în biroul șefului unde tocmai suna telefonul, iar șeful, puțin rămas în urmă s-a întors spre subordonații lui și în timp ce închidea ușa, le-a făcut din buze: tembelilor! apoi s-a întors, a intrat și a ridicat telefonul scurt, guvernamental și a răspuns în poziție de drepti:

— Da, să trăiți! Am înțeles, să trăiți, probabil că s-a făcut o confuzie, sigur că trebuia să începem cu

legitimarea persoanei, sigur că aveți dreptate, îi punem totul la dispoziție, am înțeles, v-o dau la telefon!

Doamna, care tocmai luase loc, a luat receptorul din mâna tremurândă a șefului și a vorbit cu interlocutorul ei.

— Puteam și eu să le spun cine sunt dar dacă nu m-a întrebat nimeni, m-am gândit că cel mai simplu este să se facă identificarea secției prin sistemul nostru, instantaneu și legătura prin telefonul guvernamental, deci nu mai trebuie demonstrat nimic. E posibil să stau câteva zile aici așa că te rog să-mi pui la dispoziție legăturile telefonice necesare pentru a vă putea coordona. Am să transmit locația după ce mă cazez. La revedere!

Doamna a pus receptorul stației la locul lui și s-a uitat fix spre șeful secției de poliție care încremenise în poziția de drepti.

— Te rog să te relaxezi și să ieși loc, nu vreau în niciun caz să te pun într-o situație nefavorabilă în fața subordonaților, mai ales că nu ai nicio vină de situația creată.

— Am să-i sancționez imediat pe cei doi detectivi!

— Ba n-ai să sancționezi pe nimeni, sunt tineri și trebuie să învețe. Ce, dumneata ai fost deștept din prima zi de polițist?

— Nici vorbă! Și mie îmi sunt tare dragi, sunt copii buni dar am crezut că dumneavoastră o să solicitați să fie pedepsiți.

— Nu e cazul, de mâine să fie la dispoziția mea! Iar acum, vreau o mașină care să mă ducă la cel mai apropiat hotel, să mă cazez și să servesc masa.

— Dacă doriți, sunteți invitata mea!

— Nu doresc, iar dumneata nu mai face cheltuieli de protocol din banii poliției.

— Avem o mașină chiar în față pentru urgențe și, dacă îmi permiteți, am să vă conduc și am să dau ordin să

vă ducă unde doriți și să rămână la dispoziția dumneavoastră!

— Așa să faci, a răspuns doamna și s-a ridicat în picioare, încheindu-se la haină. Pentru o fracțiune de secundă, șeful secției a avut impresia că vede, sub haină, pe partea dreaptă, tocul unui pistol. Parcă părea și mai înaltă și mai zveltă și acum a observat și șeful secției ce bine îi stătea coafura prinsă într-un coc, cu o şuviță rebelă pe frunte. Era chiar frumoasă.

Doamna a ieșit din birou, a aruncat o privire spre cei doi detectivi și amândoi au avut impresia că le-a transmis chiar un zâmbet discret. Niciunul nu s-a mișcat... încremeniseră! Mașina era, așa cum a spus și șeful, la scară, dânsa și-a luat rămas bun și a plecat iar el a intrat complet gârbovit în secție și s-a dus direct în biroul lui și s-a trântit pe scaun. După câteva momente de stupoare totală, cei doi detectivi au fost chemați înăuntru și invitați să ia loc.

— Cred că este mai bine să stați jos, a început șeful. Pentru mine este clar că sunteți tineri și mai aveți încă multe de învățat. Lecția de azi este că nimeni nu intră în sediul poliției fără să fie legitimat și percheziționat. O să vă mai spun că, începând de mâine, veți sta la dispoziția acestei doamne până veți rezolva problema.

— Am înțeles, a spus detectivul, este rudă cu vreun mare șef!

— Voi ați auzit de inspectorul-șef de poliție al Guvernului?

— Ce chestie, asta da rudenie! Nici n-ai zice! Ați vorbit chiar cu el?

— Nu, cu un subordonat de-al lui!

— Dar inspectorul-șef unde era?

— Era în fața mea, la birou, tăntălăilor! Ați fost cât pe-aci să-l arestați pe inspectorul-șef al Poliției

guvernamentale!

— Mamă, măculiță! Ți-am spus eu, a spus detectivul, revenindu-și cu greu, că era prea relaxată!

— Nu te mai da mare, că era să ne pierdem amândoi funcțiile!

— Și când te gândești că, prima dată, am crezut că este menajeră în viloiului ăla!

— Trebuie să ne revenim rapid!

— Dar la ce oră vine mâine?

— Tu nu ai înțeles ordinul sau ai probleme cu regulamentul?

— Da' de ce zici așa?

— Pentru că „mâine”, în spiritul regulamentului, înseamnă de la ora opt, de la începerea programului și până la ora șaptesprezece, la final.

— Adică stăm aici tot timpul. Și dacă primim alt ordin?

— Raportăm că deja executăm unul și cine dorește altceva, răspunde, dar nu prea văd cine ar fi așa curajos în secția noastră.

— Poate e cumsecade și vine mai de dimineață!

— N-aș crede, pentru că trebuie să meargă la notariat pentru definitivarea actelor de moștenire.

— Așa este, se descurcă ea, noi ne facem de lucru pe aici și o așteptăm.

— Hai să mergem și noi la masă, că m-a luat foamea!

— Să mergem!

Amândoi s-au urcat în mașină și au plecat. Șeful secției îi privea de la geamul lui și era tare mândru de ei. Se gândea că, practic sunt ca și copiii lui, el i-a crescut până au ajuns detectivi. De mult nu au mai făcut o gafă ca cea de azi. „Sper că lecția de azi au învățat-o bine!”

Inspectoarea-șefă!

Toată ziua au așteptat să vină doamna inspector și să le dea ordine sau să facă ce va dori cu ei, iar cu o jumătate de oră înainte de terminarea programului s-au dus și și-au predat armamentul, începând să se pregătească de plecarea spre casă. Mai erau exact cinci minute până la fix când pe ușa de la intrarea secției și-a făcut apariția doamna inspector-șef. Toată secția era acum foarte informată și absolut toți au sărit în picioare și au luat poziția de drepți. Nu a fost nicio excepție, chiar și șeful secției, în biroul lui, din care vedea totul, a rămas fix în picioare.

Doamna inspector, a intrat calmă, liniștea era copleșitoare, și-a rotit privirea prin toată secția și parcă fiecare a fost ținut la locul lui, după care cu o voce, pe care nu i-a mai auzit-o nimeni până în acel moment le-a ordonat:

— Continuați! iar ei au respirat ușurați și au început să zumzăie liniștiți mai departe.

— Bine v-am găsit! le-a spus ea și le-a întins mâna, mai întâi domnișoarei și apoi detectivului, amândoi rămași în poziția de drepți.

— Să trăiți! au răspuns cei doi care nu știau ca în regulamentul interior să existe o replică similară cu: bine ați venit!

Doamna inspector-șef era un adevărat comandant, puternică și frumoasă, se vedea din ținuta ei și din privire că nu permitea niciun fel de replică sau neexecutare de ordin.

— Pe loc repaus! le-a spus ea, după ce s-au salutat. Unde putem discuta în liniște?

— În biroul nostru, a răspuns domnișoara detectiv și i-a făcut semn să o ia înainte.

S-au așezat, fiecare în jurul biroului și domnișoara a întrebat:

— Cu ce să vă servesc?

— Cu mare atenție, de altceva nu am nevoie!

În acel moment, a sunat telefonul domnișoarei.

— Da, este la noi... nu am discutat pentru că acum a ajuns... Unchiul dumneavoastră zice că vă așteaptă la notariat și că ați întârziat, ce să-i spun? zice că nu poate să încheie niciun act fără dumneavoastră.

— Spuneți-i să intre fără mine. Nu vor fi probleme!

— Doamna spune să intrați conform programării și să vă faceți treaba.

— Unchiul zice că el știe că trebuie să fie toată lumea la masa succesorală!

— Exact așa știu și eu!

— Și nu vă duceți, pentru că așteaptă acolo?

— Nu mai este cazul, a spus doamna inspector-șef, scoțând un document din geantă.

Văzând uluirea de pe fața celor doi le-a explicat:

— Acesta este documentul prin care am renunțat la toată partea mea de moștenire, deci unchiul este singurul moștenitor legal.

— Cred că va avea un șoc.

— Sper să nu aibă. Prin gestul meu am vrut să-l recompensez pentru faptul că tatăl meu i-a furat mireasa și practic i-a distrus viața, cred că merită acest lucru. Dacă ar fi fost el tatăl meu, avantajul meu ar fi fost că aș fi avut tot aceeași mamă și aceiași bunici minunați.

— Sunteți o persoană extraordinară, a spus și detectivul privind-o cu admirație sinceră.

— Mulțumesc, să trecem la treabă. Am aflat că înmormântarea va fi probabil peste două zile, știți altceva?

— Nu, nu avem alte informații.

— Atunci, vă rog să-mi spuneți cât mai detaliat tot ce știți despre decesul tatălui meu.

Domnișoara detectiv a început să-i spună clar și militărește cum s-au petrecut toate evenimentele, găsirea decedatului, cauza morții, porumbeii otrăviți, arestarea unchiului și eliberarea lui la final, deoarece nimic nu-l acuza, bănuiala că ar fi fost posibil ca ea să fie cea care a determinat moartea tatălui...

— Sper că v-ați lămurit în privința asta!

— Chiar că ne-am lămurit, dar vedeți că noi așa suntem învățați, să ducem orice urmă a bănuielilor până la capăt.

— Și acum ce urmează să faceți?

— Ne-am gândit să mergem la Asociația columbofililor din zonă ca să vedem cine mai are porumbei de acest fel și cine ar avea vreo motivație să facă crima, nu-mi imaginez să fie un nebun care să otrăvească penele porumbeilor și să le dea drumul ca să se ducă unde s-o nimeri, ar părea extrem de ciudat să descoperim așa ceva.

— Părerea mea este că ar trebui să începeți cercetările cu otrava, unde se prepară, prin ce magazine sau firme se vinde, cine a achiziționat-o ultima dată și alte date similare. Mergeți cu cineva de la laborator să explice formula chimică și care să înțeleagă despre ce se vorbește. Să ia și o mostră de otravă pentru teste. Aș dori ca mâine să începeți să vă ocupați de această problemă iar pe unchiul meu să-l rugați, că dacă tot stă pe banii poliției aici și probabil că va merge și la înmormântare, să se intereseze la asociația din zonă cine are porumbei asemănători și ce face cu ei. Să-i puneți la dispoziție și niște fotografii cu păsările, că doar n-o să umble cu pungile înghețate în vreo ladă frigorifică, cu toate că, fiind de specialitate, eu cred că a reținut exact despre ce tip de păsări este vorba.

— Am înțeles, o să-l sun pe unchiul dumneavoastră imediat ce se eliberează de la notariat.

Nici n-a apucat domnișoara detectiv să termine fraza

că a și sunat telefonul. Era chiar unchiul!

— Alo, da, este cu noi, îi spun... zice că e uluit de ceea ce ați făcut și vă mulțumește foarte mult, vreți să vorbiți cu el?

— Nu e nevoie. Să-i spuneți că am făcut-o în memoria tatălui meu și a fratele său și îl rog să fie prezent la înmormântare, iar mâine să îi spuneți ce are de făcut. Domnișoara detectiv a transmis exact cele spuse de doamna inspector și l-a invitat să vină a doua zi dimineață să stabilească ce are de făcut.

— V-a mai mulțumit încă o dată și ne-a asigurat că mâine va fi prezent la secție, la prima oră.

— Acum, dacă nu vă este prea mare deranjul, aș dori să merg în casa tatălui meu ca să văd și eu cum a trăit în ultimii ani de viață. Vă rog să mergeți cu mine și să-mi descrieți la fața locului scena decesului.

— Dacă doriți, puteți să lăsați mașina aici cu șoferul și mergem cu mașina noastră!

— Nu e cazul, vom merge fiecare cu mașina lui pentru că eu aș dori să mai rămân în casă puțin, voi lăsa cheile la șofer să le aducă la secție.

— Nu e nevoie, ușa se închide singură dacă este trântită corespunzător, un pic mai tare.

— Atunci să mergem, a spus doamna și s-a ridicat de pe scaun, iar toți cei rămași la birouri au văzut mișcarea și au luat poziția de drepti. Cred că și muștele luaseră această poziție pentru că nu se mai auzea nimic!

Au ieșit și s-au urcat fiecare în mașina lui iar cei doi detectivi au luat-o înainte ca să-i arate drumul. Cum au ajuns, au coborât și au intrat în casă.

Totul părea neschimbat;

— Acesta este fotoliul pe care a fost găsit și părea că doarme, și-a început domnișoara prezentarea.

— Puteți să-mi faceți și mie niște fotografii cu tot ce

este în casă, poate nu am timp să observ toate detaliile.

— Bineînțeles, nu e nicio problemă, vă fotografiez totul, a spus detectivul și s-a apucat de treabă. Eu am mai făcut o serie de fotografii și data trecută dar acum parcă lumina e mai bună!

— Mulțumesc mult, nu e nicio grabă cu trecerea pe hârtie pentru că vom sta câteva zile împreună.

— Am înțeles, dar nici nu durează foarte mult fiindcă avem la secție tot ce ne trebuie.

— Și ce făcea tatăl meu pe acest fotoliu?

— Părea că doarme, avea ochelarii pe nas, ziarul în mână, televizorul era deschis pe postul local și nu se vedea niciun fel de formă de agresiune sau violență, era cu ochii închiși, deci probabil că ațipise.

— Încerc să mi-l imaginez dar nu reușesc decât să-l văd pe fratele lui pe fotoliu, cu ziarul în mână.

— E bine și așa, a spus domnișoara detectiv, după câte am văzut erau absolut identici.

— Ați dat la analiză mâncarea sau alte obiecte pe care ar fi putut pune mâna?

— În primul rând am analizat ceașca de cafea care era pe măsuta alăturată și s-a dovedit că în cafea nu era nicio substanță, dar pe toarta ceștii erau urme foarte fine din aceeași otravă și am considerat că, după ce a pus mâna pe porumbei, a băut o gură de cafea fiindcă ceașca era aproape plină.

— Raționamentul pare corect și e bine să fiți atenți la ordinea în care se presupune că s-au petrecut faptele. Unde sunt toate probele adunate din această casă și nu mă refer la alimente ci la obiecte, înscrisuri, fotografii și altele?

— La noi la secție, în arhiva de probe, dar nu sunt cine știe ce dovezi, unele erau ascunse cu intenție de tatăl dumneavoastră și vorbesc de scrisori de la o femeie și

chiar fotografii, iar noi am zis că probabil nu dorea să fie văzute de soția lui, adică de mama dumneavoastră.

— Aș dori să le văd și pe acestea și vă rog să mi le pregătiți pentru mâine dimineață, după ce voi veni la secție. Unde ați găsit porumbeii morți?

— Să mergem afară să vă arăt exact.

Detectivul a rămas să facă fotografiile cerute iar cele două au ieșit afară și domnișoara a condus-o pe doamna inspector șef în spatele casei, în dreptul unei ferestre.

— Aici i-am găsit, pe jos. Am și marcat locul. Noi presupunem că fiind otrăviți pe pene, au fost luați în mână de decedat și probabil că atunci când erau eliberați se scărpinau cu ciocul între pene și preluau otrava în organism.

— Pare logic ce-mi spuneți, important este să vedem cine comercializează acest tip de otravă.

— Ne ocupăm mâine de treaba asta, i-am rugat pe colegi să ne găsească adresele câtorva laboratoare care ar putea prepara substanțe de acest fel.

— Văd că fereastra asta este spre stradă, e posibil să fie cineva care să-l fi văzut ce făcea cu porumbeii.

— Avem o vecină chiar în casa de alături, cu care am mai vorbit și care locuiește aici de când s-a născut, vreți să mergem la ea?

— E de preferat să o chemați aici, la fața locului să aibă o imagine clară.

Detectivul, care terminase de făcut fotografiile, a plecat imediat la vecina, iar cele două au rămas singure.

— De când sunteți împreună? a întrebat-o direct doamna pe domnișoara detectiv.

— Se vede? a întrebat ea, înroșindu-se toată.

— Ba bine că nu, una din două priviri sunt de contact între voi și nu din cel profesional.

— O să încerc să mă mai abțin și am să vorbesc și cu

el.

— Nu cred că e cazul să faci asta pentru că acum trăiți cea mai frumoasă parte a vieții, am trecut și eu prin asta.

— Mulțumesc pentru sfaturi dar am impresia că la dumneavoastră nu s-a finalizat nimic.

— Așa și este, când stai mai mult pe teren decât în pat, niciun bărbat nu te agreează! Aș putea spune că sunt căsătorită cu job-ul pe care îl am. Iar cum bărbații sunt complexați de femeile cu poziții înalte... e cam greu să găsesc o persoană care să mă placă în timpul limitat pe care îl am.

— Dar nu au fost și ocazii mai favorabile, să iasă de-o nuntă?

— Nu prea. Pretendenții mei nu agreeau plecatul din patul conjugal în plină noapte, în misiune.

— Atunci trebuia găsit un coleg de serviciu, zic și eu.

— Asta a fost și mai rău pentru că nu reușeam să dormim deloc împreună, era un du-te vino de speriat, mai rău ca în gară, mai ales că aveam și ture diferite. Cu un civil e mai ușor pentru că unde îl lași, acolo îl găsești. Asta nu înseamnă că vreau să vă descurajez, mergeți înainte.

În acel moment a sunat telefonul doamnei, iar aceasta, după ce a răspuns, a rugat-o pe domnișoara detectiv să iasă afară pentru a putea da niște ordine confidențiale. Oricum, aceasta nu ar fi înțeles mare lucru din cod 335 sau activați roșu!

— Am sosit, s-a auzit după puțin timp vocea detectivului care îi făcea loc vecinei să intre.

— Vă rog să luați loc, i-a spus doamna inspector și a avut senzația că vecina din fața ei este o persoană civilizată, de treabă și gata să-și depene amintirile.

— Mulțumesc, a răspuns aceasta, vă rog să-mi spuneți cu ce pot să vă fiu de folos.

— Am înțeles că l-ați cunoscut pe proprietarul acestei case.

— Cum să nu, am crescut împreună, era un om tare de treabă și la un moment dat am avut o relație destul de apropiată.

— Și ce s-a întâmplat de nu ați mai continuat-o?

— A apărut altă femeie în viața lui.

— Viitoarea lui soție?

— Nu, mai înainte de asta a mai avut o prietenă dar pe care aproape că a gonit-o din casă atunci când a venit cu cea pe care a luat-o de nevastă.

— Înțeleg că asta v-a supărat foarte tare!

— M-am întristat, dar nu am făcut mare caz pentru că eu nu prea eram de nasul lui. El era înalt și frumos iar acum îmi dau seama că am rămas obsedată de privirea aceea a lui, o văd peste tot.

— Cum adică, peste tot?

— Chiar și acum, când vorbim, am impresia că îi văd ochii aceea luminoși când mă uit la dumneavoastră.

— Eu sunt fata lui! a răspuns doamna inspector, privind exact în ochii vecinei care a rămas blocată.

— Atunci nu mai am nicio îndoială, a început aceasta să vorbească. Așa ochi nu se pot uita, sunteți leiți. Acum înțeleg de ce a plecat mama dumneavoastră, soția, pentru o vreme la părinții ei, nouă ne-a spus că trebuie să-i îngrijească o perioadă iar noi am crezut, toți vecinii, că la părăsit din cauza pasiunii lui pentru porumbei.

— Apropo de porumbei, l-ați văzut vreodată cu porumbei în mână?

— Ce tot vorbiți, doar în mână? peste tot, în brațe, pe cap, pe umeri, era o fâlfâială în casa lui de nu se mai vedea dintre ei. Erau bot în bot. Câteodată adormea cu ei în brațe și stăteau liniștiți, îl iubeau foarte mult.

— Dar am văzut că el nu are volieră pentru păsări.

— Așa este, era înnebunit după cei sălbatici, neînregistrați, un fel de maidanezi. El zicea că și aceștia merită o soartă mai bună. Nu voia să-i îngrădească în niciun fel și de aceea a și demontat voliera tatălui. Cred că dădea o mulțime de bani pe semințe pentru ei. Acum, ce să zic, eu l-aș fi acceptat și așa dar nu a fost să fie.

— Dar soția lui nu-i zicea nimic de porumbei?

— Ce să-i zică, ea a trăit foarte mult timp cu fratele lui care era chiar specialist columbofil și nu cred că a făcut diferența, era obișnuită.

— Venea cineva pe la el, în vizită?

— Foarte rar, poate vreun vecin, dar nici el nu prea pleca în alte părți.

— Am auzit că mai cumpăra medicamente pentru o vecină.

— Da, uneori, pentru ciudata aia de vis-à-vis.

— De ce îi ziceți așa?

— Pentru că nu iese niciodată, sau să stea de vorbă cu cineva. Sunt zile când dispare complet și ai impresia că acolo nu mai locuiește nimeni, dar deodată iar apare.

— Și cu ce trăiește, nu merge la cumpărături?

— Nu merge fiindcă are angajată un fel de menajeră, care îi face toate treburile.

— Am auzit că l-a rugat pe vecin să-i cumpere niște medicamente.

— Da, așa e, probabil că menajera e mai toantă și nu ar fi înțeles ce vrea. O trimite la cumpărături simple, pâine, ziare, alimente.

— Am observat că pentru ziare sunt abonamente și ți-l aruncă la ușă.

— Da, dar un abonament costă mai mult decât dacă iei un ziar o dată pe săptămână.

— Credeți că menajera doamnei ne-ar putea da unele informații?

— Nu prea cred, pare cam mută, doar salută, altfel, cu ochelarii ăia imenși și cu baticul pe cap nici nu știi cu cine vorbești, parcă e omul invizibil.

— Vreau să vă întreb dacă mai știți prin zonă persoane care cresc porumbei, sau îngrijesc de ei și care au sau au avut relații cu decedatul.

— Eu l-am cunoscut doar pe fratele lui cu pasiunea asta, altfel nu știu pe altcineva, o fi dar nu știu eu.

— Vă mulțumim foarte mult și dacă vom mai avea ceva de lămurit o să vă mai deranjăm.

— Nu-i niciun deranj, vecinii trebuie să se ajute între ei. Să-mi spuneți și mie când s-a stabilit înmormântarea ca să anunț și alți vecini care l-au cunoscut, pentru că era un om de treabă.

— Vă mulțumesc încă o dată, a mai spus doamna inspector, dacă vreți puteți să plecați și voi că eu mai rămân câteva clipe.

— Am înțeles, a spus domnișoara detectiv și a căutat să-i facă semn partenerului ei fără să-l mai privească, ceea ce a amuzat-o pe doamna.

Cei doi, s-au urcat în mașină și au plecat iar doamna inspector-șef a rămas puțin și s-a așezat chiar pe fotoliul pe care își găsisese sfârșitul tatăl ei. Ar fi dorit să între puțin în mintea lui și să-l înțeleagă. După cum vorbea lumea era un om de treabă și probabil că mama ei a exagerat când a plecat și a născut la părinți. Era convinsă că odată cu trecerea timpului, dacă nu ar fi murit, relațiile dintre ei s-ar fi ameliorat și mai ales dacă el ar fi văzut ce fată frumoasă are cu siguranță toată viața ei s-ar fi desfășurat diferit. Acum nu mai era nimic de făcut decât să prindă criminalul și să-și vadă de viața ei mai departe. Avocații au asigurat-o că au fost luate toate măsurile pentru ca ceremonia de la cimitir să fie cât mai bine organizată. S-a gândit că era bine și faptul că mai veneau câțiva vecini, ca să nu plece necondus. Rămânea o întrebare permanentă:

cine a avut interes ca tatăl ei să moară, dacă toată lumea cu care a vorbit îl considera un om de treabă? S-a ridicat de pe fotoliu și a ieșit pe ușa casei după care a tras-o cu putere și s-a închis. Era o vreme frumoasă și spera că așa va fi și în continuare.

Imediat ce au ajuns la poliție, cei doi detectivi au discutat cu fratele decedatului care îi aștepta și i-au spus care este strategia următoare zile. El urma să se ducă la Asociația columbofilă locală, să se intereseze de persoanele care cresc specia de porumbei găsită lângă casă. Acesta a priceput imediat despre ce este vorba și s-a apucat de treabă.

Detectivul stătea în mână cu un rând de fotografii și o aștepta pe fată să se elibereze, pentru a discuta ceva.

— Care-i treaba, văd că te tot frământă.

— Voiam să-ți spun ceva care nu e important dar pentru care nu am totuși o explicație.

— Spune-mi!

— Știi că m-am ocupat de fotografiile pentru doamna inspector-șef.

— Da, știu!

— În timp ce le treceam prin calculator, m-am gândit să văd dacă unghiul din care le-am făcut era identic cu cel de data trecută, că poate în anumite fotografii apăreau și alte detalii care ne-ar putea interesa și să le păstrez pe cele mai concludente.

— Și cum ai făcut asta? Nu uita că și eu mă pricep la fotografii.

— Foarte simplu, am suprapus fiecare fotografie din seria a doua peste cea făcută prima oară.

— Și?

— Totul a fost în regulă, cu o singură excepție.

— Care?

— Uite, fotografia asta în care apare servanta aceea,

plină cu fotografii.

— Da, este imaginea cu toate fotografiile înrămate, puse pe mobile. Care-i treaba, chiar așa și arată!

— Hai la calculator!

S-au așezat amândoi la calculator, puțin cam înghesuiți, dar asta se pare că nu i-a deranjat deloc și el a băgat un stick în aparat și a început să butoneze.

— Uite fotografia pe care ți-am arătat-o, iar alături este cealaltă din prima serie.

— Par absolut identice!

— Doar par, dar nu sunt. Acum o să transpun poza a doua peste prima.

— Păi, pune-o ca lumea că nu se suprapune exact, uite, aici pozele sunt dublate bine.

— Dacă fac în așa fel încât ultima fotografie să fie exact peste poza anterioară atunci, uite, se dublează toate celelalte, deci e clar că cineva a mișcat această fotografie în lipsa noastră.

— Ia mărește puțin, că nu văd foarte bine ce reprezintă.

— E o poză a decedatului din tinerețe, în care se vede că într-adevăr era un bărbat bine.

— Adică, polițienește vorbind, tu afirmi că după ce ai făcut fotografiile și casa a fost sigilată, aceasta din urmă a fost mișcată de cineva și nu știm cine!

— Exact, nu știm nici cine și nici de ce.

— Atunci eu propun ca echipa noastră de specialiști să ia această fotografie și să-i facă o analiză amănunțită, cu toate că nu cred că vom afla ceva nou. O fi atins-o cineva din greșală.

— Nu ziceai chiar tu că trebuie să mergem pe fiecare fir până la capăt?

— Exact asta ziceam și din acest motiv voi da ordin să fie analizată fotografia. Chiar te rog să le transmiți și să

le lași și o poză cu indicația noastră. Dacă vor, pot să analizeze toate fotografiile.

— Am înțeles, mă duc chiar acum să le las mesajul.

În acel moment, după plecarea detectivului, a sunat telefonul domnișoarei.

— Alo! Să trăiți! Vă ascult! Nu se poate, e imposibil, n-am mai pomenit așa ceva! Am înțeles, chiar vă rog!

Detectiva s-a așezat pe scaun și atunci când el s-a întors era evident că avea o ușoară stare de șoc.

— Ce s-a întâmplat? Nu pot să te las singură un minut și treci de la starea normală la fața asta cu toate corăbiile înecate.

— Mai bine stai jos!

— Stau!

— M-a sunat doamna inspector-șef. A fost la morgă, să-l vadă pentru prima dată pe tatăl ei și să-i ducă un rând de haine pentru ceremonie.

— Mi se pare absolut normal și care-i chestia?

— Mi-a zis că a intrat, a vorbit puțin cu medicul legist și apoi a solicitat să i se permită să-l vadă pe tatăl ei, care era undeva într-un sertar frigorific, la congelator. Ești atent?

— Sunt, dar tot nu mă prind care e poanta!

— Poanta, cum zici tu, e simplă, decedatul nu mai era la locul lui!

— Acum am înțeles, au încurcat sertarele, probabil când l-au adus de la autopsie! Se mai întâmplă.

— Nu, tocmai asta e problema, au căutat în toate sertarele din morgă și nu este nicăieri!

— Poate l-a luat cineva să-l spele, înainte de a-l îmbrăca, că așa e civilizată la astfel de ocazii.

— Acolo la morgă sunt câteva camere, au căutat peste tot și nu este nicăieri.

— Să nu aibă vreun contract cu studenții de la disecții și să-l fi luat ei!

— Au fost analizate toate variantele și nu este.

— Și atunci pe cine îngropăm?

— Asta a rămas să ne spună doamna inspector, mi-a spus că ne va suna mai târziu.

— Și ce facem noi acum, ne ținem de program?

— Exact, avem lista cu laboratoarele din zonă și mergem să vedem ce aflăm despre otravă, să-l anunți și pe cel de la laborator să vină cu noi.

Și totuși înmormântarea va avea loc

De dimineață, s-au suit toți trei în mașină, laborantul având și o probă din otravă într-un recipient etanș și de aceea umbla cu mănuși de cauciuc. Conform listei primite, existau trei laboratoare în zonă care s-ar fi putut ocupa de producerea acestui tip de otravă.

— Eu zic să mergem la cel mai important, în primul rând acolo mai am și eu niște relații.

— E foarte bine, spune-mi adresa s-o trec pe GPS.

— Nu-i nevoie, te ghidez eu, este foarte aproape! Mergi înainte acum.

Laborantul a avut dreptate, în câteva minute erau în fața clădirii.

— Am să dau un telefon pentru că altfel nu ne lasă să intrăm pe poartă.

Imediat ce a sunat și a vorbit cu cineva, fiind evident că erau în relații foarte bune, s-au apropiat de punctul de control iar cel de la poartă le-a deschis, verificând totuși legitimațiile, chiar dacă erau de la poliție.

Cum au intrat, au fost întâmpinați de un domn înalt în halat alb, care părea un fel de șef local. Acesta i-a invitat în biroul său plin de diplome pe pereți și tot felul de trofee în vitrine. Din birou, se vedea prin geamurile mari o sală de laborator, perfect curată, plină de tot felul de aparate și

instrumente. Personalul care era în sală purta un echipament special iar gazda le-a explicat că acolo se produc cele mai tari otrăvuri din lume.

— Și cum procedăm? a întrebat laborantul poliției. Vă dau substanța s-o analizați?

— Te rog să scoți recipientul din geantă și să-l pui în acest sertar care comunică cu laboratorul iar după aceea aș dori să arunci mânușile în containerul pentru crematoriu pentru că nu vei mai avea nevoie de ele.

— Am înțeles, a răspuns laborantul și a procedat exact așa cum i s-a spus. După aceea au luat loc iar la masă.

— Substanța adusă de dumneavoastră va fi analizată imediat și vom primi răspunsul la această imprimantă. Am înțeles că e vorba de o otravă foarte puternică care a fost utilizată la o crimă.

— Exact, a intervenit și domnișoara detectiv, e vorba de o crimă cu porumbei călători.

— Foarte interesant, n-am mai auzit de așa ceva!

— Din păcate este adevărat, am găsit porumbei morți la locul crimei, iar pe penele acestora era acest tip de otravă.

— Și de ce nu mureau în aer sau pe drum?

— Probabil că mureau, dar nu avem cum să știm, însă este evident că unii au ajuns chiar la destinatar și i-au provocat moartea. Avem martori, printre vecini, care au declarat că el lua în mână toți porumbeii care veneau la el și câteodată dormea cu ei pe piept.

— Deci, după cum spuneți, cineva a profitat de dragostea lui pentru aceste păsări și l-a omorât.

— Exact! Iar acum dorim să știm cine fabrică această otravă și unde se comercializează. Noi presupunem că este ceva mai special care nu se găsește pe toate drumurile.

— Asta vom putea spune imediat ce ne vine rezultatul

analizei. Voi ați găsit formula otrăvii?

— Da, a spus laborantul dar nu știm cine o produce și o vinde.

— Uite că iese răspunsul la imprimantă.

Domnul în halat alb a scos din imprimantă foaia care tocmai ieșea.

— Aceasta este și formula voastră?

— Exact, așa am găsit-o și noi, e identică, ce ne puteți spune despre ea?

— În primul rând că este o formulă foarte veche de otravă, aceasta nu se mai fabrică de multă vreme în mod organizat. S-a renunțat la ea din cauza faptului că în contact cu aerul se evaporă iar vaporii ei sunt extrem de toxici. Rezultatul analizei a fost posibil deoarece ați ținut soluția într-o sticlă perfect etanșă iar dacă ați fi păstrat-o într-un recipient deschis sau cu dop impermeabil ne-ați fi adus practic apă chioară.

— E foarte interesant ce ne spuneți, a intervenit domnișoara detectiv, dacă putem stabili cu precizie timpul în care își pierde efectul am restrânge foarte mult aria cercetărilor.

— Nu înțeleg! Eu nu gândesc ca un polițist.

— E simplu, a răspuns domnișoara, dacă substanța își pierde efectul într-o jumătate de oră atunci în mod evident criminalul se află pe o rază de zbor a porumbeilor de o jumătate de oră sau chiar mai puțin.

— Acum am înțeles, stați puțin!

Domnul în halat alb a pus mâna pe telefon și i-a rugat pe cei din laborator să stabilească sau să verifice timpul în care soluția își pierde efectul. Răspunsul a fost foarte prompt: douăzeci și două de minute.

— Deci, un punct l-am aflat, criminalul este într-un cerc de douăzeci și două de minute de zbor și pentru că eu cred că avea și o rezervă de timp e chiar mai aproape.

Acum mai rămâne să ne spuneți, cine mai fabrică această otravă?

— Dacă vreți un răspuns sincer, nimeni. De ani de zile nu am mai auzit pe cineva să o fabrice.

— Mai pot exista stocuri din această soluție care să nu se fi vândut niciodată și care să iasă acum pe piață?

— Este imposibil! O astfel de substanță nu poate fi păstrată decât în recipiente perfect etanșe. Dacă este introdusă în organism, rămâne acolo și poate fi detectată, dar dacă se încearcă păstrarea ei în recipiente e aproape imposibil.

— Atunci voi cum ați determinat-o în sticla aceea de la fratele lui că avea ceva vechime. Aia nu s-a dizolvat?

— Noi nu am deschis sticla ci am făcut analiza pe o secțiune din dop, iar după ce am determinat că acolo se găsesc peste șaptezeci la sută din componente nu ne-a mai trebuit altceva. Substanța integrală a fost găsită probabil doar la autopsie, în corpul decedatului.

— Să sperăm că nu asta l-a dizolvat și a dispărut! a spus domnișoara detectiv.

— Cine a dispărut? a întrebat domnul în halatul alb.

— Decedatul nostru a dispărut de la morgă și noi ne pregătim de înmormântare.

— Atunci aveți o soluție simplă, scoateți câini polițiști la treabă. Această substanță degajă un miros atât de specific încât pentru un câine specializat e o joacă să-l urmărească.

— Totuși, nu ați răspuns la o întrebare!

— Care?

— Cine poate produce această substanță otrăvitoare, din ce se face, componentele sunt prohibitive?

— Nici vorbă, cred că se găsește și în cărțile mai vechi de rețete de chimie iar substanțele pentru fabricarea ei se pot găsi ușor dacă ești în domeniu. Cred că oricine de

la mine din secție poate fabrica această otravă cu ce se găsește prin laborator și într-un timp foarte scurt. Caracteristica acesteia este că a fost creată să fie foarte eficientă.

— Vă mulțumim pentru informații și dacă mai avem întrebări vă rog să-mi permiteți să vă mai caut.

— Cu cea mai mare plăcere, dar este de preferat să nu veniți aici ci să dați telefon pentru că la noi sunt substanțe toxice peste tot și nu e bine să stați mult în acest mediu. Noi urmăm un tratament special ca antidot.

După ce au fost la laborator, cei trei și-au dat seama că iar sunt pe un drum înfundat din moment ce otrava nu se mai producea într-un laborator oficial, nu era comercializată și nu puteau fi aflați niște cumpărători.

La secție, au aflat încă ceva care i-a complicat și mai mult. Echipa specială a fost în casa defunctului și a verificat toate fotografiile înrămate, iar din verificare a rezultat că doar ultima fotografie fusese atinsă dar nu cu mâna ci cu buzele. Amprenta de buze a fost verificată și nu a fost găsit niciun proprietar sau mai bine zis o proprietăreasă, căci părea evident că aparținea unei femei și era încă destul de proaspătă. Din păcate, din analiza rujului nu a reieșit nimic mai mult, fiind un produs ciudat, care nu se comercializează. Parcă ar fi fost ceva făcut în casă! Extrem de ciudat!

Iar a sunat telefonul domnișoarei detectiv și doamna inspector le-a transmis că înmormântarea va avea loc conform programului, dar cu sicriul închis și sigilat. Se va invoca motivul că decesul fiind prin otrăvire există riscul ca vapori din aceea substanță să fie inhalați de participanți și probabil că argumentul ăsta va fi suficient.

— Și ce facem dacă, după înmormântare, apare și decedatul?

— Adică dacă îl descoperim, că e mai greu să apară. Atunci, cei de la morgă, foarte discret îl vor depune în

cripta lui. Coșciug are, deci nu vor fi mari probleme, doar probabil un sac de plastic și o îmbrăcare cu lucrurile care deja se găsesc la morgă.

— Acum mă întreb și eu, cei de la morgă nu au camere video prin clădire?

— Nu au, fiindcă morții nu se plimbă și este primul caz când dispare un cadavru.

— Doamna inspector mai vine azi la secție? a întrebat detectivul la finalul convorbirii.

— Nu mi-a spus, poate ne mai sună, uite că vine și columbofilul nostru. Ei, care sunt veștile?

— Am luat de la asociație toate adresele celor care cresc porumbei în zonă.

— Atunci, pentru început, am și eu o întrebare și cred că știi răspunsul: cu ce viteză zboară un porumbel voiajor?

— Nu cred că mă întrebi bine. Un porumbel voiajor pursânge, zboară cu circa o sută de kilometri pe oră și costă cam două sute cinzeci de mii de euro dar dacă vorbim de pripășiții ăia doi, morți lângă casă, atunci performanța lor este de circa șaizeci de kilometri pe oră cu vânt din vest.

— Contează și direcția vântului?

— Bineînțeles că da și mai ales să nu fi fost vreun cutremur prin zonă pentru că atunci toată orientarea lor e făcută varză, ei zboară având ca orientare liniile magnetice ale pământului iar la cutremur acestea își modifică forma.

— Chiar că n-am știut!

— E ca și cum ai în cap o hartă la o anumită scară și cineva o schimbă cu o nouă hartă la o scară mult mai mică și nu le poți suprapune, ceea ce dezorientează păsările.

— Acum înțeleg că treaba cu columbofilia nu e deloc așa simplă dar, în cazul nostru din fericire, putem să simplificăm puțin situația.

— În ce fel?

— Dacă avem adresele crescătorilor de porumbei din zonă trebuie să-i căutăm doar pe cei aflați la o distanță de cincisprezece-douăzeci minute de zbor de locul unde s-a petrecut decesul.

— De ce?

— Astăzi am fost la un laborator specializat în otrăvuri și ne-au demonstrat că tipul de otravă aplicat pe penele porumbeilor morți se volatilizează după circa douăzeci de minute.

— Și atunci cei din poliție cum au descoperit otrava după două zile?

— E vorba de otrava din corp care nu se mai volatilizează, pentru că nu are cum. Așa a fost găsită în corpul fratelui tău.

— Am înțeles, atunci să pună cineva pe o hartă adresele pe care le-am luat de la asociație și să încercăm să stabilim un perimetru al cercetărilor cu o rază de circa cincisprezece kilometri, cred că este suficient.

— Dă tu adresele astea cuiva să se ocupe de hartă!

— Să trăiți! Toată secția de poliție a luat poziția de drepti la intrarea doamnei inspector.

— Continuați! a urmat ordinul precis și ferm și toți au luat loc, cu excepția celor doi detectivi care au așteptat-o în poziția de drepti.

— Ați apucat să vorbiți ceva? a întrebat doamna și evident se referea la dispariția cadavrului.

— Nu! au răspuns amândoi.

— Foarte bine atunci! și s-a întors spre unchiul ei. Te informez că înmormântarea va avea loc mâine. S-a amânat cu o zi, la ora douăsprezece și te rog să fii punctual. Mai am un detaliu să-ți comunic, coșciugul va fi închis și sigilat datorită degajărilor de otravă ce s-ar putea produce. Au și ei regulile lor.

— Cred că așa este corect.

— Ați vorbit cu vecina? Să mai anunțe pe cine va putea dintre persoanele care l-au cunoscut pe tatăl meu, să poată participa la ceremonie.

— Nu am vorbit dar o s-o facem imediat, a precizat domnișoara detectiv.

— Ce noutăți mai avem, mi-ați adus fotografiile?

Au urmat câteva minute în care doamna a fost informată despre fotografia cu amprente de buze și au pregătit și documentele găsite, ascunse în casa tatălui ei.

— Într-adevăr ciudat, ce femeie ar putea să intre în casa tatălui meu și să-și ia rămas bun în acest mod de la fotografia lui.

— Și mai este ceva dar de care nu v-am mai spus până acum și am observat prin comparația fotografiilor mele, o ușă de dulap care era închisă în prima fotografie iar în cea de a doua era întredeschisă.

— Ce fel de dulap, era ceva important?

— Nu, unul cu haine!

— Cine știe, astea se pot deschide și singure dacă nu sunt încuiate, doar să treacă un camion pe stradă, dar nu ai de unde să știi dacă a fost încuiat prima dată.

— Nu cred, pentru că eu i-am făcut puțin vânt și s-a închis imediat.

— Bine atunci, o să iau cu mine documentele astea la hotel și le aduc mâine dimineață.

— Cum ordonați!

— Mai liniștiți-vă și voi că nu ordon nimic. Vrei să te las la hotelul tău? a întrebat doamna inspector pe unchiul ei.

— Dacă ești așa amabilă!

— Când nu ai de ales e cel mai simplu!

— Cam așa e, a răspuns el fără să dovedească că ar fi înțeleș ceva.

— Noi ce facem? a întrebat detectivul.

— Acum mergem acasă iar tu prepari ceva ca să mă înnebunești și apoi, dacă reușești, eu trebuie să-ți mulțumesc cum mă pricep mai bine.

— Chiar îmi place programul ăsta!

— Atunci să-l punem în aplicare!

— Stai să vedem ce mai este la panou, să nu avem vreo misiune mai nouă. Detectivul s-a dus până la panou și a găsit în dreptul echipei lor un bilet cu un ordin. Uite, avem ceva și pentru noi, dar parcă nu e de nivelul nostru.

— Dar ce e?

— O reclamație de la morgă prin care se cere o anchetă că a dispărut o mașină de salvare acum două zile, dar jos pe pagină șeful a scris că a fost deja găsită în perfectă stare.

— Și noi ce să facem?

— Aici scrie șeful clar: „Anchetați modul în care dispar mașinile de salvare și apoi se găsesc”. Au mai fost cazuri?

— Mergem mâine la morgă să cercetăm, hai că mi-e foame! Probabil că nu a mai avut cui să dea și sarcina asta, sau știe că noi am fost recent la morgă! Hai să plecăm!

— Da, să trăiți!

— Da' ce, nu mai vrei să trăim împreună?

— Ba da dar nu pot să-ți zic, să trăim, de față cu toată lumea.

— Bine, las-o așa și hai la mașină!

Au reușit până la urmă și au plecat cu mașina, după care, atunci când s-au suit și-au mai tras câteva pupături discrete.

Ea își mutase aproape toate lucrurile la el, iar el făcea tot posibilul să-i pregătească cele mai gustoase mâncăruri din rețetarul moștenit de la mama lui. Înceau să se obișnuiască unul cu altul într-un mod cât mai plăcut cu putință, iar pe măsură ce timpul trecea își dădeau

seama că au din ce în ce mai multe potriviri și din domeniul cărților sau al muzicii, ceea ce îi făcea să se simtă minunat împreună.

A doua zi dimineață, au plecat la singurul columbofil ce se găsea în raza de 15 kilometri de casa decedatului. Acesta părea un moșulică foarte de treabă și atunci l-au întrebat dacă îl cunoaște pe decedat și i-au arătat și o fotografie.

— Cum să nu-l cunosc, el mi-a distrus o mare parte din porumbeii de superclasă cu maidanezii lui. Îi înmulțește de parcă ar fi copiii lui. Ce mă miră pe mine este că tatăl lui a fost un om profesionist și nu permitea creșterea porumbeilor de slabă calitate. După ce el nu a mai fost, fratele ăsta, că celălalt am auzit că e tare priceput, a înmulțit cele mai slabe specii de porumbei și a reușit să strice cu ei foarte multe grupuri organizate corect.

— Dar dumneavoastră de unde știți că sunt ai lui?

— Toată lumea cunoaște porumbeii lui, pentru că sunt foarte bine hrăniți, eu îi pun la grătar imediat ce-i prind, dar nu și pe cei morți.

— Vreți să ziceți că ați văzut și porumbei morți proveniți de la el?

— Probabil de la el, unul singur a ajuns la mine și l-am găsit dimineață mort pe jos, chiar aici. Acum, dacă e mort și nu știi din ce cauză nu poți să-l mai mănânci pentru că cine știe ce are.

— Și ce ați făcut cu el, vorbesc de porumbelul mort?

— L-am dat la incinerare, nu ai voie să arunci la gunoi așa ceva. La fel fac și cu ai mei dacă se prăpădește vreunul, că mai și mor, ciugulesc cine știe ce prostie pe unde zboară și te trezești cu el mort, după ce ai dat o mulțime de bani pe el și l-ai îngrijit o grămadă de timp.

— Dumneavoastră știți că domnul acesta din

fotografie a murit?

— Dumnezeu să-l ierte, n-am știut, dar ce s-a întâmplat că nu era de murit?

— Se pare că a fost otrăvit.

— Eu am spus întotdeauna că nu e bine să folosești atâtea chimicale în casă.

— Eu zic că ne-am lămurit, a spus detectivul și propun să ne întoarcem.

— Și eu cred la fel, a răspuns partenera lui și după ce și-au luat rămas bun s-au suit în mașină.

— Ce părere ți-a făcut? a întrebat detectiva.

— Omul e foarte sincer, nu a avut nici cea mai mică tresărire atunci când i-ai spus de murit și de otrăvit. Nici nu a clipit. Iar când a văzut poza, a recunoscut fără ezitare că l-a cunoscut și nu văd ce criminal ar face asta, culmea este că ne-a și spus că nu-l agreează.

— Și mie mi s-a părut a fi sincer și mai ales m-a derutat chestia cu porumbelul mort. Păcat că nu am putut să-i facem o analiză și să vedem cauza morții. Dacă s-ar fi dovedit că e tot din cauza otrăvii atunci trebuie să abordăm altfel problema.

— Da, e păcat că nu avem nicio dovadă a morții lui.

— Auzi, mi-a venit o idee!

— Ia spune!

— Să venim cu laborantul nostru aici, la omul ăsta și să ia cu bețișoarele lui o mostră de pe locul unde a zăcut porumbelul mort, să vadă ce găsește. Mă gândesc că în cazul în care acest porumbel a fost otrăvit, la fel ca ceilalți, chiar dacă substanța principală s-a evaporat, se mai pot descoperi ceva compuși din otrăvă.

— Ai dreptate, să vorbim la laborator. Ai văzut că el ne-a arătat locul unde a zăcut porumbelul, pe jos și cred că băieții noștri, cu bețișoarele lor cu vată, pot să verifice locul, să ia niște urme.

— Atunci, cum ajungem la secție să vorbim cu ei și poate până diseară avem rezultatul.

— Așa facem, a răspuns detectivul iar restul drumului și-au văzut de vorbele lor de îndrăgostiți. Ei trebuiau să ajungă la timp înapoi pentru a fi prezenți la înmormântare, așa cum le-a ordonat doamna inspector-șef.

Imediat ce au intrat în secție, au dat toate datele celui de la laborator, însoțite și de o schiță mică în care era precizat locul unde a fost găsit porumbelul mort.

— Cred că o să iau în calcul o zonă puțin mai largă, să fim siguri.

— Faci cum crezi mai bine dar diseară aş dori să am rezultatele.

— Nu-i problemă, mai mult fac pe drum, pentru că în laborator, în câteva minute, m-am lămurit!

— Spor la treabă, sper că ai toate datele!

— Am tot ce-mi trebuie și într-o jumătate de oră am plecat. La revedere, mergeți liniștiți la treaba voastră!

Cei doi detectivi s-au suit în mașină și au plecat spre hotelul unde era cazat unchiul doamnei inspector, pentru că i-au promis că îl duc personal la ceremonie.

Sicriul era tot gol, doar cu niște lucruri ale defunctului dar această informație era deținută doar de un număr limitat de persoane. Toată lumea prezentă acceptase ideea că sigilarea sicriului s-a făcut din considerente de protecția mediului și a persoanelor prezente. Unii au fost puțin intrigați de faptul că nu s-au putut respecta toate procedurile din timpul slujbei de înmormântare dar au fost asigurați că, fiind această situație specială, decedatul a fost lăsat cu mâinile și picioarele dezlegate, să nu-i ducă nimeni grija. O să poată să umble pe lumea cealaltă! O fotografie mare, mai din tinerețe, era poziționată, foarte vizibil, pe o latură a sicriului și doamna inspector a solicitat ca aceasta să-i fie

dată ei la finalul ceremoniei.

Poliția, împreună cu cei de la morgă, au căutat peste tot cadavrul decedatului, fără niciun rezultat. Au fost și la Facultatea de medicină, la disecții, să verifice toate corpurile existente acolo. Așa ceva nu se mai întâmplase în acest oraș.

— După ce terminăm aici, mergem să vedem și ce s-a întâmplat cu salvarea aia care a dispărut și a apărut la morgă, a spus domnișoara detectiv.

— Bineînțeles că trebuie să prezentăm și un raport.

— Bine că ați venit, putem începe! a zis doamna inspector, imediat ce i-a văzut. Unchiule, te rog să stai mai aproape pentru că ești una din rudele apropiate. Apoi, spre detectivi: M-am uitat pe scrisorile alea și pe fotografii și se pare că femeia din ele a fost marea iubire a tatălui meu, nu mama mea. Așa scrisori frumoase parcă nu am citit niciodată, aproape că-mi pare rău că a părăsit-o. De fapt, a dat-o practic afară din casă, se vede în ultima ei scrisoare. Pot să te rog, s-a adresat ea detectivului, să faci un fel de film cu toată ceremonia și cu persoanele prezente? Te duci undeva mai în spate și filmezi cât mai discret.

— Sigur că da, iar filmatul cu discreție e specialitatea mea.

— Putem începe! s-a adresat ea preotului, care era pregătit.

Ceremonia avea loc în cimitirul orașului, chiar lângă cripta unde urma să fie depus coșciugul. Era un fel de cavou, cu trei locuri, din care primele două de jos erau ocupate, iar ultimul se vedea a fi cu capacul lateral deschis. Urma ca sicriul să fie pus ca într-un sertar, cu capacul închis cu niște șuruburi uriașe din bronz. Totul părea extrem de simplu și de civilizat.

În timpul slujbei, la care au fost invitați și câțiva vecini care îl cunoșteau mai bine, detectivul filma cu mare

atenție toată ceremonia. Spre final, a luat și un cadru general cu zona din cimitir și chiar cu toate persoanele care mai erau pe acolo. El se gândea că doamna inspector dorește să aibă cât mai multe amintiri legate de viața tatălui ei și i se părea normal să facă o treabă cât mai bună.

La finalul ceremoniei, toți cei prezenți au primit un pachet, pus la dispoziție de firma care a asigurat toată ceremonia și atunci au constatat cu uimire că ceea ce era în pachet depășea cu mult obișnuitele pachete de înmormântare. Aveau de a face cu ceva select.

În drumul spre hotel, domnișoara detectiv i-a povestit unchiului cum au fost ei la domnul acela cu porumbei și faptul că a fost și acolo un porumbel mort și că au trimis laborantul să ia niște probe.

— Noi sperăm să nu găsim nimic deosebit, adică nicio urmă, că altfel se complică mult treaba și logica noastră de până acum se cam duce. O fi murit din alte cauze.

— Nici eu nu cred că veți găsi altceva decât urmele unui porumbel mort, din orice alte motive.

— Să sperăm că așa va fi!

— Să-mi spuneți și mie, dacă tot stau pe banii poliției la hotel, măcar să fiu informat, să știu și eu cum a murit fratele meu, adică cine l-a omorât.

— Bineînțeles că-ți spunem!

— Ne mai auzim, la revedere!

— La revedere, au spus cei doi când l-au lăsat în fața hotelului.

— Hai să vedem ce-i cu salvarea aia dispărută de la morgă!

Imediat ce au ajuns la morgă, s-au dus direct la administrație să înțeleagă care este problema.

— Mașina a stat, ca de obicei, în parcare și în timpul nopții a dispărut, nu știe nimeni la ce oră pentru că nu mai

funcționau camerele de luat vederi exterioare.

— Dar de ce nu mai funcționau?

— Adică, ele funcționau, dar au fost orbite cu un fel de vopsea, una, că cealaltă a fost mutată să vadă luna pentru că era din aia mobilă.

— Cum adică mutată?

— Adică lovită cu un baston, se văd urme rămase de noroi pe ea.

— Atunci e foarte simplu, la ora la care au fost lovite sau vopsite, și cred că orele sunt aproape identice, atunci a dispărut și salvarea. Dar aici nu e pază exterioară?

— Noi abia avem buget să stea unul la intrarea principală iar aici în spate, de regulă, nu e nimeni.

— Păi văd că o ușă de la morgă dă chiar aici în spate.

— Exact, pe aici scoatem morții când pleacă la înmormântare.

— Nu tot de aici a dispărut și singurul cadavru pe care morga nu a reușit să-l păzească?

— Îmi pare rău, dar acesta este un subiect despre care nu sunt autorizat să vorbesc.

— Foarte bine atunci, te anunțăm noi că de aici a dispărut un cadavru, recent!

— Se poate, dar nu a fost în tura mea!

— Tocmai din acest motiv te și informăm, că poate nu știi.

— Cum să nu știu? doar că v-am spus că nu pot să vorbesc despre asta. Ce, nu am fost eu și la Facultatea de medicină să-l caut?

— Și dumneavoastră ziceți că dispariția mașinii de salvare nu are nicio legătură cu dispariția cadavrului?

— Absolut niciuna, că dacă avea legătură le găseam odată, și mașina și corpul.

— Unde este acum mașina?

— Tot în parcare, mi-au spus să o sigilăm până vine cineva de la poliție să o verifice, probabil să ia amprente.

— O să trimitem mâine o echipă să o verifice, deși nu cred să găsim ceva. Cine fură o mașină cu mâinile goale?

— Puteți să ne spuneți unde a fost găsită?

— Sigur că da, undeva pe la marginea orașului, aproape de stația de autobuz.

— Să verifici mâine traseul autobuzului pe tot orașul, pare clar că hoțul a lăsat mașina de salvare și a luat autobuzul până acasă.

— Am înțeles! a spus foarte clar detectivul, cu toate că prima dată a vrut să zică: am înțeles, iubirea mea!

Și totuși...

Camera părea mobilată normal, cu un fotoliu central, servanță la perete și o oglindă care reflecta poziția omului de pe fotoliu spre cameră de oriunde te-ai uita.

Pe acest fotoliu, stătea o persoană care avea în brațe și pe umăr porumbei. Părea că îi mângâia dar totul era extrem de straniu deoarece mâna cu care mângâia rămăsese în aer și nu mai cobora. Părea ceva fix, ca un fel de grup statuar.

Cineva făcuse recent unele retușuri la fața celui de pe fotoliu, ca și cum l-ar fi pregătit pentru filmare, puțin roșu de buze, puțină tamponare a frunții, chiar și puțin rimei pe gene, totul era astfel regizat pentru ca cel așezat să pară cât mai real, cu toate că era mort. Porumbeii din brațe, la rândul lor erau și ei morți sau împăiați și doar cel de pe umăr era real și se mișca, ceea ce demonstra că toată scena părea extrem de reală și atractivă. În brațe, avea un castronel cu semințele preferate ale păsărilor. Mortul era un fel de momeală și astfel se verifica autenticitatea prezentării lui, avea chiar ochii deschiși.

Alături, pe o noptieră, erau niște ochelari și ultimul ziar pe care îl citise. Toată camera mirosea strident a

substanțe de conservare și îmbălsămare dar cu timpul mirosul începea să se răspândească, având în vedere că geamurile erau deschise doar cu stuurile lăsate. La un singur geam nu erau trase complet și pe acolo puteau intra păsările.

De ceva timp, în încăperea era liniște și nu mai era nimeni. Mortul era singur. Deodată, o ușă s-a deschis și cineva a intrat brusc:

— Bună, ce ai mai făcut azi? s-a auzit o voce.

Desigur că mortul nu a putut scoate nicio vorbă dar asta nu a încurcat cu nimic persoana care a intrat și care a început să-i povestească pe unde a umblat toată ziua, ce a mai cumpărat și ce mai spun vecinii cu care s-a întâlnit. Aveai senzația unei frumoase vieți de familie, a unui moment uzual, de zi cu zi.

— O să-ți pun televizorul pe sport pentru că știu exact ce programe preferi!

Băieții din brigada specială s-au deplasat până la mașina de salvare, au desigilat-o și așa cum se și așteptau nu au găsit nici cea mai mică amprentă. Pentru a putea completa raportul cât mai convingător, au adus cu ei și un câine lup-colonel, care să ia mirosul din mașină și să caute urme. După ce a mirosit îndelung, acesta a pornit pe jos, alergându-i prin tot orașul.

La un moment dat și-au dat seama că se apropie chiar de casa fratelui decedat, de unde mai luaseră amprente.

— Ce face mă ăsta, ne aduce înapoi? Asta este o dovadă clară că cel care a decedat aici a fost transportat la morgă, cu acea mașină de salvare.

Au ajuns chiar lângă casa cu pricina și câinele s-a suit pe verandă, lângă ușa de intrare și a început să latre.

— E clar, a spus unul din polițiști, omul a fost și în mașina aia. Deci, cu această salvare a fost dus și de acolo a

dispărut de fapt, dar unde a plecat, nu știm. Să ne întoarcem să raportăm ce am descoperit, nu e mare lucru, ba chiar pare normal.

Cei doi specialiști din brigada de poliție au pornit agale spre mașina lor, care i-a urmărit îndeaproape, în timp ce câinele lua urmele. Mașina era prevăzută cu un compartiment special pentru câine, extrem de generos, unde îl așteptau întotdeauna tot felul de bunătăți preparate pentru el. În timp ce se îndreptau spre mașină, câinele parcă a înnebunit și a început să latre spre casa de vizavi.

— Ce-ai mă, te-ai prostit? Ce vrea ăsta?

În acel moment, dintr-un tufiș aflat în fața casei, a țâșnit o pisică, ceea ce i-a făcut pe toți să râdă în hohote.

— Uite mă, ce ne face ăsta! un profesionist care se încinge la vederea unei pisici. Taci mă, cu lătratul, că a fugit.

Cu toate îndemnurile lor, câinele a lătrat până l-au băgat cu forța în mașină și au demarat.

— Parcă niciodată nu a mai lătrat așa după o pisică.

— Poate că asta i-a plăcut mai mult, ai văzut ce dolofană era!

— Mai dă-l încolo de amorezat, că era să-mi rupă mâna, așa mă trăgea spre tufișurile alea! De mâța de la secție de ce nu te legi, mă? a întrebat polițaiul întorcându-se spre compartimentul câinelui, care parcă se mai potolise puțin. Probabil că nu are grad și de aia!

Echipa de la laborator care s-a deplasat până la moșulică cel simpatic să ia probe de pe pardoseala adăpostului, s-a întors și a început experiențele. După circa o jumătate de oră, rezultatele erau gata și foarte clare. Porumbelul mort a fost otrăvit și otrava era aceeași ca în cazul crimei. Sigur, ei nu au mai găsit partea cea mai periculoasă din otravă căci se evaporase dar au găsit

restul de substanțe din compoziția ei și nu putea fi vorba de altceva. I-au dat telefon domnișoarei detectiv și i-au comunicat concluzia lor.

— Asta complică puțin lucrurile, de aici rezultă că persoana care otrăvește porumbeii și care apoi otrăvesc oamenii se găsește undeva între casa decedatului și locuința moșneagului. Mai avem de cercetat. Mulțumesc foarte mult pentru operativitate.

— Ce au zis oamenii ăia, că te văd cam pleoștită?

— Au zis că otrava e aceeași!

— Deci, un nebun pune otravă pe porumbei și apoi le dă drumul oriunde s-or duce? Unii s-au dus spre decedat iar altul spre casa lui moșulică.

— Da, dar ai văzut că moșulică umblă mereu cu mânuși și nu atinge porumbeii, de asta o fi scăpat. Ai auzit când zicea că sunt atât de scumpi că nici nu-i poate atinge?

— E posibil! Dar cine a lansat porumbeii? Că nu mai este niciun columbofil în zonă și nu cred că ei se otrăvesc singuri și apoi se duc pe la casele oamenilor.

— Nici eu nu cred așa ceva.

— Vezi și tu ce ne-am complicat, noi poliția, te duci să duci niște pastile unei babe și intri într-o combinație de te doare capul!

— Nici nu mai știu cum ieșim din cazul ăsta.

— Ceea ce este foarte clar, e faptul că avem un decedat datorită unor porumbei călători și nu știm decât compoziția otrăvii.

— Să nu uiți să verifici traseul autobuzului cu care a plecat hoțul mașinii de salvare!

— Asta cred că pot să fac și de acasă, pe calculator, că am toată rețeaua cu transportul în comun.

— Așa să faci atunci, am ajuns să ne legăm și de un fir de ață pentru a afla adevărul.

— Asta cam așa e, măcar să avem cât mai multe fire, dar se pare că ăsta-i ultimul.

Nu-i plăceau de loc ideile care îi veneau mereu. Erau prea riscante, trebuia ceva mai clar și fără probleme ulterioare. Cel mai bine ar fi fost dacă l-ar fi putut otrăvi cumva. Cu o substanță care să nu lase urme.

A căutat luni de zile prin arhivă și a găsit tot felul de rețete. Niciuna nu-i era pe plac, unele erau periculoase chiar pentru cel care o prepara, deoarece degajau aburi otrăvitori. După mai multe experimente, destul de lungi, a găsit ceea ce dorea. Era otrava perfectă, la cea mai mică atingere își făcea efectul. A omorât câțiva șobolani pentru experimente dar a meritat. Această otravă era aproape instantanee și dispărea în contact cu aerul după cel mult douăzeci de minute. Lăsată în aer liber, peste acest timp, nu mai putea fi depistată decât pentru unele componente care nu erau periculoase.

Ar fi putut să transmită otrava prin intermediul scrisorilor dar nu era cel mai bun sistem pentru a-și păstra efectul. Era greu de găsit un plic absolut impermeabil la aer și asta ar fi redus considerabil efectul mortal.

S-a gândit că ar fi putut realiza un pachet etanș pe care să-l trimită prin poștă și care să conțină vreo sculă, ceva de utilizat în mână, dar pe lângă faptul că ar fi putut pune scula deoparte pentru a fi utilizată mai târziu mai era și obligația de a preciza destinatarul pe pachet și adresa era verificată la poștă, pe baza actului de identitate. Deci nici această idee nu era bună. Trebuia găsit altceva.

Atunci i-a venit ideea cu porumbeii. Toată lumea știa de pasiunea lui pentru porumbei, era tot timpul cu ei în brațe de parcă erau nedespărțiți. Dacă voia să ascundă orice urmă, asta era soluția. Pentru început, a momit și atras în casă trei porumbei cărora le-a dat să mănânce ca să fie în putere până vor fi utilizați.

Imediat ce a deschis calculatorul, dis-de-dimineată și

a căutat traseul autobuzului, detectivul și-a dat seama că acesta circula prin aproape jumătate de oraș. Trecea și pe la spital și pe la morgă și la un moment dat avea o stație foarte aproape de casa decedatului.

— Punctul ăsta nu cred că ne interesează pentru că nu cred că mortul a luat autobuzul și s-a dus singur la morgă sau a venit de la morgă acasă, să ne concentrăm pe faptul că cel care a furat mașina salvării a abandonat-o și a luat autobuzul până în centru, poate că s-a dus să mănânce ceva.

— Pare logic ce spui, dar eu zic, a spus domnișoara detectiv, că după ce a abandonat mașina, ceea ce ne duce cu gândul că și-a terminat treaba, s-a dus spre casă cu autobuzul, deci instituțiile ne interesează mai puțin, mai mult cartierele de locuit. Cele cu vile, eventual.

— De ce cu vile?

— Pare logic ca cineva care stă la bloc să nu aibă foarte multe activități dubioase, ar fi extrem de vizibil, în timp ce o persoană care locuiește în vilă își permite mai multă libertate.

— Hai să mergem la secție și mai vedem care e treaba!

— Da, draga mea, mă duc să pornesc mașina și s-o scot din garaj!

— Vin și eu imediat, să mă mai aranjez puțin!

Cum au ajuns la secția de poliție, au constat că ușa de la intrare e dată de perete și proptită cu o mătură.

— Care-i treaba, a întrebat domnișoara detectiv pe polițistul din ușă?

— S-a oprit curentul și nu mai funcționează cârdurile de acces, așa că păzesc eu intrarea pentru că nu mai putem închide ușa.

— De când avem pană de curent?

— De azi-noapte, cred că de pe la două.

— Deci nu merge niciun calculator!

— Nici vorbă, doar dacă îl luați cu voi la plimbare, a încercat el o glumă dar și-a dat seama că nu e foarte reușită și, a completat, îl puneți în altă priză, în altă parte.

— Îmi place că ești simpatic, i-a răspuns domnișoara!

— Fac și eu ce pot, să trăiți!

— Să intrăm totuși.

În interior, toată lumea stătea de vorbă. Nici cafea nu au putut să facă chiar dacă unii aveau fierbătoare, nu aveau în ce prize să le bage. Perdelele au fost trase până la capăt ca să se vadă cât de cât pe unde umblă fiecare.

— Am început să scriu de mână, le-a zis un coleg, îmi pierdusem antrenamentul.

— Lasă, nu cred să mai dureze mult.

Și chiar în acest moment, lumina s-a aprins, calculatoarele au început să zbârnâie și frigiderul a pornit.

— Veniți puțin, s-a auzit vocea laborantului, e ceva foarte curios!

— Ce anume?

— Atunci când s-a oprit lumina, frigiderul din laborator a început să se dezghețe și l-am deschis să adun apa din el. Am scos tot ce era înăuntru și am pus pe masa asta din plastic.

— Tot nu înțeleg, cu ce vrei să ne impresionezi? a întrebat domnișoara detectiv.

— Ții minte că atunci când mi-ai adus porumbeii morți, îi țineai de picioare cu capul în jos? l-a întrebat el pe detectiv.

— Păi cum altfel, că nu era un buchet de porumbei să-i țin în sus!

— Exact, iar eu i-am pus la congelat pentru că nu am avut timp chiar în clipa aia de ei.

— Eu nu știu ce ai făcut tu cu ei.

— Așa am făcut și peste circa o oră i-am luat la analize și erau congelați ca piatra.

— Și 9

— Problema este că după ce s-a oprit curentul și i-am pus pe masă s-au dezghețat.

— Și nu-i pui la loc în congelator, până se termină ancheta?

— Ba da, dar vă rog să priviți la ei când îi ridic de pe masă!

Laborantul a ridicat unul din porumbei și l-a ținut în poziție orizontală. Era evident pentru oricine că poziția capului și mai ales a gâtului indica cu precizie că acesta a fost rupt.

— Dacă tu spui că acești porumbei călători au amândoi gâturile rupte, atunci ne dai peste cap toată ancheta de până acum pentru că nu cred că doi porumbei morți și otrăviți au zburat circa douăzeci de minute și l-au otrăvit pe omul nostru.

— Țștia doi nu au zburat de loc. Unele păsări își mai rup gâturile dacă se lovesc de un geam ogliudă, se mai întâmplă asta la clădirile cu pereți cortiudă dar aici seamăudă a sinucidere păsărească, ceea ce nu cred. Și nici nu cred că iubitorul de păsări, decedatul, să le fi sucit gâturile după ce s-a jucat cu ei.

— Dar cum îți explici că un porumbel identic a ajuns la moșulică, columbofilul și a murit acolo de aceeași otravă.

— Și ăla avea gâtul rupt?

— Nu cred, s-ar fi observat așa ceva și ne-ar fi spus cel care l-a găsit. Din păcate l-a dat la incinerat.

— Mai bine dă-i un telefon și întreabă-l, poate își aduce aminte detaliul ăsta!

— Imediat sun, a spus detectivul și s-a retras mai la o parte ca să nu deranjeze convorbirea celor doi.

S-a și întors după câteva momente și le-a comunicat răspunsul.

— Porumbelul era întreg și complet țeapăn, zice că la ridicat cu capul sus să-i vadă ochii, dacă aveau vreo indicație și era complet rigid. Este exclus ca porumbelul găsit să fi avut gâtul sucit.

— Mi se pare că treaba se complică și mai mult. Să vedem ce zice și doamna inspector-șef când vine, că a zis că trece azi pe aici.

Detectivii aveau perfectă dreptate cu privire la porumbei, că atunci, după ce a reușit să-i captureze pe cei trei și a început să-l dea pe primul cu otravă pe pene, acesta a început să dea din aripi atât de tare că i-a fost frică să nu verse sticluța cu otravă și i-a dat drumul din mână iar el a zburat exact pe geam. Nu a mai stat să se uite după el pentru că în câteva minute oricum era ca și mort. Cu ceilalți doi nu a mai riscat ci mai întâi le-a sucit gâturile și apoi i-a dat cu otravă cât a vrut, le-a pus și prin cioc ca să aibă anchetatorii ce să descopere.

Mai înainte s-a dus până la casa fratelui, cel cu pata pe obraz și a lăsat acolo sticluța cu otravă, agățată în spatele canapelei. Acesta era acasă dar în curtea din spate, unde tocmai se ocupa de porumbei. N-a fost nicio problemă. După aceea, s-a dus și a lăsat și cei doi porumbei deja morți, în spatele casei decedatului. Treaba era clară, porumbei otrăviți pe jos, otrava la fratele lui, mobilul crimei era evident, o moștenire substanțială și mai ales răzbunarea pentru furtul de mireasă. Nici nu se putea brodeală mai mare. Pe deasupra era și columbofil, deci se ocupa de porumbei.

— Să trăiți! toată secția de poliție a luat poziția de drepți.

Doamna inspector-șef a trecut printre ei și s-a dus direct în biroul șefului de secție.

— Bună ziua!

— Să trăiți! a executat acesta salutul pe care nu-l mai făcuse de ani de zile pentru că nu avea în fața cui să-l facă.

— Stați jos! s-a auzit ordinul și doamna s-a așezat prima, așa cum preciza și regulamentul militar. Să vină echipa de anchetă!

Aceștia au intrat imediat fiindcă doar așteptau un semn.

— Să trăiți, ne-am prezentat!

— Ce ați mai aflat?

— Nimic care să ne ajute.

Au început să-i povestească chestia cu opritul luminii și cum s-a descoperit că porumbeii de la casa tatălui ei erau deja morți când au fost puși acolo și că, în schimb, s-a găsit unul la un alt columbofil, otrăvit la fel dar care a fost întreg.

— Recapitulați ce avem până în prezent!

— Dacă permiteți, am să prezint eu problema, a spus domnișoara detectiv.

— Avem o persoană decedată, tatăl dumneavoastră, mă iertați, avem modul de operare, prin otrăvire, iar în exteriorul casei am găsit doi porumbei morți de aceeași otrăvă și am presupus că tatăl dumneavoastră a pus mâna pe ei și s-a otrăvit, dar acum începem să ne îndoim de această ipoteză.

— Eu cred că dacă tatăl meu ar fi văzut cei doi porumbei morți nu i-ar fi lăsat niciodată pe jos, ci i-ar fi dat la incinerat. Nu a făcut acest lucru, deci nu a atins porumbeii, nici nu i-a văzut. Am înțeles că porumbeii au fost găsiți la a doua cercetare, după ce tatăl meu fusese dus la morgă.

— Așa este, noi i-am găsit a doua zi.

— Deci, dacă tatăl meu nu a atins acești porumbei, ipoteza cu ei cade și totodată toată cercetarea cu columbofilii. Suntem pe o pistă falsă.

— Altceva nu mai avem. Doar că o sticlă cu otravă sa găsit la unchiul dumneavoastră.

— Așa este și care nu a fost deschisă niciodată, după cum ați scris în raport. Eu zic să ne suim în mașini și să mergem încă o dată la casa tatălui meu.

— Oricând doriți!

— Acum!

S-au suit fiecare în mașinile lor și au plecat. În scurt timp au ajuns și au coborât chiar în fața casei.

— Uite ce de ziare pe jos!

— Probabil că avea abonament, luați-le de acolo să nu rămână mizerie.

— Uite că în ăsta dă chiar o poză cu tatăl dumneavoastră, cred că era o persoană foarte bine văzută în oraș, scrie frumos de el.

— Scrie și cauza decesului?

— Stați puțin... nu, nu scrie, doar că a fost găsit decedat în locuința sa și că a murit în somn, are și o fotografie, făcută probabil la spital, pentru că e întins pe un pat și este învelit până la gât.

— Nu-i frumos că publică astfel de poze. Sper să fie ediție limitată.

— Hai să vedem ce mai e pe aici, a spus doamna și a pornit să înconjoare casa. Ce faci unchiule în curte?

— Ce să fac, strâng puțin gunoaiile astea că aduce vântul toate mizeriile din oraș.

— Și ziarele de ce nu le-ai luat?

— Care ziare? Am venit direct în spate, nu am fost la ușa din față, astea le-ați găsit acolo?

— Exact, scrie și despre el.

— Ce mai contează acum! M-am gândit să dorm aici ca să nu mai cheltuiesc din banii poliției cât mai aveți nevoie de mine, dacă nu, mă duc la mine acasă.

— Eu zic să mai stai, a spus inspectoarea, cu gândul că dacă îl găsește pe tatăl ei va fi nevoie de cineva, o rudă, care să-l recunoască și nu putea fi ea care nu-l văzuse niciodată. Nu putea să-i spună că a îngropat niște haine.

— Cum doriți, dar pot să stau aici?

— Eu cred că nu este nicio problemă, poți să stai, voi aveți altă părere? Urmele s-au luat, amprentele s-au ridicat, nu cred că te mai deranjează cineva.

— Atunci așa rămâne, acum mă scuzați că am multe gunoaie de strâns.

— Hai să vorbim cu vecina cu care ne-am mai văzut, să vedem dacă a văzut pe cineva prin preajmă.

— S-o chem?

— Nu, mergem la ea ca să nu se deplaseze iar pentru noi.

Au ieșit din curte și s-au îndreptat spre casa vecinei care parcă îi și aștepta.

— V-am văzut mașinile și m-am gândit că poate vreți să mai vorbim.

— Nu avem nimic special, doar doream să vă întreb ce persoane ați văzut mai recent să intre la vecinul dumneavoastră, am văzut că vedeți direct la el în casă.

— Numai persoanele obișnuite, poșta, cel cu ziarele, dar el le aruncă de la distanță, comis voiajori, din ăia care te bat la cap să le cumperi toate prostiile, el nu prea avea prieteni sau vreo prietenă care să-l viziteze.

— Mă gândesc că dumneavoastră vedeți numai partea asta a casei dar poate vreun vecin de vis-à-vis ar putea să vadă exact partea cu intrarea, ce ziceți?

— Așa nu aveți nicio șansă pentru că vis-à-vis e baba nebună pe care nu a văzut-o nimeni și care cred că e și bolnavă rău.

— De ce ziceți că e nebună?

— Pentru că dacă vine poșta la ea, de exemplu, de la

mine se vede exact, ea deschide puțin ușa și doar scoate mâna și ia mesajul, pachet sau ce-o fi dar nu iese ca omul în pragul casei.

— De asta zeeți că e bolnavă?

— Și de asta dar și de faptul că am văzut mașina salvării cum a intrat chiar în curtea ei, m-am și gândit că au tras aproape ca să o ia la spital dar nu am văzut ce au făcut acolo. Cred că era un doctor și cred o șoferiță. Eu am văzut numai șoferiță când s-a urcat la volan.

— Dar de ce ziceți că doar credeți că era șoferiță?

— Pentru că era îmbrăcată ca un băiat dar avea pieptul proeminent, ca de femeie, părea destul de ciudată. Nici nu am înțeles de ce a coborât din mașină pentru că la noi șoferii nu prea coboară, ci numai cadrul medical.

— Poate a crezut că va lua pacientul la spital și apoi, dacă a văzut că nu e cazul, s-a urcat iar la volan.

— Se poate, fiindcă au fost foarte expeditivi, totul a durat câteva minute, nu-și mai fac datoria azi așa cum era pe vremuri când stăteau și câte o oră de te consultau.

— Păi, eu cred că șoferul pleacă doar atunci când doctorul și-a terminat treaba, sigur nu mai devreme.

— Așa o fi, dar doctor nu am văzut, doar dacă s-a urcat direct prin spate și s-o fi gândit să tragă un pui de somn până la pacientul următor.

— Zău dacă mă pricep la ce face un doctor pe salvare. Ideea este că baba a rămas acasă, i-o fi dat un tratament fiindcă lumina a rămas mereu aprinsă la camera ei.

— Ziceați că are și o menajeră. De unde știți care e camera ei și care a menajerei? Mă scuzați că pun atâtea întrebări, a spus doamna inspector.

— Nu-i nicio problemă, eu oricum nu am cu cine să stau de vorbă. Am observat că nu prea aprinde lumini prin toată casa și stă mai mult pe întuneric, oricum are toate

ferestrele blocate de perdele groase și nu se vede decât vag că a aprins lumina și asta doar într-o cameră. E posibil să stea împreună cu menajera. În seara cu salvarea s-au tot aprins luminile, cam peste tot, dar m-am gândit că prepară ceva la bucătărie sau face baie sau cine știe ce face.

— Dar ce alți vecini mai sunt pe aici, văd că mai este o casă peste drum.

— Aia e părăsită și cred că e și de vânzare, a stat acolo o familie dar el a dat divorț pentru că ea era bolnavă de curățenie și el nu suporta atâta aspirator toată ziua. Știa că îi place curățenia dar nu credea că va locui într-un mediu steril. Îl punea mereu să se îmbăieze, chiar și de două ori pe zi iar el și-a luat lumea în cap iar asta e casa părinților ei și o vinde.

— Dar nu putea să locuiască ea mai departe?

— Probabil cu boala asta nu e satisfăcută dacă nu are pe cine să bată la cap, așa nu are niciun farmec.

— Așa o fi, noi vă mulțumim foarte mult și sper să nu mai fie cazul să vă deranjăm. La revedere!

— Nu-i niciun deranj, la revedere! Încă o dată vreau să vă spun că îmi pare rău de tatăl dumneavoastră, era un om tare bun și iubit de toată lumea.

— Mulțumesc foarte mult, mă bucur că v-a lăsat această amintire.

Când au ieșit din casă, unchiul tocmai tundea gardul viu din fața ușii și le-a făcut semn cu foarfecă.

— Oricum cred că o vinde și nu prea văd de ce o bibilește atât.

— Ori îi e drag de ea pentru că a fost casa lui natală ori vrea să ia un preț mai bun.

— Se poate! Ne vedem mâine.

— Să trăiți! au răspuns cei doi și s-au suit fiecare în mașină.

Începe să se lumineze

A doua zi dimineață, de cum a intrat doamna inspector-șef, a cerut să se revadă absolut toate datele despre decesul tatălui ei.

S-au prezentat fotografiile din casa decedatului, ceașca de cafea, porumbeii morți și poza lor lângă casă, rezultatul laboratorului, ancheta din casa fratelui, sticluța cu otravă, chiar o fotografie cu vecina care i-a primit în casă și tot ce le-a mai venit prin cap.

— Unde sunt scrisorile și fotografiile care au fost găsite în casa tatălui meu și pe care vi le-am restituit?

— La noi sunt, dar pentru ce vă trebuie?

— Am spus că revedem toate probele și așa trebuie să facem!

— Așa am mai avea și lista cu mărcile de la inelele tuturor porumbeilor pe care i-a avut unchiul dumneavoastră.

— Nu ne mai interesează dacă discutăm despre porumbei sălbatici și mai ales morți. Aduceți din nou fotografiile găsite în casă, mai aveam și o amprentă de buze, după câte țin eu minte:

— Exact!

— S-a gândit cineva, până acum, că ar putea fi implicată o femeie?

— Nu cred că o femeie e atât de isteată să pună la cale așa ceva, a spus domnișoara detectiv.

— Și nu ți se pare că ne insulti pe amândouă atunci când spui asta?

— Nu m-am gândit la noi, m-am gândit la o femeie criminală.

— Femeile de acest tip sunt nu numai extrem de inteligente dar chiar diabolice. Câte femei sunt implicate în povestea noastră? scrie-le pe tablă!

Detectivul s-a ridicat și a început să scrie:

— Mama dumneavoastră.
— Bine, lasă!
— Vecina cu care am vorbit.
— Baba nebună.
— Iubita secretă a tatălui dumneavoastră, din fotografii.

— Poștașul e bărbat sau femeie?
— E bărbat.
— Atunci nu ne interesează!
— Să trecem și persoana care a condus salvarea? Nu mi se pare important, mai ales că vecina nu știa sigur dacă e bărbat sau femeie.

— Trece-o cu semnul întrebării.
— Mai e bunica dumneavoastră cu care ne-am întâlnit.

— Trece-o pe listă, tot cu semnul întrebării.
— Cam atât!
— Nu am văzut filmul de la ceremonia de înmormântare! L-a mai revăzut cineva? Este cineva care l-a văzut măcar o dată?

— Nu, la ce ne-ar folosi?
— Nu știu, dar aș vrea să fie proiectat pe ecran să-l vedem măcar o dată de la cap la coadă, a ordonat doamna inspector.

Imediat detectivul a adus filmul și s-au uitat în liniște la el după ce și-au luat și niște cafele. Atmosfera era extrem de calmă dar fără prea multe speranțe. Filmul a început să ruleze, se vedea lumea, fiecare participant, preoții, imaginea de ansamblu și gata.

— Cam asta a fost, adică nimic ieșit din comun, a concluzionat detectivul.

— Numi se pare că a fost chiar așa, mai pune-o o dată de la ultima fază cu panoramarea întregului spațiu.

— Eu nu am văzut nimic deosebit!

— Ia dă-i drumul!

— Uite, aici e prim-planul, catafalcul, lumea care asistă și ultima imagine cu restul cimitirului, nimic deosebit.

— Oprește acum! Vezi o persoană în planul îndepărtat?

— O fi venit să pună flori la cineva se vede, dar este departe.

— Poți să o mărești?

— Bineînțeles, iată!

— Și acum lasă filmul să meargă, nu ți se pare curios că se uită exact spre ceremonia noastră?

— Ba da, așa pare, dar imaginea fiind foarte mică nu am sesizat.

— Și acum ce face?

— Am oprit, e chiar ciudat. Pare că a ridicat o mână, ca un fel de victorie, cum fac sportivii, cu pumnul strâns, face un fel de dialog mut.

— Cu cine?

— Dacă măresc și mai mult, cred că cu noi, cei care participăm la înmormântare!

— Crezi că această persoană poate fi identificată?

— O să o băgăm în programul de recunoaștere a fețelor dar nu prea am speranțe pentru că e cam înfocolită și are și ochelarii ăia mari și negri pe față.

— Bine, dar te rog să te ocupi personal de treaba asta. Ce mai avem aici?

— Scrisorile și fotografiile cu fosta iubită a tatălui dumneavoastră. Frumoasă femeie! Cred că era farmacistă pentru că are halat și ecuson în poza asta.

— Ce mai știm de ea?

— Nimic!

- Îi putem aduce chipul la ziua de azi?
- Putem prin programul de îmbătrânire să aflăm chiar cum ar arăta azi, cu foarte mare precizie.
- Atunci te rog să te ocupi și de asta.
- Am înțeles.
- Mai doresc ceva.
- Ordonăți!
- Având în vedere că persoanele din cimitir, probabil, sunt din zonă cu decedatul, vă rog să trimiteți o mașină să o aducă la secție, cu multă amabilitate, pe vecina de lângă casa tatălui meu, cea care îl vedea chiar pe geamul ei, doresc să vadă și ea imaginea cu femeia cu mâna ridicată, să vedem dacă îi sugerează ceva, poate chiar o cunoaște.
- La programul de după-amiază va fi aici, dau chiar acum ordinele.
- Ne vedem atunci după pauza de masă cu toții.
- Am înțeles!
- După pauza de masă, toată lumea era prezentă. Încă nu venise mașina cu vecina și atunci au început să discute alte detalii.
- S-a terminat identificarea chipului persoanei din cimitir?
- Da, calculatorul a lucrat aproape o oră dar nu s-a găsit nicio înregistrare, adică nu s-a putut identifica, ceea ce înseamnă că nu este în baza de date și mai ales că nu avem de a face cu o persoană condamnată.
- Și cu îmbătrânirea ce s-a tăcut?
- Este încă în lucru!
- Cine a mai participat la operațiune, alți polițiști, secția specială, am înțeles că au fost pentru amprente, chiar și cu câini, vă rog să-i chemați pe toți aici, acum, indiferent unde sunt!
- Am înțeles, o să chem și laborantul care a făcut

analiza probelor.

— Foarte bine, îi așteptăm pe toți.

Peste circa o jumătate de oră sala era plină de lume iar echipa specială venise cu câinele care a luat urmele.

— V-aș ruga să vă conectați cu toții creierele și să facem un lucru foarte precis, cu absolut toate informațiile pe care le avem. Fiecare să-și prezinte pe rând datele. Uite că a venit și vecina tatălui meu. Vă rog să luați loc și să participați la discuția de brainstorming, adică fiecare are voie să spună absolut tot ce gândește și îl poate întrerupe pe vorbitor dacă are o idee. Acum să-și prezinte punctul de vedere cel de la laborator.

— Vă mulțumesc, am să încep cu faptul că aceeași otravă s-a găsit în corpul decedatului, în cel al porumbeilor și în sticla care era la fratele decedatului. Această otravă nu se comercializează și poate fi activă circa douăzeci de minute după ce a fost expusă la aer. Noi am mers la început pe ideea că decedatul a fost otrăvit atunci când a pus mâna pe porumbel dar datorită faptului, pe care l-am demonstrat, că aceștia au fost „plantați” gata morți, această teorie a căzut. Decedatul a fost otrăvit pe altă cale. Am terminat!

— Mulțumesc, are cineva ceva de completat la cele spuse, dacă nu, să ne prezinte punctul de vedere cei din brigada specială.

— Noi am prelevat probele din casă, unde erau numai amprentele decedatului, cu o singură excepție, amprenta de buze de pe fotografia lui, care a fost descoperită mai recent și a cărei compoziție chimică este unică, un fel de preparat manual.

— Și altceva?

— Nimic, doar să zicem că am verificat o mașină de salvare și am descoperit că aceasta a fost folosită pentru a duce decedatul la morgă. Ne-a alergat câinele prin tot

orașul.

— Cine mai știe ceva de mașina de salvare? Când a dispărut de la morgă?

— Joi noaptea!

— Chiar atunci a mai dispărut ceva, a spus cu subînțeles inspectorul șef, privind spre domnișoara detectiv, așa este? Făcea referire la corpul decedatului.

— Da, tot joi am avut și cealaltă dispariție.

— Pot să zic și eu ceva? a intervenit vecina decedatului.

— Bineînțeles că da!

— Tot joi a venit și salvarea la baba de vizavi.

— Sunteți sigură?

— Da, vizionam serialul meu de joi și m-au deranjat luminile de la mașină.

— Atunci îmi spune și mie cineva cum se face că după ce s-a constatat decesul și o mașină de salvare a luat corpul neînsuflețit și l-a dus la morgă, apare o altă mașină, sau aceeași, cu urme extrem de puternice de miros, care este furată de la morgă și ajunge și la baba noastră. Sună imediat la morgă și întreabă câte mașini de salvare au!

— Am înțeles! și detectivul a ieșit să execute ordinul.

S-a și întors în două minute.

— Au două mașini dar una este în service.

— Află atunci ce cadru medical a fost la babă și pentru ce motive.

— Am întrebat.

— Și, care a fost răspunsul?

— Ei nu au mașini de salvare pentru intervenții de urgență, mașinile lor sunt numai pentru decedați că de aia sunt morgă, de altfel nu au niciun fel de dotare medicală sau de tratament, tub de oxigen, electrocardiograf, aparat de tensiune, nu au decât o targă și un pat de care leagă

mortul.

— Și atunci, dacă asta e singura mașină și este evident că a fost utilizată la transportul mortului, atunci ce mașină a fost la babă, sună la spital și vezi dacă atunci au avut o solicitare din zonă, la o persoană în vârstă!

— Mă întorc imediat!

— Are cineva o fotografie cu mașina de salvare?

— Avem noi, au sărit imediat cei din brigada specială, chiar aici, poftiți!

— Stimată doamnă, s-a adresat doamna inspectoare vecinei, vă rog să priviți această fotografie și să-mi spuneți dacă vă spune ceva?

— Cum să nu-mi spună, este fotografia cu mașina de salvare care a fost la baba din vecini.

— De ce sunteți așa sigură?

— Pentru că are un geam spart pe lateral și chiar m-am gândit că dacă o ia pe babă la spital, până acolo o îmbolnăvește de tot.

— Vreau să mai spun și ceva mai vesel, a intervenit un ofițer din brigada specială, până vine cu răspunsul de la spital.

— Te rog!

— Una din pisicile babei l-a înfuriat atât de tare pe dulăul nostru că abia l-am băgat în mașină.

— Ce urmă căuta în acel moment?

— Aș putea spune că era pe urma decedatului, tatăl dumneavoastră.

— Și vrei să spui că atitudinea lui a fost exagerată?

— Exact, niciodată nu a mai lătrat așa după o pisică!

— Și pisica nu a fugit?

— Ba da și a sărit câte trei garduri deodată, era îngrozită.

— Acum și atent la întrebarea mea! După ce pisica a

fugit, deci a ieșit din raza de acțiune a câinelui, el ce a făcut? A mai lătrat?

— Da, din ce în ce mai tare, până am trecut de casa aia.

— Și fi iar atent acum, în ce parte trăgea câinele de lesă, în direcția în care a fugit pisica sau în alta?

— Păi noi ne deplasam spre mașină, spre dreapta, pisica a fugit pe lângă noi spre stânga, dar el trăgea spre casă și noi ne-am gândit că o mai fi vreo pisică pe acolo, prin tufișuri.

— E posibil, că are vreo trei! a intervenit și vecina.

— Adică voi presupuneți că baba are o pisică fricoasă și alte două calme și cu sânge rece care nici măcar nu s-au clintit din tufișuri.

— E greu de presupus așa ceva!

— Am adus și fotografia îmbătrânită. Cam așa arată acum, dacă mai trăiește. E damă bine!

— Și are vreun corespondent?

— N-am mai căutat, m-am gândit că oricum nu mai trăiește!

— De ce, văd că nu pare deloc ofilită.

— Nu m-am ocupat!

— Lasă mă băiatule, că te-am rezolvat eu! A zis intrând în sală, un coleg de la IT.

— Cum adică, ce-ai rezolvat?

— Tu ai lăsat calculatorul deschis iar eu aveam nevoie de el și m-am gândit că tocmai comparai ceva, așa că i-am dat drumul să termine treaba ca să pot și eu să intru cu problemele mele.

— Ce vorbești, ce treabă, ce i-ai dat să compare?

— Cum ce, prima fotografie cu a doua, care zici tu că e îmbătrânită!

— Mă tu ești tare prost, fotografiile nu au nicio

legătură, una e recentă din cimitir, de la o înmormântare și a doua e o poză îmbătrânită de la o femeie care a existat acum patruzeci de ani!

— Prost ești tu pentru că ambele persoane sunt identice, adică una și aceeași!

Răzbunarea totală

Ajunsesse aproape de capătul misiunii ei. Acum strângea câteva lucruri într-o valiză pe care apoi a aruncat-o într-o furgonetă, bineînțeles furată. Mașina proprietate personală era în garaj și acolo urma să rămână. Toată ziua a făcut numai fotografii cu el, ridicat și proptit, ca în vechile imagini de pe vremuri din studiouri, îmbrăcat corespunzător. Era foarte mulțumită de efortul ei. A intrat cu filmul în camera din spate, unde era un laborator foto, a mărit imaginea și a dezvoltat-o într-o cuvă uriașă. Parcă avea de gând să facă un foto tapet. Și chiar asta a și făcut cu unul din exemplare, apoi l-a lipit pe perete, să se vadă de la intrare.

Mortul stătea pe fotoliu acum și părea că se admiră în poza de pe perete. În brațe avea iar acei porumbei morți iar cel viu de pe umăr zburase, probabil și din cauza mirosului de formol și conservanți.

— Dragule, se pare că trebuie să ne despărțim pentru că deja e prea mare vânzoleală în cartier. Am văzut că a venit poliția și a luat-o pe vecină și sunt din ce în ce mai aproape. Treaba mea s-a cam terminat. Îmi pare rău că a trebuit să te otrăvesc, dar mi s-a părut mai decent decât să-ți trag câteva gloanțe în cap, așa cum ai fi meritat, dar n-ai mai fi dat bine în fotografii. Cred că ți-ai dat și tu seama, dar a fost prea târziu, banii din hârtie cu care ți-am plătit medicamentele au fost cei otrăviți. Noi am vorbit de multe ori despre acest tip de otrăvă pe care eu am dorit să-l creez, ca să constat până la urmă, că rețeta există deja și că pot să fabric totul acasă. Am făcut-o doar puțin mai eficientă. Puțin cam mult! Tu știi că mie îmi plăcea să

fabric o mulțime de rețete și că nu am dat niciodată bani la magazinele de cosmetice. Cred că de aia arăt așa bine, că nu m-am dat cu toate prostiile lor.

Mai greu a fost, să știi, să mă mut vizavi de tine pentru această perioadă, pentru că proprietarii ăia nu mai plecau de loc și am fost nevoită să le bag mirosuri pe sub ușa ca să-i îngrozesc și să-i fac să vândă. Până la urmă au vândut foarte ieftin! La vânzare stăteau cu toate ușile și ferestrele deschise ca să nu simt eu mirosul, dar cum să nu-l simt dacă era creația mea? Oricum, m-am făcut că-mi place, dar am fost și reținută ca să nu ridice cumva prețul.

După ce te-am văzut cu porumbeii în brațe mi-am dat seama că pot să fac în așa fel încât să dau vina pe fratele-tău, toți știau că te urăște cu toată ființa lui pentru că i-ai furat mireasa, dar nu mai mult ca mine fiindcă mai dat afară din casă ca pe o cârpă.

Nu m-am putut abține să nu merg la înmormântarea ta cu sicriul gol și să mă bucur că ți-am făcut-o, așa cum și tu mi-ai făcut-o mie. Nu cred că m-a observat cineva pentru că eram în fundul cimitirului.

Cel mai rău m-am speriat când au venit cu dulăul ăla și a trebuit să le arunc o pisică pe geam, că m-a și zgâriat, cred că a tras sâraca o spaimă imensă pentru că de atunci nici nu am mai văzut-o.

Am strâns și eu ce am putut de prin casă și am căutat să las impresia că aici au locuit două persoane, dar a doua ai fost întotdeauna tu, iubirea mea moartă! O să-ți mai scriu, am adresa ta, știu și Figura din cimitir și locul! mai glumim și noi că nu ne-am văzut de atâta vreme. Cel mai greu mi-a fost să locuiesc la doi pași de tine și tu să nu mă vezi.

Mi-a plăcut și faza de la morgă, ușile deschise în spate, mașina de salvare lăsată deschisă, totul la dispoziția mea și când te gândești că ăștia sunt plătiți din banii noștri, îmi pare rău că trebuie să plec și să te las singur

dar treaba mea s-a cam terminat. Nu te mai pup că miroși îngrozitor! Hai un selfy de plecare. Pa! Ai fost singura mea iubire! O iubire criminală! Acum mă duc și eu la casa mea.

Peste nici două minute s-a auzit motorul mașinii care se îndepărta.

— Aduceți ambele fotografii și puneți-le pe ecran! a ordonat doamna inspector șef.

— E menajera, a strigat imediat vecina.

— Sunteți sigură, vorbiți de menajera babei?

— Exact, ea este, așa umbla și prin oraș, cu broboadă și ochelari, dar ce vioaie este!

— La casa ei lătra câinele atunci?

— Da doamnă, spre casa ei și nu s-a potolit complet nici în mașină.

— E și normal, cred că el găsisese urma tatălui meu. Toată lumea, vă rog, la mașini, înarmată corespunzător iar voi doi o luați și pe vecină în mașină. Mergem să facem o vizită babei, cu imaginea ei de menajeră am făcut cunoștință.

Echipa specială a plecat prima, cu câine cu tot, apoi doamna inspector-șef și cei doi detectivi cu vecina. Laborantul a rămas puțin în urmă pentru că s-a întors să-și ia geanta cu instrumente.

În scurt timp erau la fața locului și brigada s-a desfășurat în jurul casei. Doamna inspector era în frunte, cu pistolul scos din toc și coordona toate mișcările.

Ordinul a fost scurt și puternic:

— Intrați!

S-a intrat pe ambele uși odată și prin spate și prin față, cu insignele la vedere:

— Poliția! strigătele s-au auzit simultan.

Doamna inspector a avut parte de prima întâlnire cu tatăl ei, care o aștepta pe fotoliu, cu doi porumbei în brațe și chiar o privea. În fața lui, pe perete, era o mare

fotografie în care se vedea un mire și o mireasă, adică el și farmacistul lui, într-o superbă rochie albă. Aproape de pervazul ferestrei era o lunetă de mici dimensiuni care ieșea prin perdeaua cu buline negre, exact prin locul unei buline.

— Ce post de observare deștept! Chemați salvarea sau morga! a ordonat doamna inspector-șef.

Atunci a intrat în casă și fratele mai mic și un moment a rămas blocat fără să mai scoată o vorbă.

— Uite și mortul meu, băi frate-meu, a apucat el să mai zică, asta nu-i adevărat, poza asta nu există, ăștia nu s-au însurat niciodată!

— E la fel de mort și în poză, i-a spus detectivul, se vede că e proptit de fotoliu să nu cadă.

— Asta din poză e chiar farmacistul, marea lui iubire. De fapt de la asta i s-a tras!

— După cum arată casa asta, cu o singură periuță de dinți și un singur prosop la baie, un pat simplu, tind să cred că aici nu a locuit decât o singură persoană care doar umbla deghizată prin oraș.

— O să luăm imediat amprente din toată casa și o să vă confirmăm câte persoane au locuit simultan.

— Atunci pe cine ați îngropat? a întrebat și fratele mai mic.

— Pe nimeni, doar niște lucruri dar nu a fost degeaba, doar așa am descoperit-o pe farmacistul-menajeră care, se pare, că nu era deloc nevinovată după cum se hlizea în cimitir, plină de satisfacție. Dacă nu făceam ceremonia ne făceam columbofilii și încă am mai fi umblat după porumbei călători.

— Vă raportează că mașina de la această adresă este în garaj, deci a plecat cu alta, probabil furată.

— Verificați toate mașinile furate de acum două zile până azi.

— Am înțeles!

— Și luați absolut toate amprentele din casă și din mașină, vedeți și pe pahare dacă amprenta de buze se potrivește cu ultimul sărut de pe fotografia tatălui meu.

— Ce observ eu și sunt tare uimită, este chipul acestei femei, parcă ar fi descoperit un elixir al tinereții! Chiar și acum arată bine ca mireasă!

— Poate că e și mult mai tânără.

— Cât de tânără poate să fie dacă acum patruzeci de ani era iubita tatălui dumneavoastră?

— Ce mai avem prin casă? Verificați tomberonul de gunoi, garajul, magazia și fiecare centimetru pătrat din locuință.

— Se pare că a scos și o sumă mare de bani că la gunoi sunt numai banderole, din acelea cu care se prind teancurile de bani.

— De fapt, ea a dirijat toate evenimentele, l-a otrăvit pe tatăl meu, a plantat porumbeii morți, a dus otrava la unchiul meu, a furat cadavrul să-și facă pozele de nuntă, trebuie să fie o persoană foarte puternică și psihic și fizic.

— Are și sală de fitness, e o cameră numai pentru antrenamente, alta e un fel de laborator de chimie și fotografic, se vede că doamna sau domnișoara farmacistă nu a stat de loc degeaba.

— Acum trebuie s-o prindem și o să mai vorbim cu ea la interogatoriu. Stabiliți dacă mașinile furate apar pe sistemul de vinietă, indiferent de destinație. Vreau să primesc lista cu toate mașinile furate și cu traseul lor din sistemul de urmărire a vinietei.

— Am înțeles! Ne ocupăm imediat.

— Mâine de dimineață toată lumea să fie prezentă la secție, la ora prânzului propun să facem înhumarea reală și apoi începem urmărirea farmacistei.

— Să trăiți!

Toată lumea a plecat și a rămas numai echipa specială pentru fotografiere, amprente și căutat în gunoaie. Fratele mai mic s-a întors în casa de vizavi. S-a așezat pe fotoliu și s-a uitat spre casa babei, cu vizibilitate perfectă.

Cei doi detectivi au plecat și ei la casa lor, adică a lui.

— Ce impresie ai de toată treaba asta? a întrebat ea.

— Acum am înțeles și eu mai multe lucruri, primul că mașina de salvare a fost aceea cu care a fost furat mortul și al doilea, că lătratul câinelui nu a fost după pisică ci pentru că simțea efectiv mirosul cadavrului în casa babei. Eu știam că acești câini nu pot fi perturbați de alte mirosuri sau tulburați de orice mătă și mă bucur că mi s-a confirmat acest lucru.

— Și tu unde crezi că a plecat farmacistul cu mașina?

— Nu știu unde a plecat exact dar putem afla zona cu mare precizie.

— Cum așa, ce idee ai?

— Stai să auzi! a spus el și a scos telefonul. Alo, salut, da' eu sunt, vreau să vă rog ceva, să luați numărul de la mașina din garaj care aparținea proprietăresei și s-o verificați pe sistemul de vinietă pe ultimii doi ani, sunt sigur că unul din traseele mașinilor furate coincide clar cu traseul uzual pe care proprietăreasa îl făcea spre o altă destinație. Și încă ceva, verificați adresa pe care a avut-o această femeie atunci când a cumpărat casă, o găsiți sigur la primărie, în actul de vânzare-cumpărare. Asta ca să știm unde să nu o căutăm. Așa să faceți, salut!

— Mi se pare o idee bună deși nu cred că se va duce direct la casa ei sau acolo unde pleca atunci când dispărea de aici.

— Chiar dacă se va duce pe ocolite, tot trebuie să ne dea o indicație.

— Hai că am ajuns și ne-am luat cu vorba, am uitat să

ne mai iubim și noi, din priviri măcar.

— Lasă că recuperăm după masă!

— Trăiesc cu această speranță.

— N-o să te dezamăgesc.

A doua zi dimineată toată lumea era prezentă în sala de adunări a secției de poliție. Atunci când a intrat doamna inspector-șef toți au luat poziția de drepți și ea s-a așezat la biroul din fața tuturor, care forma un fel de pupitru de comandă.

— Vă ascult, cine începe primul?

— O să încep eu, a spus un ofițer din brigada specială. Amprenta de buze este a farmacistei pentru că este peste tot în casă, pare a fi de la o gură nu foarte în vârstă, dar alta nu există deci este clar că e a ei. La tomberonul de gunoi am găsit aruncat un adevărat laborator de chimie, cu eprubete, mojar, recipiente și tot felul de flacoane. Din primele analize rezultă că au fost utilizate la fabricarea acelei otrăvi în special dar și pentru multe alte preparate, mai ales cosmetice. Atâta am avut de spus.

— Altcineva, cei cu urmărirea mașinilor furate?

— La noi nu se fură ca în codru și am avut doar patru furturi raportate. Din aceste mașini, una nu a ajuns pe autostradă ca să fie înregistrată la sistemul de vinietă, iar pentru celelalte trei avem pe această hartă trei trasee diferite, a spus ofițerul și a desfăcut pe perete o hartă. Se pot vedea trecute cu roșu.

— Și noi pe care îl alegem? a întrebat doamna inspector-șef.

— Pe cel care duce în nord.

— De ce?

— Aici trebuie să-l întrebați pe domnul detectiv, să vă spună ideea lui.

— Ascult!

— Eu m-am gândit, atunci când vecina a spus că baba, care acum știm că este farmacistă, mai pleca de acasă cu zilele, ea umbla cu mașina ei proprietate personală dar pe care nu și-a permis să o ia acum pentru că e înregistrată pe unul din numele ei și a plecat cu cea furată, dar tot acolo m-am gândit că se duce și am rugat să fie verificată și acea mașină pe sistemul de vinietă și rezultatul îl vedeți acum. Cele două trasee aproape că se suprapun, cu toate că mașina furată a circulat mai sinuos și pe unele străzi paralele.

— Deci, putem afla zona spre care s-a deplasat chiar dacă nu știm adresa. Putem face o campanie de fotografii pe toți copacii din zonă și poate o recunoaște careva. Ce știm de la primărie?

— Nu ne ajută cu nimic, deoarece casa este cumpărată pe un alt nume decât mașina și e posibil ca ambele să fie false. Niciunul nu este numele real al farmacistei sau aceasta și-l schimbă când dorește. Am verificat și nu mai poartă de mult numele de pe invitațiile de nuntă!

— La ea cel mai constant lucru este schimbarea!

— Căutați mașina furată care a mers spre nord și sunt sigură că o s-o găsiți în imediata apropiere a unei stații de autobuz, verificați apoi și traseul autobuzului și ne mai apropiem. Părerea mea este că mașina furată a ajuns în primul rând la destinație și apoi a fost dusă în stația de autobuz, deci undeva traseul ei se frânge și dacă putem stabili unde, e și mai simplu. Verificați toate camerele de luat vederi de pe traseele cu probleme.

— O să verificăm și această variantă.

— Eu și cu cei doi, a spus doamna inspector, privind spre detectivi, vom merge la înhumarea tatălui meu, sunt convinsă că toată lumea a înțeles de ce e nevoie acum. Suntem foarte aproape și nu putem să ratăm clipa. Vă rog să dați imaginea farmacistei tuturor secțiilor de poliție. Vă

doresc spor la treabă!

— Mulțumim, s-a auzit corul subordonaților și lumea a început să se risipească la treabă.

Hăituiala!

După ce a lăsat mașina furată, a așteptat o mulțime de timp la autobuz dar acesta întârzia și pentru că se făcea noapte a ridicat mâna și a oprit un taxi căruia i-a dat o adresă, mai mult ca zonă, nu cu stradă și număr. L-a rugat să oprească în fața unui magazin alimentar, un fel de supermarket. Asta a fost a treia greșeală, prima a fost atunci când a rupt gâtul porumbeilor în loc să-i lase să moară sub efectul otrăvii iar a doua, când a pus sticluta cu otravă în casa fratelui și a lăsat-o plină ochi. Era clar că nu prea mai omorâse pe cineva până atunci.

A intrat în magazin și a făcut câteva mici cumpărături pentru masa de seară.

— Mă bucur să vă văd, i-a spus o vânzătoare mai în vârstă, ați fost plecată?

— Da, am fost în vizită la sora mea și am petrecut ceva timp cu ea.

— E minunat să ai o soră cu care să poți vorbi orice, eu am doar doi frați și fiind mult mai mică decât ei este ca și cum nu i-aș avea.

A plătit cheș și a ieșit cu o pungă cu cumpărături în brațe. Era evident că stătea la o aruncătură de băț de magazin.

Unul din agenții de poliție a început căutarea chiar cu stația de taxiuri din zonă, unde a lăsat o fotografie cu farmacistă și un număr de telefon. Nimeni din stație nu o văzuse dar mai erau câțiva băieți pe traseu și urmau să vină. Șeful le-a spus să treacă pe la secție un minut, indiferent de programul de lucru.

Șoferul de taxi care a dus-o la magazin a sosit printre ultimii.

— A fost clienta mea acum vreo trei ore.

— Ce vorbești, sună imediat la acest număr, a spus șeful stației și i-a dat biletul cu numărul de telefon, iar el a sunat.

— Da, vă salut, de la taxiuri, da, eu am dus-o, nu, nu la o adresă de casă ci la un magazin, vă pot spune unde este. Bineînțeles că sunt sigur, e o persoană pe care nu poți să nu o ții minte, o doamnă. Mi-a dat și un bacșiș gras și așa ceva nu se uită. Vă salut, dacă mai vreți ceva mă găsiți prin stația de la taxiuri.

Polițistul care a primit mesajul a și anunțat toate mașinile că urma a fost depistată. Sunt foarte aproape. A fost anunțată imediat și doamna inspector, care a ordonat să fie informată permanent de evoluția cercetărilor dar să nu intervină nimeni decât la ordinul ei.

— Șefule, s-a adresat polițistul șefului de secție, eu mă duc la magazinul cu pricina.

— Du-te, dar ai auzit ordinul, să nu intervii sub nicio formă ci doar raportezi și faci urmărirea.

— Am înțeles, nu sunt copil!

Polițistul s-a urcat în mașină cu partenerul lui și au demarat.

— Se pare că noi am deschis cazul ăsta și tot noi îl închidem.

— Dacă mai ai, ia o fotografie cu doamna farmacistă și pentru magazin.

— Am o geantă plină pentru că nu am apucat să le distribui.

— Atunci dă-i bătaie.

Cum au ajuns la magazin, unul din ei a scos fotografia și a arătat-o celor din jur.

— Stați puțin pentru că la casă, acum câteva ore, erau fetele din cealaltă tură.

— Dar și noi o știm pe doamna fiindcă a mai

cumpărat de la noi, a intervenit un băiat, eu i-am dus ultima dată cumpărăturile până acasă pentru că stă aproape.

— Atunci nu ne mai interesează altă tură dacă poți tu să ne arăți unde stă.

— Vreți acuma?

— Dacă te lasă șeful tău!

— Cum să nu-l las, noi ajutăm cu plăcere poliția, dar de ce o căutați?

— Noi nu știm exact de ce, dar sunt alte persoane care urmează să vină și care știu de ce.

— Să mergem atunci, a spus băiatul.

— Mergem cu mașina?

— Nu e cazul, e la doi pași!

Au plecat împreună pe jos și atunci când au ajuns în fața casei, băiatul s-a oprit și le-a spus:

— Aici este, toată casa e a ei, acum vă las că mai am și alte treburi.

— Mulțumim mult, ne-ai fost de folos, văd că este acasă.

— Da. Are niște lumini aprinse. Vă salut!

— La revedere!

— Atunci eu mă duc după mașină și tu stai aici de pază, o să stăm în mașină cu ochii pe casă, ai văzut ce ordin avem, nicio intervenție. Am să anunț că am localizat casa și că pare că este înăuntru.

— Foarte bine, numai să vorbești după ce te depărtezi pentru că ai o voce de scoli tot cartierul.

— Chiar așa m-am gândit și eu.

— Du-te atunci!

Cel care a rămas, s-a tras mai în umbră ca să nu fie văzut, pentru că ar fi stârnit bănuieli, iar celălalt a plecat și, deși părea că s-a îndepărtat, colegul lui tot îi auzea

vocea.

A raportat ce era de spus și apoi s-a întors la mașină și au început amândoi să privească spre casă. Era o construcție cu parter și etaj iar la etaj erau luminile aprinse și parcă se vedeau niște umbre în mișcare. Nu aveau altceva de făcut decât să aștepte cu ochii pe casă. În acest timp, doamna inspector-șef, împreună cu cei doi detectivi, erau pe drum spre ei.

— Or fi mai multe persoane?

— Nu cred, luminile se sting la etaj și se aprind la parter și apoi invers ca și cum o singură persoană umblă prin casă de colo-colo.

— Să așteptăm să vină echipa.

— Exact, dar mai e destul, eu o să trag un pui de somn și tu o să veghezi.

— N-am nimic împotriva, numai să nu adormi cu capul pe claxon că ieșim din anonim.

Aproape se lumina de ziuă când echipa, în frunte cu doamna inspector, a ajuns în apropiere. Se sculaseră amândoi polițiștii și chiar au ieșit din mașină. Erau departe de casă pentru a nu trezi vreo bănuială. Luminile se stinseseră de ceva vreme peste tot prin casă.

Au avut o scurtă întâlnire cu toții și au stabilit cine pe unde intră în casă. Mascarii au înconjurat-o și s-au instalat pe poziții. Au studiat sistemul de încuietori și erau toate banale deci nicio problemă ca să fie deschise. Casa nu avea sistem de alarmă sau cel puțin nu era vizibil. După ce s-au poziționat cu toții, au așteptat ordinul și acesta nu a întârziat să vină, semăna a țipăt de cucuvea.

Ușile au fost deschise și cel puțin șase mascați au intrat simultan, luminând pe rând fiecare spațiu și apoi dădeau liber celorlalți. În trei minute au terminat de cercetat absolut totul. Cameră cu cameră.

— Aprindeți luminile!

Toată locuința a fost luminată feeric, pe fiecare metru pătrat.

— Se pare că nu e nimeni, voi ce ați păzit, mai este vreo ieșire prin spate?

— Este o ieșire spre curte, dar nu pare utilizată, nu are nici clanță.

— Mai verificați încă o dată toate încăperile și mansarda!

Mascații au trecut la o nouă verificare. Domnișoara detectiv, după ce s-a uitat prin toată casa, le-a spus:

— Cineva a fost foarte recent aici, e o ceașcă cu cafea pe noptieră în dormitor, o carte deschisă, un pahar cu apă și se pare că televizorul este încă puțin cald. Gazda noastră parcă s-a evaporat!

— Ia vezi ce program vedea la televizor?

— Chiar că nu contează și nici nu mă interesează, a spus detectivul ieșind, dar în același timp un mascat a pus mâna pe telecomandă, care era foarte simplă și a apăsât pe buton.

— Hei, ia veniți!

— Toți au urcat la etaj și au intrat în dormitor.

— Ce chestie, ăsta nu-i televizor, e monitor de urmărire, se vede clar lumea de afară și cei de la parter și până și în curte se văd mașinile cu motoarele calde. Acesta este un detector cu infraroșu pe ecran lat. Uite, aici în colț, e un ecran mai mic pe care se vede toată lungimea străzii, într-o parte și în alta. N-am mai văzut așa tehnică!

— E clar că ne-a văzut, dar unde a dispărut?

— Ne-a tras pe sfoară, e clar, să mergem că nu mai avem ce face aici, să mai rămână cei de la laborator să ia amprente. Să încuiați bine ușile! O echipă să rămână la un post de observație în stradă.

Toată lumea a ieșit din casă și s-au dus spre mașini, în scurt timp, strada era pustie, cu excepția mașinii de

pază.

— Rog pe toată lumea să se cazeze în apropiere iar mâine vom relua cercetarea casei, s-a auzit prin stație ordinul doamnei inspector. Cei doi detectivi să se prezinte la mine la hotel!

— Am înțeles! s-a auzit răspunsul prompt.

— Voi ce părere aveți? i-a întrebat doamna, imediat ce s-au instalat la hotel.

— Eu zic, a spus domnișoara detectiv, să așteptăm rezultatul celor de la laborator și să ne convingem că această casă aparține chiar farmacistei și că ea este persoana care a locuit acolo până ce am intervenit noi și am speriat-o.

— Este foarte corect ce spui dar întrebarea ar fi, cum a plecat și pe unde?

— La cum cunosc eu vigilența polițiștilor noștri, obosiți și plictisiți, tind să cred că, mai spre ziuă, atunci când a văzut pe infraroșu că sunt foarte liniștiți, a ieșit pur și simplu pe ușă și a plecat unde a vrut.

— Totuși a plecat în grabă, cafeaua era neterminată iar ecranul de la infraroșu era încă puțin călduț. Noi când am venit, băieții erau la datorie, ne așteptau.

— Am putea aduce și un câine să-i ia urmele, să vedem în ce parte a luat-o, a sugerat doamna inspector.

— E corect, am să dau ordin ca mâine dimineață să avem și un câine specializat în urme, a răspuns domnișoara.

— Acum să ne odihnim puțin că peste câteva ore ne vom întâlni iar. Voi aveți unde dormi?

— Ne îngheșuim noi undeva, a răspuns detectivul, odihnă plăcută!

— Mulțumesc, la fel și vouă!

În jurul orei zece, toată echipa era în fața casei.

— A mai fost vreo mișcare?

— Nimic deosebit, am avut senzația, la un moment dat, că au apărut un fel de lumini, foarte slabe, dar cred că erau niște reflexe din zonă, nu s-a mai aprins nicio lumină și dacă s-a luminat, cu perdelele alea oricum nu se mai vedea nimic.

— Atunci puneți câinele să ia urma femeii, să vedem dacă aflăm în ce parte a luat-o.

— Am înțeles!

Polițistul care răspundea de câine i-a pus o lesă mai lungă și i-a dat să miroasă o bluză, ce părea a fi de pijama de damă și apoi l-a lăsat mai slobod. Câinele a început să alerge imediat cu viteză și toată lumea a văzut, că nu era departe, cum s-a oprit în fața magazinului de unde s-a plecat cu recunoașterea.

— Nu cred că s-a ascuns în magazin, a glumit doamna inspector-șef, mai pune-l o dată să ia urma pentru că direcția aia o știm, poți să faci și o plimbare cu el de-a lungul străzii, iar până atunci noi să intrăm din nou în casă să vedem ce ne-a scăpat.

Toți au intrat, cu excepția celui cu câinele, care a reluat căutarea.

— De ce ați luat ceașca de cafea? a întrebat doamna inspector.

— Poate cei de la laborator s-o fi luat pentru probe, uitați că intră și ei, au avut somnul mai greu.

— Ce ați aflat, dacă tot ați luat ceașca de cafea?

— Noi nu am luat nicio ceașcă ci doar am amprentat-o și am lăsat-o pe noptieră, exact unde am găsit-o.

— Și unde este acum?

— Este pe uscătorul de la chiuveta din bucătărie, s-a auzit de la parter vocea domnișoarei detectiv.

— Cine a spălat-o și a pus-o pe uscător?

Liniste mormântală!

— Înțeleg că nimeni nu a atins ceașca?

— Exact, a spus detectivul, așa cum nu am atins nici cartea care acum este închisă și nici patul care este acum făcut.

— Să nu-mi spuneți că persoana căutată și cu pază în fața porții s-a întors și a făcut curat prin casă, o fi dat și cu aspiratorul?

— Aspiratorul nu a fost mișcat, vă raportează, pentru că din el am luat noi probe de fire de păr pentru ADN, a răspuns cel de la laborator, foarte serios.

— Am glumit, a spus doamna inspector. E clar că s-a întors și a făcut puțină ordine sau poate și-a luat periuța de dinți, ia verifică, femeile sunt mai ciudate și e posibil să pună pe primul loc periuța de dinți.

— În baie e totul curat și nu mai sunt nici sticlutele cu substanțe de pe poliță, probabil de cosmetice.

— Deci, persoana dacă a văzut cât suntem de fraieri, a stat liniștită până am plecat și s-a întors, și-a luat cele necesare și a plecat acum, cred, definitiv... De ce-ai intrat cu animalul în casă din mizeria de afară? a întrebat doamna inspector pe cel cu câinele. Ce, nu stă singur?

— Noi suntem cam prieteni și nu prea ne despărțim!

N-a apucat să termine de vorbit și câinele s-a repezit în holul de la etaj și a început să latre ca disperatul în dreptul șemineului din cameră.

— Ce vrea, ți-a înnebunit câinele, ăsta nu-i tot ăla care a lătrat la pisica babei?

— Exact același și nu mă surprinde că latră la șemineu, acolo se vede în cenușă un colț de la o eventuală batistă a femeii și el cred că ia urma și în casă.

Câinele lătra în continuare cu și mai mare putere.

— Uite mă, i-a zis polițistul și i-a arătat bucata de batistă, la asta lătrai tu?

— Du-l afară că mă înnebunește cu lătratul ăsta, nici nu mai putem să vorbim.

— Hai băiete că deranjezi pe toată lumea!

Cei doi au coborât scara spre ieșire și au ieșit din casă și părea că lătratul s-a mai potolit.

— La ce concluzie a ajuns laboratorul? a întrebat doamna inspector.

— În casă a locuit o singură persoană și amprentele ei sunt aceleași cu ale așa-zisei babe. Nu avem niciun dubiu că această casă este locuința doamnei farmacist.

— Fotografați totul, sigilați și să mergem, se pare că aici ne-am terminat treaba.

— Am înțeles!

Toată noaptea, doamna inspector nu a putut închide un ochi. A reluat din memorie toate activitățile și cercetările efectuate de la data constatării decesului tatălui ei și filmul părea destul de logic și clar. Fosta lui prietenă, iubită și poate chiar logodnică, l-a urmărit în ultima parte a vieții și sub o formă sau alta i-a administrat o otravă extrem de puternică ce și-a făcut efectul destul de rapid. Cum i-a administrat-o nu mai conta, putea să o pună și pe ziarele de dimineață sau pe cutia poștală sau chiar pe banii cu care îi plătea medicamentele. Nici nu mai conta modalitatea.

Spre ziuă a încercat să adoarmă puțin dar i-a fost imposibil, ceva o ținea trează și într-un final și-a dat seama, era vorba de lătratul câinelui. Dacă atunci când toată lumea a zis că el lătra după pisica babei s-a dovedit că avea dreptate și că tatăl ei era în aceea casă, acum de ce să-l considerăm prost când a lătrat de s-a rupt în casă și să nu-i acordăm puțină încredere. Când s-a luminat de ziuă hotărârea ei era luată.

— Să vină la locuință echipa cu câinele, la prima oră!

Ordinul s-a transmis și la ora nouă toată lumea era prezentă în fața casei.

— Să intre cineva și să curețe toate urmele de cârpe

arse din șemineu ca să nu mai avem ținte false.

Peste circa douăzeci de minute s-a anunțat că totul a fost curățat și chiar spălat.

— Să intre doar câinele și însoțitorul!

Aceștia au intrat și de afară a început să se audă lătratul extrem de puternic al animalului. Doamna inspector-șef le-a făcut semn și celorlalți că pot intra. Câinele se auzea din holul de la etaj unde au urcat și au rămas blocați. Animalul intrase cu totul în șemineu și lătra de acolo de parcă l-ar fi văzut pe Moș Crăciun pe coș. Însoțitorul lui trăgea de el dar acesta nu se clintea.

— Spargeți șemineul!

— Sunteți sigură?

— Nu văd altă variantă!

Ordinul dat a fost extrem de precis și puternic încât doi gealați au și început să care lovituri puternice în peretele șemineului, care părea a fi din piatră.

— Țsta sună a gol, a strigat unul din ei, peretele din spate e doar de formă!

În acel moment s-a și făcut un găuroi mare, care s-a căscat în singurul perete al șemineului, care părea din piatră. Un curent de aer a intrat în casă și a băgat tot praful stârnit.

— Mai dă-i vreo două! a ordonat doamna inspector-șef și luminați locul să vedem ce este acolo.

Unul dintre mascați a scos o lanternă și a luminat spațiul nou descoperit.

— Aici se văd niște trepte iar pe stânga este un fel de sistem de deschidere.

— Poți să-l acționezi? a întrebat doamna inspector.

— Pot, că ajung cu mâna la el chiar fără să intru.

În clipa următoare, întreg șemineul cu perete cu tot și chiar cu tabloul de deasupra lui a început să se deplaseze, exact ca o ușă glisantă ce se deschide. Nu se

auzea nici cel mai mic zgomot și totul se deplasa în lateral, lăsând în fața ochilor o scară ca de subsol.

— Avem și lumină, a spus unul din mascați și a apăsător pe un comutator lateral.

— Coborâți cu grijă să nu fie ceva capcane! le-a spus doamna inspector-șef.

Primul care a coborât și-a stins lanterna, pentru că se vedea ca în palmă și i-a anunțat:

— Am ajuns la nivelul de jos, aici este un spațiu destul de mare, uitate și mireasa!

Doamna inspector a coborât și ea și a rămas total surprinsă de imaginea încăperii, era identică cu cea a tatălui ei în care și-a găsit sfârșitul, același fotoliu, același mobilier, fotografia de la „nunta „lor pe perete iar culmea culmilor, pe fotoliu era un fel de manechin în halat care avea pe față lipit chiar chipul tatălui ei.

— Femeia asta ori l-a iubit ca o nebună ori a fost obsedată total de el dacă a ajuns să-și dedice atâtea ani din viață numai și numai pentru a recrea această amintire și mai ales pentru fotografia ei în rochie de mireasă. Aici a fost dragoste mare.

— Și la ce i-a folosit dacă acum va fi căutată de toată poliția și condamnată, probabil pe viață.

— Chiar îmi pare rău de ea, a avut atâtea iubire de dăruit și tatăl meu nu a fost capabil să o primească.

— Totuși, această ascunzătoare nu rezolvă nimic, faptul că se băga aici nu o ajută în niciun fel.

— Eu zic să nu ne mai pripim pentru că ne-am mai păcălit o dată, aduceți câinele!

— Ce să facă doamnă câinele în subsol?

— Ce știe el mai bine, hai să-l văd aici!

Cum nimeni nu și-a permis să comenteze ordinul, câinele a fost văzut cum cobora treptele și fără nicio ezitare s-a repezit la o oglindă imensă care reflecta toată

încăperea și a început să latre la ea.

— Crezi că nu-i place moaca lui proprie sau e altceva? a întrebat doamna inspector.

— Țsta e lătrat de urmă, nu-i de fandoseală, vrea să facem cu oglinda așa cum am făcut cu șemineul.

— Doar n-o s-o spargem, că aduce ghinion, scoteți-o din perete.

În momentul în care au tras de ea, aceasta s-a deschis și a apărut un nou culoar întunecat.

— Trebuie să aibă și ăsta lumină, ia vedeți!

Într-adevăr, pe perete era un comutator și culoarul să luminat ca ziua. Era suficient de lat încât să treacă o persoană lejer și destul de lung.

— Să-mi spună cineva unde duce acest coridor.

Unul din mascați, cel care era primul în toate, a început să meargă pe acel culoar și apoi s-a auzit vocea lui:

— Aici unde am ajuns sunt niște trepte pe care încep să le urc.

Domnișoara detectiv s-a luat după el și au început să urce împreună.

— Asta-i chiar culmea, s-au auzit cei doi și parcă îi apucaseră râsul.

— De ce vă hliziți așa?

— Am ajuns într-un dulap!

— Ce dulap, vouă vă arde de joacă?

— Nu șefa, e un dulap veritabil, chiar de două persoane și dacă deschidem ușa pe dinăuntru e clar că suntem într-o magazie. Cine știe unde este această magazie că e încuiată pe dinafară și nu putem ieși!

— Să se ducă imediat cineva să vadă exteriorul curții!

Al doilea mascat a ieșit din casă, a ocolit-o și a văzut, tocmai în curtea de vis-à-vis, un fel de magazie din zidărie, cu ușa metalică. A încălecat și a sărit gardul, care nu

punea probleme și s-a apropiat de ușa magaziei și a bătut în ea.

— Sunteți aici? E cineva acasă?

— Păi unde să fim, deschide odată!

Cu o lovitură de baros bine plasată, lacătul magaziei a zburat în iarbă și ușa s-a deschis scoțând la iveală pe cei doi temerari, mascatul și detectiva.

— Ce v-a trebuit atâta? că numai prin magazine și dulapuri nu mai stătusem până azi.

— Ați ieșit în altă curte, e altă proprietate.

— Cam ciudată proprietate doar cu o curte și o magazie, de la drum nici nu se vede din cauza copacilor.

— Se pare că pentru o cale de evacuare a fost tocmai bună. Puteam noi să stăm zi și noapte în fața porții că ea se putea plimba prin casă cât dorea și putea să meargă și la un film, nu o vedea nimeni. Să fie dată în urmărire internațională cu tot șirul de nume pe care l-a avut dar mai ales cu chipul reconstituit! Această femeie merită altă soartă. Dar de acum nu mai este treaba noastră. Să nu uitați să transmiteți și amprente!

— Am înțeles!

Epilog

Pe plajă era o liniște desăvârșită, marea era calmă și doar o ușoară briză îi încrețea suprafața. Soarele răsărise de puțină vreme și razele lui perfecte măturau plaja.

Suntem pe o insulă tropicală, iar zona în care ne aflăm este privată. Pe un șezlong, o frumoasă doamnă trecută de prima tinerețe, dar care își permitea să poarte costumul de baie din două piese fără nicio jenă, își bea plină de extaz limonada cu gheață, preparată de unul din barmanii ei preferați. Pe măsuta de alături era un telefon mobil, care avea ca imagine de fundal chiar pe frumoasa doamnă alături de un tip în costum care stătea pe un fotoliu.

Era destul de bronzată, ceea ce însemna că nu venise aici de ieri sau de azi.

— V-am adus ziarele din țară așa cum m-ați rugat.

— Mulțumesc, lasă-le pe măsută!

Acum nu avea chef să citească nimic, prefera să stea la soare sub pălăria ei cu boruri uriașe. Nimic nu părea să o poată tulbura. Totuși, fără să vrea, a întors capul spre măsuta de alături și o imagine i-a atras atenția, era chiar ea în fotografia de la „nuntă” alături de mirele ei mort.

S-a întors imediat și a luat ziarul în mână. Știrea era pe prima pagină, cazul a fost prezentat mai multe săptămâni la rând și a făcut multă vâlvă. Concluzia și noutatea era uluitoare: a fost otrăvit un cetățean onorabil, care oricum era pe moarte datorită infecției cu Histoplasma capsulatus și Psitacoza, boli luate de la porumbei și care, în ani de zile, i-au făcut praf plămânii. Ar mai fi trăit maxim trei săptămâni. Rezultatul ultimelor analize era edificator.

— Băga-mi-aș! a răsunat plaja de strigătul elegantei doamne... Sorry!... Whiskey! Double! s-a adresat ea chelnerului care îi stătea la dispoziție... Please!

Cu două zile înainte, la aflarea aceleiași vești, doamna inspector-șef a ordonat să fie oprite toate activitățile de urmărire. Nu-și mai aveau rostul. Frumoasa iubită a tatălui ei, trădată și gonită din casă merita măcar acest mic bonus.

A înțeles că, până la urmă, tot porumbeii au fost cei care au contribuit decisiv la moartea tatălui ei.

12.12.2016

Cuprins

Pastilele babei! 3

Fata din două nunți 15

Vieți otrăvite! 32

Capitolul cu povești! 45
Chiar dacă recunoști, trebuie să dovedești! 62
Se caută o moștenitoare 76
Riscurile meseriei! 91
Surprizele din secția de poliție! 102
Inspectoarea-șefă! 112
Și totuși înmormântarea va avea loc 128
Și totuși 146
Începe să se lumineze 163
Răzbunarea totală 173
Hăituiala! 183
Epilog 198

De același autor:

DANDU BRIEL - Povestea lui FAT-FRUMOS, care era DEFECT și zbura în ZIGZAG!

DANDU BRIEL - Mă duc să duc gunoiul

DANDU BRIEL - Roman de antrenament

DANDU BRIEL - Tu ești TATI al meu, nu-i așa?

e

Tipar digital realizat la Editura și Tipografia PIM

În

Biblioteca Cronopedia

— biblioteca din sufletul meu —

au mai apărut:

<http://lenusa.nina.com/group/bibliotecacronopedia>

Florin T. Roman - Omnia vincit amor!

Cristian Țârlea, Nicu Doftoreanu - Mordicus tango

Radu Liviu Dan - Poemele iubirii Constantin Stana -

Mărturii spre neuitare Vlad Sărățilă - Eu ședea pe piatră
(nanoroman)

Șoaptele verii - „Metamorfozele naturii - simfonii

albastre”.

Constantin Mândruță - Calendarul sufletului meu -
Iarna *Dandu Briei* - *Tu ești Tați al meu, nu-i așa?*

Tatiana Dabija - Dincolo de lumina timpului

Dandu Briei - Roman de antrenament

Colecția „Viețile sfinților” - Nașterea Măritii Domnului
(8 septembrie)

Revista „Taifas literar” nr. 15, ian-feb-mar 2017

Revista „Cronos” nr. 34, ian-feb-mar 2017

În curs de apariție la Biblioteca Cronoedia:

Ciclul antologic „Metamorfozele naturii” - 4. Vorbe
de vis

Colecțiile Bibliotecii Cronoedia:

Viețile sfinților Tradiții Gastro & Literatura Mirific
Povestiri cu tâlc Folclor internistic

Călătorii virtuale Originea numelor Gânduri altfel

Revista „Cronos - penița de aur” Revista „Taifas
literar”.

Contact editura Biblioteca Cronoedia:

mail: fabulatonemoris@gmail.com, izvorulnatura@yahoo.com,

borcianugabriel@gmail.com

tel: 0771647750, 0770406865

Această carte, cu caracter polițist, tratează un caz de deces care pare absolut banal dar pe măsură ce acțiunea se desfășoară, se dovedește a fi numai pentru profesioniști.

Cei doi detectivi, care la început nu realizează că au un viitor comun, împreună cu un ajutor surpriză, urmăresc fiecare mișcare, gest și urmă care îi poate duce la aflarea adevărului.

Acțiunea se învâрте, aparent, în jurul unor porumbei nevinovați iar trecerea de la o ipoteză la alta se face pe baza unor simple fotografii și a experienței unui câine lup-colonel, care nu se bazează pe simțurile oamenilor și reușește, în momentele cheie, să ducă tot efortul pe calea adevărului.

Finalul este pe cât de surprinzător pe atât de relaxant.

DANDU BRIEL

ISBN: 978-606-13-3868-9

